

BAGĀTĀKAIS ALU CILVĒKS

Duglasa Batčelora stāsts

Saturs

1. Izgājiens ar troksni	4
2. Militārā skola	5
3. Dezertieris	7
4. Beidzot brīvs!	10
5. Slepenā ala	13
6. Noziegums neatmaksājas	16
7. Izkuģojam!	17
8. Ceļā	20
9. Arābi nāk!	21
10. Uz Jaunmeksiku un atpakaļ	25
11. Atklājot patiesību	29
12. Dienas zvaigzne	32
13. Izmēģinot draudzes.....	34
14. Ja sākumā tev neveicas	38
15. Bet, Kungs, es nekad nespēšu būt mācītājs!	41
16. Indiāņu pasakas	42
17. Došanās mājup.....	46
18. Akmens, kas neripos	51

1. Izgājiens ar troksni

Es sēdēju uz gultas savas mātes dzīvoklī Ņujorkā un raudāju. Es reti raudāju, bet šoreiz kaut kā bija par daudz. Es kāvos gandrīz katru dienu kopš skolas sākuma, es vienkārši nespēju sevi savaldīt.

Ja mamma būtu klāt, varbūt mēs varētu kaut ko pārrunāt, bet tajā vakarā viņa bija aizgājusi. Kopš vecāku šķiršanās viņa strādāja uz pilnu slodzi un maz laika veltīja man un brālim. Tagad arī mans brālis Falkons dzīvoja pie tēva Floridā, jo viņam bija nepieciešams siltāks klimats viņa slimības dēļ. Tā nu es sēdēju viens, bet man izmisīgi vajadzēja kādu, kas mani mīlētu, kam rūpētu, kas ar mani notiek!

Es domāju par savu skaisto māti. Viņai bija daudz draugu – aktieri, rakstnieki, dziedātāji. Viņas talants un izskats darīja viņu par karalieni katrās viesībās. Viņa bija pilnīgi iesaistīta šovbiznesā. Viņas īstā karjera uzplauka, kad viņa sāka rakstīt dziesmas Elvijam Preslijam. Vasaras brīvlaikos viņa mēdza mani un brāli ņemt līdzī uz savu darbu, un mums patiešām bija interesanti baudīt „zvaigžņu” uzmanību.

Tomēr kaut kas šajos interesantajos un slavenajos cilvēkos bija dīvains un satraucošs. Kad es jau biju pietiekami vecs, lai to saprastu, es ievēroju, ka liela daļa no viņiem bija homoseksuāļi, lietoja alkoholu un narkotikas un bija ļoti nelaimīgi. Es nekādi nespēju saprast, kāpēc viņi tik ļoti strādā, sasniedz slavu, bet tas viss viņus padara nožēlojamus.

Kad mamma rīkoja viesības mūsu dzīvoklī, viņi neko vairāk nedarīja, kā sēdēja, pļāpāja un smēķēja zālīti, kā arī smējās par saviem stulbajiem jokiem. Likās, ka viņi ir kaut kur ārpus realitātes, kā spoki peld savā pasaulē – dīvaini un vientuļi.

Vientuļi. Kā es ienīdu šo vārdu! Sēžot uz gultas malas, es pārdomāju dienas notikumus – kautiņš, direktora un skolotāju rājieni. Kas es esmu? No kurienes es nāku? Kāpēc esmu šeit? Tie man nebija jauni jautājumi. Es bieži skatījos spogulī un domāju – ja es esmu vēl viens evolūcijas posms, kaut kāds attīstīts mērkaķis, tad kāda jēga manai dzīvei?

Es nebaidījos mirt. Kad tu mirsti, tu vienkārši pārvērties par mēslojumu - tā man tika mācīts. Es vēlējos izrīt pudeli ar miega zālēm, atgulties un nekad vairs nepamosties. Cik vienkārši!

Es noslaucīju asaras, iegāju vannas istabā, atvēru zāļu skapīti un prātoju: „Kur gan varētu būt tās miega zāles?” Mamma lietoja tās dažreiz, kad nevarēja aizmigt, bet es nebiju ievērojis, no kuras pudeles. Es pārbaudīju vienu pēc otras, bet uz nevienas nebija skaidri rakstīts. Beidzot es atradu vienu ar uzrakstu: „Lietot pirms gulētiešanas.” *Valium*. Es paņēmu veselu sauju tablešu un sniedzos pēc ūdens glāzes, bet mana roka apstājās pusceļā. Un ja nu tās nav miega zāles? Ja nu tās ir kādas tabletes sievietēm? Ja nu tās mani vienkārši padara slimu? Es negribēju saslimt. Man jau tā bija pietiekami daudz sāpju un bēdu. Es gribēju mirt!

Tā nu es tur stāvēju, domādams, ko darīt. Lēni pastiepu roku un iebēru tabletes atpakaļ pudelē. Citu dienu pameklēju labāku veidu, kā sevi nogalināt.

To visu atceroties, es brīnos, kā es varēju būt tik akls pret savas mātes mīlestību un rūpēm. Viņa to centās parādīt savā īpatnējā veidā. Piemēram, viņa uzrakstīja mūziklu mūsu klasei un ielika mani galvenajā lomā. Viņa pie tā ļoti piestrādāja – gan pati sagatavoja kostīmus, gan vadīja mēģinājumus. Tas viņai daudz maksāja.

Manas mammas meitas uzvārds *Taršisa* liecināja par viņas jūdisko izcelsmi. Vecvecāki mēdza teikt, ka mēs esam rados Saulam no Tarsas, bet es domāju, ka viņi jokoja. Kad mēs pārvācāmies uz Ņujorku, mamma atklāja, ka puse no šovbiznesa ļaudīm ir ebreji. Viņa lepojās, būdama jūdiete, bet viņa nekad neinteresējās par reliģiju.

Kad es dažas nedēļas pēc kautiņa saņēmu savu liecību, tad, protams, manas atzīmes bija šausmīgas. Kā gan es to varēju rādīt mammai?

Es zināju, ka viņa kliegs, būs uztraukta un, iespējams, pat raudās. Atkal manas domas pievērsās pašnāvībai. Varbūt es varu nolēkt no mūsu daudzstāvu mājas jumta? Es uzkāpu uz jumta, piegāju pie tā malējā nožogojuma un skatījos lejup. Sešpadsmit stāvi. Ielas trokšņi sasniedza manas ausis, cilvēki izskatījās kā skudras, visi kaut kur steidzās. „Kur viņi visi tā skrien? Kur steidzas?” Es zināju, ka daudzi no viņiem steidzas iegūt vairāk naudas.

Es domāju par savu tēvu. Viņš bija ļoti bagāts – multimiljonārs. Piedzimis laimes krekliņā. Viņa tēvs nomira, kad viņam bija tikai septiņi gadi. Būdams vecākais no četriem dēliem, viņš darīja, ko varēja, lai atbalstītu ģimeni. Viņš pārdeva avīzes uz ielas un darīja katru gadījuma darbu, kas bija pa rokai, lai pabarotu izsalkušos brāļus mājās. Otrā pasaules kara laikā viņš dienēja gaisa flotē un ievāca iespējami daudz informācijas par lidmašīnām. Viņam bija ass prāts un labas biznesa prasmes. Drīz pēc kara viņš sāka būvēt pats savu impēriju.

Ātri vien viņam jau piederēja divas lidmašīnas un vairākas gaisa satiksmes kompānijas. Viņam lidošana bija tik tuva sirdij, ka viņš pat saviem dēliem deva lidmašīnu vārdus – Falkons un Duglass.

Lidošana un arī auto sacensības kļuva par mana tēva aizraušanos. Viņš tam veltīja visu savu nedaudzo brīvo laiku. Kad viņš izšķīrās no mammas un pārcēlās uz Floridu, viņš apmetās dzīvot uz tik ekskluzīvas salas, ka tai varēja piekļūt tikai ar speciālu licenci un pasi. Kad es viņu apciemoju, es priecājos, ka viņam bija kalpone un sulainis. Vismaz tie man sastādīja kompāniju. Tēvs gan nāca brokastot kopā ar mani, bet viņš parasti turēja avīzi starp mums. Ja es kaut ko jautāju, viņš reizēm nolaida avīzi un atbildēja, bet bieži vienkārši kaut ko norūca. Es vēl biju pārāk jauns, lai saprastu, ka viņa aizņemtajā dzīves grafikā šīs dažas rīta minūtes bija viņa vienīgais brīvais laiks. Jā, viņam bija *Lear* lidmašīna, *Rolls-Royce*, drošības sargi, jahta. Bet nešķita, ka viņš ir laimīgs. Viņa dzīve bija tik intensīva, ka viņš bieži strādāja sešpadsmit stundas dienā sešas dienas nedēļā.

Viņš gan bija izaudzis baptistu ģimenē, bet reliģija viņam neinteresēja. Kad viņa pirmā sieva un puisēns gāja bojā lidmašīnas katastrofā, viņš zaudēja pēdējās ticības druskas un kļuva par noliedzēju – neticīgo.

Vēja pūsma atgriezta manas domas tagadnē. Tur es stāvēju pie jumta malas, cerēdams, ka nākošā vēja brāzma mani varētu nopūst lejā un man nebūtu pašam jāsaņem visa drosme lēcienam. Tā vilcinādamies, es atcerējos, ko biju lasījis pirms dažām dienām avīzē par vīru, kas nokrita no astotā stāva. Viņš zaudēja roku un salauza mugurkaulu, bet viņš nenomira. Un ja nu es nenomirstu? Ja nu es kļūstu par kropli ar mūžīgām sāpēm? Es nodrebēju.

Vēl kaut kas mani aizkavēja. Tā bija mana ļoti lielā ziņkārība. Ja es šodien nomirstu, kā es uzzināšu, kas notiks rītdien? Labāk tomēr palikt dzīvam.

Labākā lieta ar pašnāvību ir tā, ka tu to vienmēr vari atlikt. Dažus gadus vēlāk es tādā veidā pārliecināju mammu, kad viņa mani pasauca un teica, ka izlēmusi izdarīt pašnāvību. Tas viņai izglāba dzīvību.

Es nokāpu no jumta un apsēdos, lai padomātu. „Tu taču dzīvo tikai vienreiz! Grāb no dzīves visu, ko vien var!” Šī ideja man patika. Es grābšu visu jautrību un aizraušanos ar visu, ko tik vien atradīšu. Kad man tā visa pietiks, tad es darīšu kaut ko lielu. Kāpēc aiziet ar kaut kādu pinkšķēšanu – kā miega zālēm vai lēkšanu no jumta? Kāpēc neaiziet ar varenu troksni?!

2. Militārā skola

Kad vien skolā es iekļuvu kādās nepatīkšanās, mamma centās mani izņemt no tās skolas un sameklēt man kādu citu. Un tā deviņu gadu laikā es biju apmeklējis 14 skolas. Kaut vien mani vecāki būtu sapratuši, ka mana sliktā uzvedība bija kliedziens pēc mīlestības un uzmanības, cik gan citāda būtu bijusi dzīve! Bet katram no viņiem izvēlētais mērķis bija tik svarīgs, ka bērnam vienkārši neatlika laika. Šķiet, ka es biju nolemts bezkontroles problēmu dzīvei. Jo vairāk skolu es apmeklēju, jo mazāk es mācījos. Es pats jutu, ka man ir vajadzīga disciplīna un dzīves kārtība.

Kādu dienu mammu apciemoja viņas draudzene Millija un stāstīja par saviem dēliem, kas mācījās militārajā akadēmijā Ņujorkā. „Es viņus rīt dodos apciemot. Vai negribat kopā ar jūsu zēniem atbraukt līdzī un apskatīt šo skolu?” viņa piedāvāja. Mēs ar brāli labprāt piekritām.

Es vēl atcerējos, kā piecu gadu vecumā biju apmeklējis *Black Fox* militāro akadēmiju Kalifornijā. Tajā skolā es biju jaunākais kadets. Manas atmiņas par to bija diezgan patīkamas, un tāpēc es gribēju apciemot arī šo skolu Ņujorkā.

„Tā ir labākā militārā skola valstī,” Millija lielījās, „cilvēki savus bērnus sūta uz turieni no visas pasaules.”

Pat savos labākajos sapņos es nevarēju iztēloties šādu skolu. Zilonkaula krāsas akmeņu ēkas no visām pusēm ieskautas ar plašiem, zaļiem zālājiem, kas izrotāti ar krāšņām puķu dobēm. Milzīgs futbola laukums vienā skolas galā, kā arī citi sporta laukumi. Telpās iekšā bija vislielākais peldbaseins, kādu jebkad biju redzējis. Bet visintriģējošākā bija milzīgā vingrošanas zāle. Vienā galā uz paklājiem bija cīņu treniņi, citā galā divas komandas spēlēja jautru basketbola spēli. Tad pavērās kādas citas telpas durvis un es redzēju, kā zēni cilā svarus, dauza boksa maisus, spēlēja galda tenisu un nodarbojas ar visiem tiem brīnišķīgajiem sporta veidiem, par kādiem tik biju dzirdējis. Tas viss nelīdzinājās nevienai skolai, kādu līdz šim biju apmeklējis. Sevišķi iespaidīgi bija redzēt kadetus perfekti soļojam parādes laukumā, ietērtus elegantajos formas tērpos.

Kaut gan es biju ļoti palaidnīgs, es nebiju dumjš. Es ļoti labi sapratu, ka tas, ko redzēju, bija disciplīnas,

kārtības un paklausības rezultāts. Manī iekšā kaut kas kļiedza pēc tādas dzīves kārtības.

„Mammu, es gribu iet šajā skolā!” es sacīju mājupceļā. „Man visu laiku ir problēmas, es arī neko neiemācos, bet tāda skola ir tas, kas man vajadzīgs.”

„Nezinu, Dag,” mamma sacīja. „Tā ir ļoti dārga skola, un es neesmu pārliecināta, ka tu iederēsies tik stingrā programmā. Tev visu laiku būs jāklausa pavēlēm. Tā ir militārā skola.” Es nevaru vainot viņu par to, ka viņa bija tik skeptiska. Līdz šim es neko labu no sevis nebiju parādījis. Kāpēc gan lai tagad kaut kas mainītos?

Sēžot vakarā pie televizora kopā ar mammu, ēdot saldējumu un smēķējot zālīti, militārās akadēmijas domas pie manis atgriezās, un es sāku vēlreiz par to runāt. „Lūdzu, mamm, pajautā tētim, ko viņš domā. Varbūt, ka šī ir mana pēdējā iespēja laboties.”

„Pajautā arī par mani,” Falkons piebilda, „varbūt mēs abi varam tur iet.”

Pēkšņi mamma seja iemirdzējās un es sapratu, ka viņai ir kāda ideja. „Es zinu, pajautāsim ar šķīvīša griešanu.” Mamma nepiederēja pie kādas reliģiskās ticības, bet viņa nodarbojās ar okultismu. Daudzi viņas draugi šova biznesā bija aizrāvušies ar astroloģiju, zīlēšanu un garu seansiem. Mamma aizgāja uz pieliekamo telpu, paņēma griežamo šķīvīti, un mēs tam uzdevām visādus jautājumus. Uzlikuši savus pirkstus, mēs ar nepacietību gaidījām atbildi: „Vai Dagam iet uz militāro skolu?” Lēnām tas griezās riņķī un apstājās pie vārda „jā”. Tas viss man nelikās nemaz tik pārdabiski, es pie tā jau biju pieradis. „Vai Falkonam jāiet uz militāro skolu?” bija nākamais jautājums. Tas mazliet griezās riņķī, tad lēnām apstājās pie vārda „nē”.

Tajā pašā vakarā mamma pa telefonu runāja ar tēti, un viņš piekrita dot man vēl vienu iespēju un finansēt šo jauno pasākumu.

Tā es ievācos kopmītnēs tieši pēc jaunā gada. Es rūpīgi novietoju savus piederumus atvilktnēs un pakarināju savus kreklus un mēteļus skapī. „Viņiem tas patiks, kad viņi redzēs, cik esmu kārtīgs,” es noteicu pie sevis.

Man pat prātā neienāca, kā es kļūdījos. Bija vieta katrai lietai, un katrai lietai bija jābūt savā vietā. Bija likumi par to, kur karināt drēbes un kādā kārtībā, un likumi par to, kur un kā jāglabā grāmatas. Bija likums arī par to, kādā veidā jāsaloka apakšveļa un kurā atvilktnē tā jānovieto.

Jaunpienācēji tika pakļauti izsmieklam katrā situācijā. Mūs bieži zālē apstādināja kāds, kurš bija strīpainā apģērbā. Mums prasīja stāvēt miera stājā un ar nopietnu sejas izteiksmi atkārtot frāzi: „Jauniņais ir sabiedrības padibenes, kungs!” Ja tu to nepateici kā nākas, tev tas bija jāatkārto. Par laimi, tas neatkārtojās bieži.

Mūsu diena sākās agri – 6.00 no rīta. 6.30 bija jābūt parādes laukumā, līdz tam visam jābūt kārtībā. Ziemā pēc dušas ar slapjiem matiem skrienot uz parādi, mati sasala. Ja tu kavēji vienu sekundi, tu biji nokavējis un tam bija attiecīgas sekas.

Tad mēs steidzāmies tīrīt savas istabas. Ja pārbaudē tika konstatēta kāda nepilnība, tad viss tika sajaukts un bija jāsāk no jauna. Bet tas nevarēja būt par aizbildinājumu nākamās nodarbības kavēšanai. Mēs soļojām uz maltītēm un atpakaļ.

Viņi nekad nevilcinājās pielietot miesas sodus. Es labi atceros pirmo reizi, kad man pavēlēja pārlikties pār solu. Oficiers paņēma savu armijas siksnu ar metāla sprādzi un tā uzdeva man pa sēžamvietu, ka sols pārļūza divos gabalos un es tam aizlidoju līdz. Es sāpēs iekliedzos, bet visa klase eksplodēja smieklos. Man bija tikai vienpadsmit gadi, bet skolotājs sacīja: „Tu esi vīrietis, vai ne?” Un tā es drīz iemācījos neraudāt, nezvanīt uz mājām un nesūdzēties ne par ko, jo citādi mani vienkārši izsmietu ārā no šīs skolas.

Ne jau vienmēr sīta ar siksnu. Citreiz aiz matiem vilka apkārt pa klasi. Kaut gan visi šie zēni bija no bagātām ģimenēm, oficiari neauklējās ne ar vienu.

Viņi prasīja, lai es svētdienās apmeklētu baznīcu.

„Es nevaru,” es viņiem sacīju, „ja es apmeklētu jūdu dievkalpojumus, mans tētis būtu traks no dusmām, bet, ja es apmeklētu protestantu dievkalpojumus, mana mamma tam būtu pretī.” Viņiem tas nepatika, bet tur viņi nekā nevarēja darīt. Es staigāju gan uz vieniem, gan otriem dievkalpojumiem. Vienu svētdienu es apmeklēju katoļu baznīcu, bet man nepatika, ka priesteris, vadot dievkalpojumu, smēķēja cigaretes, un tā es tur vairs negāju.

Iespaids, kāds man bija par Dievu, nebija visai jauks. Katoļu un protestantu dievkalpojumos viņu mācības būtība bija: „Ja tu esi labs, tad nonāksi debesīs, ja slikts, tad pielūko! Dievam ir moku kambaris, ko sauc par elli, un tur tad tu degsi un nežēlīgi mocīsies visu mūžību!” Man nelikās visai godīgi, ka Dievs tā bezgalīgi ilgi mocītu Savus radījumus par grēkiem, ko viņi sastrādājuši īsās dzīves laikā. Arī tas likās bezjēdzīgi, ka Viņš bez tiesas iemestu cilvēku ellē. Es domāju, ka Dievs ir nežēlīgs, un nesapratu, kā gan kāds

var Viņu mīlēt. Vēlāk dzīvē es ar atvieglojumu uzzināju, ka šāds elles attēlojums neatbilst Bībeles patiesībai.

Tajā vasarā mēs ar Falkonu devāmies uz nometni Karību salās. Tur mēs nodarbojāmies ar dažādiem ūdens sportiem – niršanu, ūdens slēpošanu un citām jautrām lietām. Man iekoda indīgs zirneklis, un infekcijas dēļ es gandrīz zaudēju kāju. Tad es mēģināju nozagt buru laivu un aizbraukt uz kādu vientuļu salu. Bet citādi tā bija normāla vasara. Kaut gan man tik ļoti patika brīvība, es tomēr biju gatavs uz vēl vienu gadu atgriezties militārajā akadēmijā.

Otrais gads ļoti maz līdzinājās pirmajam. Es tiku paaugstināts par seržantu. Katrai kompānijai bija tikai viens seržants, un man griezās galva no lepnuma, kad es skatījos uz sava formas tērpa jaunajām strīpām. Tagad es devu pavēles jaunajiem kadetiem. Es drukāju liecības, izsniedzu dokumentus un darīju vēl visādus nepieciešamus darbus. Tas ļoti patika manam brīvajam garam. Tagad man bija likumīgs attaisnojums kavēties un es varēju iet, kur gribēju. Galvenais, ka es jutos labi un arī savu darbu darīju labi.

Biju ambiciozu vecāku dēls, tāpēc man bija dabīga tieksme sacensties. Mūsu istaba vairākas reizes uzvarēja kārtības konkursos. Es arī ieguva medaļas sportā – cīņas mākslā, futbolā, peldēšanā, niršanā. Arī manas atzīmes strauji kāpa uz augšu. Pirmo reizi dzīvē es biju labs skolnieks. Tas gads vienmēr ir palicis manā atmiņā kā viens no laimīgākajiem manā skolas laikā. Esmu pārliecināts, ka es būtu palicis par galīgu lamzaku, ja nebūtu šīs militārās skolas dresūras.

Bet, tā kā mūsu skolā bija tikai zēni, mēs diezgan daudz domājām par meitenēm. Pat astoņus un deviņus gadus vecie daudz runāja par viņām. Esmu pārliecināts, ka viņi vēl īsti neinteresējās par meitenēm, bet izlikās, jo tas skaitījās stilīgi. Beidzot es nolēmu, ka meitenes man ir vissvarīgākās, un tajā skolā nebija nevienas. Un tāpēc es izvēlējos vairs neapmeklēt šo skolu. Nākamajā gadā es iešu tur, kur ir meitenes.

3. Dezertieris

Pēc jaukās vasaras ar niršanu, ūdensslēpošanu un meiteņu tvarstīšanu es atgriezos Ņujorkā. Mamma bija atradusi kādu privātskolu *Bentleju*, ko pārsvarā apmeklēja jūdu bērni. Meitenes ar sajūsmu uzņēma jebkuru no militārās skolas, un te es biju *topā* – fiziski spēcīgs, sportisks un pašpārliecināts. Zēni mani respektēja tāpēc, ka es pratu kauties. Bet šī mana jaukā pieņemšana nenāca man par labu. Es tik izmisīgi tiecos pēc mīlestības un pieņemšanas, ka es nekavējoties iekritu slikto ieradumu slazdos. Pirmkārt, es katru dienu zagu cigareti no mammas, lai varētu vairāk izrādīties citu priekšā. Es pat ņēmu divas dienā- vienu ceļā uz skolu, otru mājupceļā. Un drīz jau es zagu naudu, lai pats varētu pirkt cigaretes.

Es biju gatavs darīt visu, ko draugi no manis gaidīja. Reiz Maiami es pat nolēcu no tilta. Jo trakāk es uzvedos, jo vairāk ievēribas es guvu. Manas atzīmes, protams, strauji kritās, līdz es biju pilnīgi nekontrolējams un arī ļoti nelaimīgs.

Kādu dienu pēc skolas bariņš no mums pie autobusa pieturas smēķēja un sarunājās. Divas no meitenēm bija ļoti pievilcīgas, un es gribēju viņu priekšā izcelties. Un es sacīju: „Man šķiet, ka šī skola ir galīgā bedre. Te vispār nav nekā interesanta. Es domāju bēgt prom.”

Mazā, jaukā blondīnīte Lū izdvesa: „Ak, nē, Dag! Tu to nevari darīt! Kur tu iesi?”

Otra, izskatīgā krēmkrāsas brunete, jautāja: „Kā tu nopelnīsi naudu?”

„Nu, ko jūs! Viņš nekur neies, viņš tikai plātās,” Rods teica izaicinoši. Īstenībā viņš vienmēr mani apskauda par to uzmanību, ko man pievērsa. Pirms es to aptvēru, es jau biju sevi iedzinis strupceļā. Un vienīgā izeja no tā bija darīt, kā teicis, vai arī tikt izsmietam. Un tas, protams, nebūtu paciešams.

Tajā naktī gulēju un domāju, ko darīt. Zināju, kur mamma liek naudu, paņēmu 300 dolārus un ar autobusu devos ziemeļu virzienā. Aizgāju kalnos netālu no militārās akadēmijas un pavadīju tur dažas dienas. No savas apmešanās vietas redzēju akadēmijas ēkas, un kā man gribējās tur atgriezties! Katru dienu es jutos arvien vientuļāks, līdz padevos un devos atpakaļ uz mājām. Vismaz tagad par mani neviens nevarēja smieties. Tagad, to atceroties, es brīnos, kā es varēju tādā veidā apbēdināt savus vecākus, bet, tā kā man šķita, ka neviens par mani nerūpējas, tad man arī bija vienalga.

Mana pirmā bēgšanas pieredze pastiprināja domu par īstu piedzīvojumu. Tā es sāku kalt jaunus plānus. Ar pāris draugiem mēs dosimies uz Meksiku, kur mēs varēsim darīt, ko vien gribam, un naudu pelnīsim ar smēķējamās zālītes audzēšanu. Viens draugs man īpaši patika. Dāvids Maklens no Indijas bija jautra rakstura, viņam bija pievilcīgs izskats un tik apburošs smaids, ka meitenes viņam lipa klāt kā bites pie medus. Viņam arī es patiku manas trakulības un uzdrošināšanās dēļ. Mēs labi saderējām kopā. Mums vēl vajadzēja trešo personu, kas mums palīdzētu. Bet kurš gan? Mēs uzaicinājām Viktoru. Viņš bija sajūsmā par bēgšanas ideju.

„Tikai paņemiet savas pasas,” es ieteicu, „lai mums nebūtu problēmu ar Meksikas valdību.”

„Kur mēs dabūsim sēklas, lai audzētu zālīti?” Viktors gribēja zināt.

„Nav problēmu,” es biju pārliecināts. „Man ir draugs, kas man pārdos pietiekami daudz, lai uzsāktu veselu saimniecību. Vienīgā problēma būs tās dabūt iekšā valstī, lai mūs nenokertu.” Mēs apspriedām dažādas idejas, bet beidzot vienojāmies par vienu. Mēs izgriezām caurumus Bībeles lappusēs un ievietojām tur sēklas. No sākuma tas šķita nesvēti, bet, tā kā mani draugiem nebija iebildumu, es ātri apklusināju savu sirdsapziņu.

Mēs visu izplānojām ļoti rūpīgi, un beidzot pienāca ceļā došanās diena. „Satiekamies dzelzceļa stacijā,” es teicu. „Apģērbieties tīri un kārtīgi. Viņi uzreiz mūs ievēros, ja mēs izskatīsimies kā bēgļi.”

Bet Viktors neklausīja. Kad mēs satikāmies, viņš bija uzvilcis vecu armijas mētelī, netīru mehāniķa cepuri un plankumainus zilus džinsus. Savas mantas viņš bija sasējis sainī uz muguras. Viņam tikpat labi varēja būt piekārts uzraksts: „Esmu bēglis.”

Mēs nopirkām biļetes un gaidījām vilcienu. Kamēr gaidījām, trīs policisti mums tuvojās. Es aizturēju elpu, bet viņi aizgāja garām man un Dāvidam un ielenca Viktoru. Viņi sāka viņam uzdot jautājumus. Mēs ar Dāvidu izlikāmies, ka viņu nepazīstam, un kopā ar citiem pasažieriem iekāpām vilcienā. Atradām vietu un apsēdāmies.

„Lūk, ko nozīmē pareizi apģērbties! Viņi pat nepaskatījās uz mums,” Dāvids sajūsmināts priecājās. Pāris stundas mēs braucām un pļāpājām klusinātā balsī. Bet mūsu brīvība bija īsa. Pensilvānijas pilsētā vagonā iekāpa divi policisti un lēnām tuvojās mums. „Viņi meklē mūs,” es čukstēju Dāvidam. „Iesim ārā pa otrām durvīm.” Bet tur jau bija citi policisti, kas mūs gaidīja. Viktors bija visu izstāstījis. Mēs jau drīz bijām vienā apcietinājuma telpā kopā ar desmitgadīgu zēnu, kas ar beisbola nūju bija nogalinājis vecu sievieti, lai atņemtu tai naudu. Paskatoties vien uz viņu, man jau drebuļi skrēja pār kauliem. Policists, kas uzraudzīja pusaudžus, izturējās pret mums ļoti laipni, bet baidos, ka es toreiz nenovērtēju viņa pūles. Būdam kristietis, viņš centās mums stāstīt par Dievu un Viņa mīlestību. Bet es jūdu draugu ietekmē biju tik pilns ar aizspriedumiem pret kristietību, ka negribēju ne dzirdēt, ko viņš saka.

Mēs pavadījām šajā pusaudžu apcietinājuma kamerā divas dienas, kad durvis tika atslēgtas. Tur stāvēja divi labi ģērbušies detektīvi. „Savāciet savas mantas, puikas. Jūs lidosiet mājās. Jūsu mammas un daži oficiari jūs sagaidīs lidostā Ņujorkā. Tā ka necentieties taisīt vēl kādus muļķīgus trikus.”

Lai kā, tomēr šajā situācijā es ar atvieglojumu uzelpoju. Man ne visai gribējās satikt mammu kopā ar detektīviem, bet gan jau kaut kā to pārdzīvošu.

Kad mēs iekāpām lidmašīnā, viņi mums atdeva naudu un citas personīgās lietas. Jā! Tas bija tieši tas, kas mums vajadzīgs!

Ņujorkas lidostā apkalpotāji piestūma ratiņus ar kāpnēm pie lidmašīnas, atslēdza durvis un atvēra tās, un mēs varējām redzēt sagaidītājus. Mēs abi izgājām kopā ar visiem pārējiem pasažieriem, bet tā vietā, lai dotos uz lidostu, mēs pārlēcām dažām barjerām un skrējām prom.

Mēs cerējām dzirdēt policijas svilpi un kaut ko, kas mūs aizkavētu, bet šķiet, ka neviens mūs pat neievēroja. Mēs nobalsojām taksometru un aizbraucām dažas jūdzes ziemeļu virzienā. Mēs ar satraukumu skatījāmies uz taksometra skaitītāju un palūdzām, lai mūs izlaiž pie dzelzceļa stacijas. Ar vilcienu būs lētāk. Mēs nolēmām doties uz Haverstravu, noīrēt tur telti un doties kalnos.

Haverstravā mēs nopirkām telti un vienu guļammaisu. Ātri satumsa, un, kad mēs gājām cauri kapsētai, es jutu sirdsklauves pat ausīs, kakls tirpa un mati cēlās stāvus.

Es biju audzināts pretrunīgā atmosfērā. No vienas puses, man tika mācīts, ka nav Dieva, ka viss ir tikai bioloģiskā attīstība un pēc nāves nav dzīves. Bet, no otras puses, tie paši cilvēki man stāstīja par mistisko garu pasauli. Dažreiz mūsu mājās bija garu izsaukšanas seansi. Tas viss kopā vēl ar daudzajām šausmu filmām, ko biju redzējis, neļāva man šajā brīdī justies diez ko labi. Es biju pārliecināts, ka mēs neizdzīvosim, naktī ejot cauri kapsētai, īpaši vēl pilnmēness naktī. Es gaidīju, ka kuru katru brīdi kāds spoks vai vampīrs izlēks no zemes un ieraus mūs iekšā.

Es nebiju lasījis Salamana Mācītāja 9.nodaļas 5.pantu Bībelē, kas saka: „Dzīvie zina, ka viņiem jāmirst, bet nomirušie nezina neko.” Vai arī 10.pantu, kas saka, ka kapā nav nekādas zināšanas. Es arī nezināju, ka Jēzus ir sacījis, ka nomirušie guļ līdz augšāmcelšanai pasaules noslēgumā. Un es tikai izdvesu atvieglojuma nopūtu, kad mēs bijām nonākuši drošā attālumā no kapakmeņiem.

Kad mēness pacēlās augstāk, mēs atradām taku, kas veda uz kalniem. Jo augstāk mēs kāpām, jo sniegs bija dziļāks, bet, būdami pilsētas zēni, mēs neapzinājāmies, ka virsotnē būs pavisam dziļš sniegs un ļoti auksts. Mēs nonācām kādā nelielā laukumā pie kokiem, un es tur nometu telti. „Šī izskatās piemērota vieta,” es teicu.

„Jā,” Dāvids piekrita. „Te mūs neviens neatradīs, un es esmu pārguris un nosalis.”

Mēs uzcēlām telti. Mēness, kas spīdēja uz baltā sniega, deva mums pietiekami daudz gaismas. Kad pajumte bija uzslīta, mūsu domas pievērsās tukšajiem vēderiem. Kaut gan mūsu pirksti bija stīvi no aukstuma, mums tomēr izdevās atvērt konservu bundžu ar pupām un sasildīt to uz deglampas.

„Es nenodzēsīšu deglampu. Varbūt tā mazliet sasildīs telti,” Dāvids sacīja, pabeidzis ēst. Mēs abi ar pūlēm ielīdām savā vienīgajā guļammaisā un aizvilkām to iespējami cieši. Pamazām mēs sasilām un, kaut gan gulēšana nebija ērta, savā pārgurumā drīz iemigām.

Mēs bijām apgūlušies diezgan agri, bet pēc pāris stundām pamodāmies ūdens peļķē. Liesmas siltums kopā ar mūsu ķermeņu siltumu bija atkausējis sniegu zem telts, un mēs bijām izmirkuši līdz ādai. Mēs sastinguši izlīdām no guļammaisa un blenzām viens uz otru. Mūsu zobi klabēja un mitrās drēbes sasala mums mugurā.

„Es nezinu, kā tu, bet es dodos prom no šejienes,” es sacīju Dāvidam.

„Es ar tevi,” viņš atbildēja. „Bet ko mēs darīsim ar telti un guļammaisu?”

„Atstāsim tos šeit,” es teicu. „Tie ir slapji un smagi, un es esmu pārāk nosalis. Ejam!”

Mēs klumburojām pa kalnu taku, ko klāja svaigi uzsnidzis sniegs. Es neatceros, ka jebkad būtu bijis tik nosalis un nožēlojams. Beidzot mēs sasniedzām pilsētu, un vienīgā vieta, kas vēl bija atvērta, bija neliels bārs un restorāns. Mēs ar cerību pilnu skatu lūkojāmies uz siltajiem, gaišajiem logiem.

„Ejam iekšā sasildīties,” es teicu. Mēs iegājām un stāvējām, skatīdamies apkārt. Mēs redzējām spēļu galdu telpas vienā galā un pāris apmeklētājus sēžam uz bāra krēsliem un ēdam hamburgerus un frī kartupeļus. Viņi skatījās uz mums. Esmu pārliecināts, ka mēs izskatījāmies līdzīgi pussprāgušiem kaķiem, bet mēs bijām pārāk nosaluši un izsalkuši, lai par to uztrauktos. Mēs uzrāpāmies uz krēsliem un pasūtījām ēdienu. Man bija mazāk kā desmit dolāru kabatā, bet tas bija pietiekami ēdienam un vēl mazliet palika pāri. Es pasūtīju hamburgeru un dubultporciju frī. Es norīju hamburgeru, gandrīz nesakošļājot to. Drīz es pārtraucu drebināties un vēl labāk jutos, izpīpējot pāris cigaretes. Mēs sākām klusi savā starpā sarunāties.

„Šī ir jauka un silta vieta,” es sacīju Dāvidam. „Paliksim šeit. Es negribu iet ārā atkal tajā aukstumā.”

„Bet kā?” viņš jautāja. „Viņi drīz slēgs ciet un mums būs jāiet.”

„Uzspēlēsim totalizatoru,” es ierosināju. „Vai tev vēl ir palikusi nauda?”

„Mazliet,” viņš sacīja.

„Labi, spēlēsim, kamēr mums būs nauda. Tad kaut ko izdomāsim,” es teicu.

Mēs spēlējām totalizatoru un smēķējām cigaretes līdz slēgšanas laikam. Bet tad arī mūsu drēbes bija izžuvušas un pasaule jau izskatījās gaišāka. Īpašnieks pienāca pie mums. „Laiks slēgt, jaunie cilvēki. Jums jāiet prom,” viņš sacīja gandrīz kā atvainodamies. Mēs bezcerīgi skatījāmies viens uz otru.

„Mēs nevaram,” Dāvids murmināja. „Mums nav, kur iet.”

„Jā, mēs meklējam darbu,” es meloju. „Mūs atbrīvoja no darba Ņujorkā, un mums nav naudas viesnīcai.”

Izskatījās, ka īpašnieks nezina, ko sacīt. Pēc garas pauzes viņš teica: „Pagaidiet minūti.” Viņš aizgāja uz virtuvi, kur viņa sieva steidzās novākt traukus. Drīz viņš atgriezās.

„Vai gribat palikt pie mums uz dažām dienām? Mēs varam jums palīdzēt iekārtoties un dot arī nedaudz darba. Varbūt pa to laiku jūs varēsiet kaut ko atrast.” Mēs ar pateicību pieņēmām viņa piedāvājumu, priedīgi par izredzēm uz siltām, sausām gultām un ēdienu.

Bet mūsu jaunā laime ilga tikai dažas dienas. Viņi atklāja patiesību un paziņoja par mums kā bēgļiem. Policija mūs savāca un aizveda uz staciju, un nebija vērts censties viņus apmulķot. Viņiem ar tādiem tiptiem bija darīšana katru dienu. Viņi ātri vien noskaidroja, kas mēs esam, un paziņoja mūsu vecākiem. Dāvida mamma savāca viņu jau nākamajā dienā, un policists eskortēja mani atpakaļ uz Ņujorkas lidostu, kur mana mamma jau gaidīja.

„Paldies, virsniek,” viņa sacīja. Es redzēju, ka viņa tiešām bija sāpināta un dusmīga. „Kā tu man to varēji nodarīt, Dag?” viņa raudāja. „Es esmu darījusi visu, ko vien spēju, tavā labā. Es to nevaru ilgāk izturēt. Tu tagad iesi dzīvot pie sava tēva! Es jau esmu tev nopirkusi biļeti. Tava lidmašīna izlido pēc stundas.”

Saspringts klusums valdīja starp mums, kad mēs gaidījām manu lidmašīnu. Man viņas bija žēl. Viņai bija saulesbrilles, bet es redzēju, ka viņas acis bija apsārtušas un pietūkušas. Mēs stīvi atvadījāmies viens no otra, un es iekāpu lidmašīnā. Iekritis savā krēslā un blenzdams ārā pa logu, es degu dusmās pret sevi un visu pasauli. Viena lieta, ko es neparko negribēju, bija – dzīvot pie sava tēva. Viņš bija pārāk stingrs.

Es ierados īgns un nomākts, un drīz jau jutos kā svešinieks sava tēva mājā. Es biju greizsirdīgs uz savu pamāti Betiju un viņas dēlu. Viņa patiešām ļoti centās būt jauka pret mani, bet es viņai nedevu nekādu iespēju. Es jutos tik nemīlēts un negribēts, ka es arī citiem dzīvi padarīju neciešamu. Betija beidzot izvīrēja ultimātu

manam tētīm: „Vai nu viņš iet, vai es.” Neviens par to nelikās pārsteigts.

Tētis mani pārcēla uz viesnīcu, kas viņam piederēja, un katru dienu sūtīja mašīnu pēc manis. Pēc jaunajiem noteikumiem man bija puse dienas jāstrādā lidostā un puse dienas jāmacās skolā. Es jutos kā vergs savā dzīvē, un es to ienīdu.

Tētīm sāka bieži zvanīt skolas direktors par to, ka esmu izsitis logu, nemācos un uzvedos neciešami. Tad tētis mani savāca, aizveda pusdienās un runāja. Man patika, kad viņš ar mani runāja. Es jutu, ka viņš par mani rūpējas, bet viņam bija grūti vārdos izteikt savas jūtas.

Bet vienu lietu viņš izteica skaidri. Viņš man sacīja, ka, ja es nepārtraukšu un nemainīšos, tad mana nākošā piestātne būs korekcijas skola, un es zināju, ka viņš tā arī domā. Es kādu laiku centos labi uzvesties, bet tad es to vairs nevarēju izturēt. Es atkal aizbēgu.

Bet diena vēl nebija beigusies, kad es jau nonācu nepatikšanās. Kopā ar draugu Džo mēs nolēmām izpeldēties okeānā. Nevienam no mums nebija peldbikšu, un, tā kā bija jau satumsis, mēs iegājām ūdenī pliki. Apmērām pēc pusstundas mēs paķērām savas drēbes un skrējām uz pludmales mājiņu saģērbties.

Durvis čīkstēja, kad mēs tās atgrūdām vaļā un atkal aizvērām ciet. Mēs steidzīgi meklējām kaut ko, ar ko noslaucīties. Mums bija jāsaģērbjas, pirms kāds ienāk skatīties, kas sacēlis tādu troksni. Mēs vēl neko nebijām atraduši, kad durvis atsprāga vaļā un ienāca divi policisti.

Man kauns atzīties, ka tiku arestēts par nepiedienīgu izskatu, būdams kails. Es vai miru nost no kauna, bet centos uzvesties bravūrīgi. Viņi aizveda mūs uz policijas iecirkni un izprašāja, mēģinādami noskaidrot, kas mēs esam. Bet es rūpīgi slēpu savu īsto identitāti. Es zināju, ka viņi mani aizvedīs pie tēva, un tas bija pēdējais, ko es vēlējos. Tā es teicu, ka mans vārds ir Ādams Fišers un ka esmu no Ņujorkas. Viņi mani turēja apcietinājumā kādu nedēļu.

Es sāku apdomāt, vai neesmu kļūdījies. Baltie zēni šajā cietumā bija mazākumā, bet melnie un kubieši bija diezgan nejauki pret mums. Bet es turējos pretī. Katru dienu mani izprašāja, kamēr beidzot es netīšām pateicu skolas, kuru apmeklēju, īsto nosaukumu. Dažu stundu laikā viņi bija visu noskaidrojuši un izsauca manu tēvu.

Es, smagi pūzdams, kāpu viņa jaunajā *Linkolnā*. Viņš nesacīja ne vārda, kad mēs kopā braucām, bet es sapratu, ka viņš nezina, ko ar mani iesākt.

Mamma, kas bija vienmēr gatava izmēģināt kaut ko jaunu, apsprieda manu situāciju ar tēti. „Viņam vajag skolu, kur viņš var sevi izteikt,” viņa bilda. „Es esmu atradusi skolu, kas saucas *Pinehindža*. Tā ir eksperimentāla brīvā skola Mainā. Viņu filozofija ir tāda, ka bērni iemācīsies lietas, kas viņiem ir svarīgas. Tu zini, ka Dags nekad nemācīsies to, kas viņam neinteresē. Šī skola ir domāta tieši viņam.”

Kaut gan tētis deva priekšroku skolai ar stingru disciplīnu, viņš tomēr padevās. Galu galā viņa idejas jau tik un tā nedarbojās.

4. Beidzot brīvs!

Mamma bija sajūsmā par *Pinehindžu*. „Tev tā patiks, Dag! Tu vari izvēlēties mācību priekšmetus, kādus vēlies, un tur nav obligāto priekšmetu. Tu vari mācīties kad un ko tu vēlies. Tā tiek saukta par „brīvo skolu”.”

Tas izklausījās lieliski. Īstenībā tā bija vēl brīvāka, nekā mēs iedomājāmies. Skolotāji bija hipiji, un skolā bija tikai trīs likumi, kurus visi ignorēja: „Nē - narkotikām, nē - seksam un nē - kautiņiem.”

Kopmītnes bija kopīgas puisiem un meitenēm, un arī istabas tiem, kas vēlējās. Bija apmēram četrdesmit studentu vecumā no astoņiem līdz astoņpadsmit gadiem.

Varēja necelties, ja nevēlējās, varēja neiet uz stundām, ja nevēlējās, un varēja neiet uz ēdnīcu, ja nevēlējās.

Mums teica, ka mēs varam mācīties, ko mēs vēlamies, un mēs tā arī darījām. Mēs mācījāmies, kā ostīt līmi un kā pagatavot alu un LSD. Klasē mēs smēķējām cigaretes. Ja mēs gribējām, arī tabaku vai „zālīti”. Tur es satiku puisī no Bruklinas vārdā Džejs, kas mani iepazīstināja ar dažiem smalkumiem par zādzībām ar ielaušanos.

Džejam un man bija daudz kā kopīga. Viņa māte bija ebrejiete tāpat kā manējā. Viņa tēvam bija bijušas saites ar mafiju, bet viņš tika nogalināts. Lai gan Džejam bija jau piecpadsmit gadu un brīnišķīgs prāts, vienīgais rakstītais vārds, ko viņš zināja, bija STOP uz stop zīmes. Citu neko viņš neprata izlasīt. Viņam bija briesmīgs

Broklīnas akcents, ko pat dažiem ņujorkiešiem bija grūti saprast, un es domāju, ka viņš bija mežonīgāks, trakāks un ar lielāku noslieci uz pašnāvību nekā es. Ziemas vakaros viņš mani aizveda uz tukšām vasarnīcām Mainā un rādīja, kā ielauzties un kur noslēpt laupījumu.

Tā kā mums nebija jāiet uz stundām, ja mēs nevēlējāties, es apmeklēju ļoti maz mācību priekšmetu. Es tikai izniekoju savu laiku ar draugiem un dzinos pakaļ meitenēm. Bet es piedalījos sporta programmā, īpaši kalnu slēpošanā. Vairumam no mums bija sezonas pieceja Ābrama kalnam, un skola transportēja mūs uz slēpošanas bāzi trīs reizes nedēļā. Es biju labs slēpotājs tajā sezonā. Mēs ar Džeju smēķējām „zālīti”, sēžot pacēlājā un dodoties kalnup, un tad darījām trakas, pārgalvīgas lietas, traucoties lejā pa nogāzi. Mēs neuztraucāties par iespēju savainoties vai tikt nogalinātiem. Es izaicināju viņu nolēkt no augstas vietas, un viņš to darīja! Viņš atrada augstāku vietu un izaicināja mani nolēkt. Bieži mēs zaudējām kontroli, kritām un sasitāmies, bet kaut kā mēs nekad nesalauzām nevienu kaulu un nopietni nesavainojāmies.

Kādu dienu es redzēju paziņojumu pie skolas ziņojumu dēļa:

SILVA PRĀTA KONTROLE

Iemāciet, kā tu vari
vinnēt loterijās, dziedināt cilvēkus,
likt lietām notikt
un kontrolēt savu dzīvi.

Nu tas izklausījās pēc priekšmeta, ko ir vērts apmeklēt! Es nolēmu iet.

Mācīšanās ilga apmēram divas nedēļas. Skolotāja iepazīstināja mūs ar jaunu koncepciju, un mēs to pārrunājām un uzdevām jautājumus. Tad mēs sadalījāmies mazās grupās un praktizējām. „Zemapziņa ir daudz spēcīgāka nekā apziņa,” mūsu skolotāja paskaidroja. Ar pašhipnozes palīdzību mēs tikām mācīti iesniegties mūsu prāta dziļumos. Tas tika pasniegts kā darbs kopā ar Dievu – kaut kas, ko Dievs atbalstot, kaut gan īstenībā tas bija pretējais. „Jēzus,” mūsu skolotāja paskaidroja, „bija atklājis, kā izmantot prāta spēkus, un tā Viņš dziedināja cilvēkus. Dievs ir tevī. Tu esi Dievs.” Nepārzinot Bībeli, mēs neapzinājāmies, ka mēs sadarbojamies ar sātānu. Mēs nekad nebijām dzirdējuši, ka burvestības Svētajos Rakstos ir aizliegtas un ka sātāns kādreiz bijis gaismas eņģelis. Es nekad nebiju dzirdējis par Efeziešiem 6:12, tā mēs vienkārši ticējām tam, ko mūsu skolotāji mums stāstīja. Pārdabisks spēks piedalījās mūsu eksperimentos, un mēs to jutām.

Daži studenti lielījās ar savu jauniegūto spēku. Mūsu grupa kādu dienu stāvēja koridorā un sajūsmināti diskutēja par „eksperimentiem”, ko mēs bijām veikuši.

„Es tam neticu!” Laura nicinoši teica. „Jūs domājat, ka kaut kas notiek, bet tas viss īstenībā ir jūsu galvā.” Laura nebija apmeklējusi šīs stundas.

„Bet kaut kas notiek,” es pārliecinoši apgalvoju. „Šajā lietā ir spēks, un es varu to pierādīt.”

„Ak, jā!? Kā tu taisies to darīt?” Laura jautāja.

„Es kādu izdziedināšu,” es teicu. „Nē, es diagnosticēšu un izdziedināšu viņu. Tu tikai pasaki man, kuru izdziedināt, un es to izdarīšu!” es izaicināju.

„Tu esi gatavs!” viņa teica, skatoties man tieši acīs. „Nosauc laiku un vietu. Es tur būšu.”

Mēs nolēmām satikties atpūtas telpā septiņos pēc vakariņām. Es novietoju pāri krēslu klusā stūrī, kamēr gaidīju.

„Apsēdies,” es aicināju, kad viņa ieradās. Mēs apsēdāmies ar seju viens otram pretī. „Ko tu vēlies, lai es daru?” es jautāju.

„Es gribu, lai tu diagnosticē kādu, kas ir slim – pastāsti man, kas ar viņu nav kārtībā.”

„Tev ir jānosauc man viņa vārds un adrese,” es teicu, un viņa izdarīja. Tikai dažās minūtēs es sasniedzu pašhipnozes stāvokli, kas tiek saukts par smadzeņu alfa līmeni. Sievietes attēls pavīdēja manā prāta ekrānā, un es sāku aprakstīt viņu: „Es redzu sievieti, apmēram četrdesmit piecus gadus vecu. Viņa ir brunete ar brillēm. Viņa ir vidējas miesas būves.”

„Ak, nē! Es tam nespēju noticēt. Tā ir mana māte!” Laura ieplīķēja sev pa pieri.

Tad es sāku ceļojumu pa viņas mātes ķermeni, lai atklātu problēmas vietu. Kad es nonācu pie viņas reproduktīvajiem orgāniem, es varēju redzēt kaut ko nelāgu. „Tava māte ir neauglīga,” es atbildēju, „viņai nevar būt bērnu.”

Lauras žoklis atkāpās. „Kā tu to zināji? Kā tu to varēji pateikt? Es nekad neesmu nevienam teikusi, bet es esmu adoptēta, jo manai mātei nevar būt bērnu! Vai tu vari viņai palīdzēt?”

„Es mēģināšu,” es teicu. Es iegāju dziļāk savā zemapziņā. Mēs tikām brīdināti neiet pārāk dziļi, lai

nezaudētu kontroli. Es nevaru atcerēties, kā es to izdarīju, bet es veicu kādu psihisku operāciju. Es nekad neuzzināju rezultātus. Ja es tad zinātu, ko es zinu tagad, es būtu pārbijies.

Evans Ovens – visneparastākā personība – un es kļuvām labi draugi. Viņam bija tikai trīspadsmit, bet viņa intelekta koeficients bija 165. Viņa vecāki viņu atsūtīja uz *Pinehindžu* cerībā, ka atradīs kaut ko, kas izaicinās viņa ģenialitāti, bet viņam bija maza interese par jebko. Viņam patika dzert un smēķēt „zālīti” kopā ar mums. Daži spoži jaunieši, ko es pazinu, bija garlaicīgi, bet ne Evans. Viņš bija asprātīgs, tas lika mums smieties. Viņš pat izskatījās komisks. Viņa mati bija afrikāņu stilā, tie stāvēja apmēram pēdu gaisā un padarīja viņu smieklīgu. Viņa galva izskatījās kā liela pieneņu pūka. Kad viņš no rīta piecēlās, viņš patiešām izskatījās dīvaini, jo viņa mati bija saplakuši tajā pusē, uz kuras viņš gulēja.

„Dodamies uz pilsētu un nopērkam pāris sešpaku aliņus!” Evans kādu dienu piedāvāja. „Šeit ir pārāk kluss.”

„Izklausās labi,” es teicu. Man bija autovadītāja apliecība no Floridas, uz tās es biju izmainījis savu dzimšanas gadu no 1957. uz 1952., kas mani „likumīgi” darīja pietiekami vecu alkohola izstrādājumu pirkšanai.

Nosvērtā, mazā Vaterfordas pilsēta Mainā ar tās respektablajiem, baznīcu apmeklējošajiem cilvēkiem ar pretīgumu skatījās uz *Pinehindžas* studentiem, un viņiem bija taisnība! Studenti ne tikai izskatījās kā iznākuši no murgaina sapņa - skrandainā apģērbā un gariem, taukainiem matiem, bet tie arī kaitināja vietējos, runājot jēlības un rupjības, un tika apvainoti par komunisma mācīšanu un narkotiku pārdošanu viņu bērniem.

Kad mēs iepirkāmies veikalā, es ievēroju vīru, kas nikni raudzījās uz mums. Viņš bija ģērbies aizsargkrāsas apģērbā un mednieka cepurē. Es mēģināju ignorēt drebuļus, kas mani pārņēma, jo es atpazinu šo neprātīgā ļaunuma skatu kopš manām dienām Ņujorkas ielās. Kad viņš sekoja mums pa durvīm un iekāpa savā pikapā, es zināju, ka viņš nebija noskaņots uz labu. Es skatījos uz viņa pikapu un ievēroju aizmugurējā logā ieroču statīvu, kurā atradās šautene un bise. Evans arī ievēroja šautenes. Kad mēs bijām nogājuši apmēram puskilometru, vīrietis iedarbināja mašīnas motoru un sāka mums lēnām sekot.

Nebija grūti uzminēt, kas viņam bija prātā. Viņš plānoja mums sekot līdz pilsētas robežai, un, kad mēs būtu pietiekami tālu mežā, viņš mūs nogalētu, un izskatītos, ka divi bezpajumtnieki un klaidoņi vienkārši ir pagalam. Nevienam, pat ja mūs atrastu, tas nerūpētu.

Evans un es ik pa laikam skatījāmies atpakaļ un mēģinājām izturēties *vēsi*. Pēkšņi Evans noelsa: „Dag! Viņš apstādināja mašīnu un iet pēc sava ieroča!”

„Izjauksim to!” es teicu. Mēs pametām ceļu un metāmies mežā, maz ievērojot mežrozītes, kas satvēra un saskrāpēja mūs, vai lielos zarus, kas sitās mums sejā. Ar adrenalīna, kas skrēja caur mūsu ķermeņiem, palīdzību mūsu kājas viegli lidoja. Drīz mēs atrāvāmies no viņa, un, kad jutāmies pietiekami tālu, ienīrām krūmos. Mūsu sirdis daudzījās ausīs, un sāpes dūra krūtīs, kad piespiedām sevi elpot klusām.

Mēs dzirdējām, kā viņš droši staigā netālu. Drīz viņš apstājās, un mēs zinājām, ka viņš gaida, lai mēs iznākam ārā. Tad viņš sāka šaut uz krūmiem, mēģinot izdzīt mūs ārā. Atceros -šāvienu rībiens bija tik skaļš, ka lapas krita no kokiem. Lodes džinkstēja virs mūsu galvām un iecirtās kokā aiz mums, apberot mūs ar lapām. Pēc pāris minūtēm mēs dzirdējām viņa soļus, kas attālinājās.

Mēs gulējām uz zemes veselu mūžību. Es izdzirdu papīra čaukstēšanu un izbrīnā paskatījos uz Evanu. Viņš izvilka, cik klusu vien varēja, alus sešpaku no somas.

„Ko tu dari?” es jautāju skeptiski. Es domāju, ka ar viņa radošo ģenialitāti viņš varbūt plānoja pretuzbrukumu. Tā vietā viņš izvilka alus bundžu un ķērās pie atvēršanas. Alus augstu izšļācās pēc garās kratīšanās skrienot. Evans pielika bundžu pie lūpām un dzēra garu malku.

„Ja man ir jāmirst, es vēlos būt piedzēries,” viņš čukstēja. Kad viņš bija izrijis otru bundžu, viņš kļuva drošāks. Viņš piecēlās kājās un sāka lūrēt caur krūmiem.

„Viņš ir prom!” viņš skaļi čukstēja. Es piecēlos kājās, cik klusi vien varēju, un mēs uz pirkstgaliem gājām ceļa virzienā, skatoties uz visām pusēm, skatoties uz vietu, kur lēkt, ja mēs atkal ieraudzītu mūsu uzbrucēju.

Apmēram 150 metru attālumā uz ceļa mēs viņu redzējām. „Tur viņš ir. Sēž savā pikapā,” es čukstēju panikā. Viņš bija nolēmis mūs gaidīt. Viņš bija izdomājis, ka mēs beigās atgriezīsimies uz ceļa.

„Es dzirdu, ka brauc kāda mašīna!” es, aizmurot elpu, teicu Evanam. Es skatījos, kā tā parādījās. Mūsu sirdis apstājās, kad mēs redzējām Dotiju, vienu no mūsu skolotājām no *Pinehindžas*, pie stūres, vedot dažus studentus atpakaļ uz skolu. Mēs izskrējām no meža un stāvējām ceļa vidū, mājot un kliedot: „Stop! Stop!” Viņai nebija izvēles, kā vien apstāties vai nobraukt mūs. Viņa teica pa nolaisto logu: „Es nevaru jūs aizvest atpakaļ uz skolu. Mana mašīna ir pilna.

„Jums tas ir jādara!” es kliežu. „Vai jūs redzat vīrieti tajā mašīnā uz ceļa? Viņš uz mums šāva!” Viņš tikko bija iedarbinājis automašīnu. Viņa uzreiz saprata situāciju.

„Leciet ātri iekšā!” viņa steidzināja. Mēs iekāpām citiem jauniešiem klēpī un aizcirtām durvis. Viņa negantā ātrumā brauca uz skolu. Nedaudz vēlāk, kad viņa paskatījās atpakaļskata spogulī, viņš bija prom, un mēs atkal sākām elpot!

Tā kā daži no mums skolā retu reizi tika uz maltītēm, mums bija jāatrod cits veids, kā paēst. Vispirms mēs pārmeklējām virtuvi un tad „pašapkalpojāmos”. Bet kādu dienu mēs atradām piekaramo atslēgu pie durvīm. Nekādu problēmu. Mēs vienkārši gājām uz pagrabu, kur glabājās ēdiens un atkal „pašapkalpojāmos”. Viņi mainīja piekaramās atslēgas, bet viņi nekad neuzzināja par tuneli uz pagrabu. Mēs nozagām tik daudz pārtikas, ka skola bankrotēja un beigās tai bija jāslēdz durvis.

Vai visa šī „brīvība” darīja mūs laimīgus? Nē! Es esmu pārliecināts, ka tie bija vieni no visnozēlojamākajiem gadiem manā dzīvē. Es neredzēju dzīvei mērķi. Es biju laimīgāks militārajā skolā ar visiem tās likumiem, nekā brīvajā skolā bez likumiem un noteikumiem.

5. Slepenā ala

Mēs dzirdējām dažādus nostāstus par hipiju komūnām un lielisko klimatu dienvidu Kalifornijā. Tur nekad nepalika auksts, pat ziemā. Tur varēja dzīvot parastā teltī un pārtikt no zemes augļiem. „Tā ir dzīve, ko es vēlos!” es teicu Džejam. „Es gribu ēst, kas izaug zemē, un nevienam neatskaitīties.”

„Jā, vecīt!” viņš entuziasma pilns teica. „Mēs esam piecpadsmit gadus veci. Mēs varam paši par sevi parūpēties. Dosimies to apskatīt!”

Pavasara brīvdienās mēs devāmies no *Pinehindžas* ar stopiem uz dienvidu Kaliforniju. Mēs apmetāmies Palm Springsas nomalē. Kādu dienu hipiji aizveda mūs uz pilsētu savā vecajā busiņā. „Kur ir kāda laba vieta, lai izklaidētos?” es jautāju.

„Takvika kanjons ir vieta, kur mēs dodamies,” garš, bārdains vīrietiņš mums stāstīja. „Tas ir pietiekami tālu no pilsētas, lai poliči netraucētu mūs, un mēs varam smēķēt savu marihuānu, dzert alu un trokšņot, kā gribam. Mēs turp dodamies šajā pēcpusdienā. Gribat nākt ar mums?”

Es paskatījos uz Džeju. „Brīnišķīgi!” mēs teicām unisonā.

Lai gan Takvika kanjons ir piecpadsmit jūdzes garš, vairums cilvēku gāja tikai uz grīvu pie Palm Springsas izklaidēties un labi pavadīt laiku. Vietas skaistums mani pārsteidza. Koki un zāle paslēpa tuksneša ieleju, un ūdenskritums mani piesaistīja. Izskatījās kā dzīva būtne, kas krīt pāri lieliem, gludiem laukakmeņiem, ienirst lejā un tad uzlec sudraba mākonī, un, kad saules gaisma skāra pilienu, tie radīja jauku varavīksni. Nav brīnums, ka daži filmu režisori izmantoja to kā fonu savām filmām!

Kamēr mēs visi smēķējām „zālīti”, vīrietiņš un jauna sieviete iznāca no kanjona. Viņa garie mati bija saulē izbalināti, viņa tumšā āda bija krunkaina un saulē nodegusi brūna, bet bārda kupla un izspūrusi, tā ka viņš atgādināja kādu savvaļas dzīvnieku. Mani intriģēja arī viņa basās kājas. Kā viņš var staigāt basām kājām, kad visapkārt ir tik daudz kaktusu? Es brīnījos.

Viņam sekoja skaista meitene - apmēram astoņpadsmit gadus veca, ar lielām, brūnām acīm, zīdaiņiem, tumšiem matiem un gludu olīvkrašas ādu. Viņa izskatījās pēc havajiešu un itāliešu sajaukuma. Sēdeklītī uz muguras viņa nesa zinātkāru mazuli. Viņa saules nocepinātā āda interesanti kontrastēja ar viņa baltajiem matiem, kas bija saslējušies gaisā tā, it kā viņš būtu iebāzis savu pirkstu elektrības ligzdā. Es uzzināju, ka viņš ir dzimis Takvika kanjonā un viņi nosauca viņu par Teveju Takviku.

„No kurienes jūs nākat?” es jautāju vīram. Viņš klusēdams paskatījās uz mani.

„No mājām,” viņš atbildēja pēc brīža.

„Jūs dzīvojat tur augšā?” es norādīju uz kanjonu. „Kur jūs dzīvojat?”

„Alā,” viņš teica bezrūpīgi.

Būdam pilsētas zēns, es ar grūtībām spēju apspiest savu izbrīnu. „Vecīt! Es noteikti gribētu redzēt to vietu. Vai neiebilsti, ja es eju kopā ar jums?” es dedzīgi jautāju.

„Esi mans viesis,” viņš atbildēja. „Mēs dodamies uz pilsētu ubagot, dabūt dārzeņus un mēģināt atdot šos koijotu mazulus, kamēr mēs tur esam.” Viņš pacēla divus vispievilcīgākos kucēnus, kādus es jebkad biju redzējis.

„Māte ir pa pusei suns, pa pusei koijots,” viņš paskaidroja. „Tēvs ir tīrs koijots. Mēs būsim atpakaļ

pāris stundās. Jūs varat mums sekot, kad mēs atgriezīsimies.”

Es nepacietīgi gaidīju viņu atgriešanos. Džejs gulēja uz zemes ar puspievērtām acīm, pārāk pārsteigts, lai aptvertu, kas notiek. Kad viņi beidzot atgriezās, es pievienojos viņiem un mēs devāmies uz kanjonu.

„Mans vārds ir Džims,” viņš teica, kad mēs bijām nogājuši vienu gabalu pa likumaino taku, „un šī ir mana sieva Sanija.”

Es uzdevu daudz jautājumu, kad mēs gājām, bet drīz nolaidenu slīpumu nomainīja stāvāks, klinšaināks ceļš. Es elpoju tik smagi, ka man bija jābeidz runāt, lai gan es ik pa brīdim pajautāju: „Cik vēl tālu?”

Džims teica: „O, nav tālu. Tepat aiz pakalna.”

Es priekšā redzēju mazu pakalnu un jutos pārliecināts, ka varu tik tālu aiziet. Tomēr drīz vien es uzzināju, ka viņš runā par kalnu augšā. Es ātri atklāju, cik vājš es biju kļuvis. Pēc militārās skolas beigšanas es sāku smēķēt, un ne tikai cigaretes. Īstenībā es biju smēķējis „zālīti” vēl tajā pašā dienā, kas padarīja kāpšanu kalnā vēl grūtāku, bet viņi gāja uz priekšu, runājot un smeļoties, it kā tas nebūtu nekas. Viņš nesa četrdesmit vai piecdesmit mārciņu (aptuveni 10kg) smagu mugursomu, un viņa nesa pārtiku un bērnu. Es – tikai sevi un ar grūtībām.

Saule norietēja, kļuva tumšāks un tumšāks. Es brīnījos, kā viņi var saskatīt, kur iet. Es spēju ieraudzīt tikai Sanijas balto zeķu maliņu ārā no viņas zābakiem. Tie izskatījās tā, it kā lēkātu augšā un lejā, kad viņa gāja. Es klupu, ejot aiz viņas, dažreiz uz visām četrām, mēģinot noturēties. Beigās es viņam jautāju: „Vai jūs nevēlaties apstāties un uztaisīt pārtraukumu?”

„Nē, šī nav vieta, kur mēs parasti atpūšamies,” viņš teica. Par laimi es pāris reizes ietriecos Čolla kaktusus, un, lai gan tie sāpīgi dzēla, vismaz viņi apstājās un pagaidīja, lai es izvelku dzeloņus, kas man deva iespēju atvilkt elpu.

„Cik vēl tālu?” es jautāju.

„O, tikai nedaudz.”

Ņujorkā „nedaudz” nozīmēja vienu vai divus kvartālus. Viņam toties tas bija vairāk nekā jūdze vai divas, un pie tam augšā kalnā. Beigās mēs sasniedzām kalnu grēdas virsotni apmēram 1219,2 metrus virs Palm Springsas. Kāds neiedomājams skats! Mēs varējām skatīties lejā uz tumšo tuksnesi un redzēt Palm Springsu, tuksneša Hot Springsu, katedrāles pilsētas, Palmu tuksneša un Indio gaismas, plešoties zem mums. Viņi smēķēja nedaudz „zālītes”, kamēr mēs atpūtāmies. Es tikko sāku atgūt elpu, kad viņi jau pacēla savas somas un sāka iet.

„Vai vēl tālu?” es jautāju.

„Nē,” viņš mani iedrošināja. „No šejienes tas būs lejup no kalna lielāko ceļa daļu.” Tas bija lejup no kalna, jā, bet tas bija tik stāvs, ka katrs solis man padevās ar grūtībām, un man bija jāiecērt zemē papēži, lai izvairītos no slīdēšanas. Tad es sadzirdēju tekoša ūdens skaņu, un drīz ceļš sāka zigzagveidīgi locīties šķērsām strautam. Viņi zināja, kur ūdenī ir akmeņi, bet es nepārtraukti slīdēju un samērcējos, nemaz nerunājot par koku zariem, kas sitās man sejā. Tuksnesi bija nomainījuši džungļi.

Tikai tad, kad es jau domāju, ka vairs nespēšu paspēt nevienu pašu soli, mēs sasniedzām alu. Džims iedezzināja sveci, bet es biju pārāk noguris, lai apskatītos apkārt. Es tikai skatījos, kā Sanija atrullēja vienkāršu guļammaisu. „Tu vari gulēt te,” viņa teica, „mēs iesim augšā uz savu vasaras alu.”

„Vasaras alu?” es jautāju nobažījies. Viņi pazuda tumsā un atstāja mani vienu. Es ierāpos drēgnajā guļammaisā un cieši saritinājos kamolā. Es varēju dzirdēt čabošas skaņas, ko, kā vēlāk uzzināju, radīja peles, bet savā prātā iztēlojos čūskas vai kalnu lauvas, kas lien uz manu pusi. Es biju pārāk noguris, lai uztrauktos. Beidzot es jutos pietiekami silti, lai iemigtu, dažādu skaņu ieaijāts - koijotu gaudošana attālāk, pūču sērīgie brēcieni un čaboņa alā mani vairs nespēja traucēt.

Pamodos nākamajā rītā, un, ja vien es nebūtu tik izsalcis, es domātu, ka esmu nomiris un nokļuvis debesīs. Saule spīdēja pilnā spožumā, kluss diķis ar bezgaldzidru un skaidru ūdeni, ko papildināja daudzi mazi avotiņi, atradās gandrīz tieši alas priekšā, un netālu priecīgi čivināja daži putni. Džims un Sanija bija atgriezušies un sauļojās uz akmens netālu no manis *Ādama* kostīmos. Bērns spēlējās pie ūdens, un netālu koijota mātīte izpletusies baroja savus palikušos kucēnus. Ēdiena, kas tika gatavots uz atklātas uguns, smarža atgādināja man, ka neesmu ēdis ilgu laiku, un aromāts vien sarīsa siekalas mutē.

Es nezināju, kā rīkoties divu kailu cilvēku klātbūtnē. Es pie tā toreiz vēl nebiju pieradis, bet vēlāk es pieradu tēlot, ka neko neievēroju. Man iepatikās viņu dzīvesveids. Viņi pārtika no zemes augļiem. Tur bija savvaļas vīnogas un ogas, Sanija gatavoja garšīgu ēdienu no kaķastes auga daļām, un viņiem bija piemājas dārziņš. Viņi pat audzēja savu „zālīti”. Savvaļas ragainās aitas klejoja pa kalniem. Lai gan aitas tika aizsargātas,

Dzims, kad viņi gribēja gaļu, vienkārši izgāja ar savu ieroci medībās un atnesa mājās aitū vai briedi.

Es zināju, ka es nevaru palikt. Es biju atstājis Džeju nometnē, un viņš mani gaidīja, bet es nolēmu uz pāris dienām kļūt par alu vīru.

Vēlāk mēs ar Džeju atkal devāmies ceļā. Mēs nonācām Santa Monikā ļoti tuvu strautam. Saule tuvojās horizontam, kad šoferis apstājās krustojumā.

„Es jūs izlaidīšu šeit,” viņš teica. „Es griežos uz austrumiem.”

„Paldies par braucienu,” mēs abi teicām, izvilkām savas somas un aizvērām durvis.

„Kur mēs pavadīsim nakti?” Džejs jautāja. „Es negribu gulēt šeit uz ielas.”

„Pajautāsim, kur mēs varam dabūt lētu istabu,” es ieteicu.

„Man nav daudz naudas palicis,” Džejs iebilda.

„Man arī, bet varbūt mēs varam atrast kaut ko patiešām lētu.” Pie stūra daži bezpajumtnieki sēdēja, smēķējot un runājoties. Es viņiem tuvojos. „Vai šeit tuvumā ir vieta, kur nabadzīgi ļaudis var paēst un pārļaut nakti?”

Viens no viņiem norādīja lejā pa ielu. „Tur ir naktspatversme pāris kvartālus uz priekšu. Jūs tur varat palikt par trim dolāriem par nakti.”

„Jā,” cits teica, „un divus kvartālus tālāk ir misija, kur varēsiet par velti paēst. Viss, kas jums ir jādara, ir jāklausa viņu sludināšanā, un viņi jūs paēdinās. Tikai esiet tur tieši astoņos no rīta. Tad viņi aizslēdz un aiztaisa durvis. Ja jūs neesat tur laicīgi, jūs paliekat ārā.”

„Paldies,” mēs teicām un sākām iet naktspatversmes virzienā.

Patversmes durvis izskatījās nokvēpušas, un vietām tapetes bija atlupušas. Mēs samaksājām mūsu trīs dolārus, un mums iedeva gandrīz tīrus palagus un dvieli.

„Jūs varat iet uz 218. istabu,” darbinieks teica, izsniedzot mums atslēgas. „Vannas istaba ir lejā pa koridoru un pa labi.” Vietai bija vecuma smaka – cigarešu, lēta vīna un urīna kombinācija. Vismaz palagi skaitījās tīri.

Nākamajā rītā nebija viegli piecelties, bet kopā ar divdesmit vai divdesmit pieciem citiem mēs sapulcējāmies misijas priekšā. Durvis atvērās tieši astoņos, un mēs visi ieplūdām iekšā. Mēs ar Džeju apsēdāmies beigās.

Misijas grupa sniedza jauku programmu un izturējās pret mums ar lielu laipnību un pacietību, neskatoties uz mūsu uzvedību, kas bija briesmīga. Smaidīgs plikpauris piecēlās un sniedza liecību, kamēr cilvēki man apkārt runāja un jokojās. Viens lamzaks skaļi atraugājās, un visi smējās. Bet, neskatoties uz visu to, plikpaurainais vīrs turpināja savu liecību, izstarojot patiesa prieku. Kāds mums priekšējā rindā izvēmās uz grīdas, un viens no misijas darbiniekiem steidzās, lai to satīrītu, kamēr cits palīdzēja nabadziņam tikt līdz vannas istabai. Pēc liecināšanas plikpauris nodziedāja mums dziesmu. Visu šo laiku cilvēki gāja ārā – daži līdz nāvei nodzērušies, citi no noguruma un bada kā pamiruši. Dieva eņģeļi mūs noteikti uzlūkoja ar žēlumu.

Vienam no jaunajiem vīriešiem, kas piedalījās programmā, bija atlētisks, muskuļots ķermenis kā misteram Universam. Viņš varētu paņemt divus vai trīs nemieru cēlājus un sasist viņu galvas kopā. Tā vietā viņš piecēlās un sniedza skanīgu liecību, ko Jēzus Kristus ir izdarījis viņa labā. Beigās viņš aicināja arī mūs nodot sirdis Viņam. Es ievēroju viņa skumjas, kad neviens neatbildēja.

Kad programma beidzās, mēs iegājām aizmugurējā istabā, kur galdi bija aplāti baltiem galdautiem un viss izskatījās tīrs. Mēs stāvējām rindā, lai saņemtu ēdienu – lielu mājas sautējuma bļodu, dāsnu maizes porciju un kafijas tasi. Viņi mums pat iedeva saldo – ķiršu pīrāgu!

Es to nekādi nespēju saprast. Mēs bijām netīri, neveikli un rupji, tomēr viņi pret mums izturējās ar cieņu, it kā mēs būtu piedienīgi cilvēki. Kaut kā tas negāja kopā ar to, kas man bija stāstīts par kristietību.

Mēs dzirdējām par citu vietu, kur pasniedz bezmaksas maltītes – Hare Krišnas templi. Kādā dienā mēs nolēmām to izmēģināt. Arī tur bija jāapmeklē viņu dievkalpojums – divu stundu garumā. Daži cilvēki apgalvoja, ka tā bija viltus reliģija, un tā patiešām būtiski atšķīrās no jebkura kristīgā dievkalpojuma, ko es jebkad biju apmeklējis. Vīrieši bija nodzinuši savus matus, atstājot tikai mazu astīti aizmugurē. Viņu safrāna talāri karājās un plandījās. Sievietes arī valkāja nokārušos, plandošus tērpus sārtā, zilā un violetā krāsā. Kamēr basģitāra un bungas spēlēja monotonu ritmu, cilvēki šūpojās un lēkāja ritmā, kratīja savus tamburīnus, māja ar rokām un lēca gaisā. Kamēr viņi to darīja, visi skandēja monotonu dziesmu: „Hare Krišna, Hare Krišna, Krišna, Krišna, Hare, Hare; Hare Rama, Hare Rama, Rama, Rama, Hare, Hare...”

Es uzreiz redzēju, ka cilvēki ir nohipnotizēti. Es pietiekami ilgi biju bijis šovbiznesā, lai to atpazītu. Hipnoze izmanto noteiktu redzes un dzirdes nervu īpašības. Biežs ritms noved cilvēku hipnotiskā stāvoklī.

Kad atkal un atkal tiek atkārtota vienveidīga frāze, prāts veido zemapziņas domu. Pēc laika prāts ir tā piepildīts ar šīm tukšajām, neīstajām domām, ka tas izdzēs reālās dzīves raizes un neapmierinātību, dodot viltus miera sajūtu - zināmu eiforiju. Šis iekšējais miers tiek uzskatīts par Dievu. Atrazdamies šādā hipnotiskā stāvoklī, cilvēki labprātīgi atdod savus īpašumus un naudu.

Kad es redzēju, kas notiek, es aizgāju uz tualeti un tur paliku lielāko dievkalpojuma daļu. Kad atgriezos, es ieraudzīju, ka Džejam tas patika, un es sāku uztraukties par viņu. Pēc jogurta maltītes, kura man ne visai patika, es saķēru Džeju aiz rokas un izvilku ārā.

Pavasara brīvdienas bija beigušās pirms vairākām dienām, un šeit mēs bijām pavisam otrā valsts pusē - prom no skolas.

„Mums labāk atgriezties skolā, ja mēs tur vēl iesim,” es teicu.

„Kas par steigu?” Džejs protestēja. „Šīs ir pavasara brīvdienas, atceries?”

„Jā, bet es atceros arī, ka brīvlaiks beidzās pirms divām nedēļām, un paies vēl kāda nedēļa, kamēr mēs tiksīm atpakaļ. Nāc. Iesim.”

6. Noziegums neatmaksājas

Pēc skolas *Pinehindža* es atgriezos Floridā pavadīt vasaru kopā ar tēvu, bet tas neizdevās. *Pinehindža* bija piebarojusi mani ar slāpēm pēc neierobežotas brīvības, un mans tēvs saprata, ka es esmu nevaldāms.

„Dag,” viņš teica man kādu dienu, „mana pacietība ir izsmelta. Es nezinu, ko ar tevi darīt. Ja tu nespēj mani klausīt un dzīvot kā kārtīgs cilvēks, tev jādodas prom.” Ar salauztu sirdi viņš noskatījās, kā es dodos pasaulē. Martā man palika sešpadsmit.

Sāpināts, satrakojies un dusmīgs es izgāju, nezinot, kur iet. Es sasniedzu šoseju un devos uz ziemeļiem uz *Interstate 95*. Es pievienojos garam jauneklim vārdā Skots. Viņam bija muskuļota miesas būve, un brilles, ko viņš valkāja, deva viņam izglītotu izskatu, lai gan viņš tikko bija beidzis vidusskolu.

Kopā mēs *stopējām* no Maiami uz Bostonu, kur Skots bija dzīvojis, pirms viņš devās uz Vjetnamu. Mēs drīz atradām darbu un mums labi klājās, bet pēc laika es atklāju, ka Skots savus ienākumus papildināja ar laupīšanu. Pamazām es sāku iet kopā ar viņu, un, pirms es apzinājos, kas notika, es iekļuvu pilnīgā noziedzības pasaulē.

Nākamajos mēnešos es iegrimu tādā purvā, kas lika man ienīst sevi un visu cilvēci. Mēs ar Skotu dzīvojām naktspatversmēs un zagām mašīnas, TV un jebko, ko var pārvērst par naudu.

Mēģinājumam pašam dzīvot tik lielā pilsētā kā Bostona ir savi trūkumi, ja ir tikai sešpadsmit gadi. Bet pēc laika man izdevās iegūt Masačusetas autovadītāja apliecību, kurā bija teikts, ka man ir astoņpadsmit. Ar savu viltus identitāti es atradu darbu uz pusslodzi par apsargu kompānijā ar nosaukumu *Business Intelligence*. Man tika iedots žetons, forma un steks. Tas man lika justies svarīgam, kad es ieliku žetonu makā un novicināju to, kad pirku alkoholu. Mans jaunais stāvoklis deva man iespēju piekļūt iekšējai informācijai par zagšanas iespējām.

Kamēr strādāju par apsargu, es satiku jaunu vīrieti vārdā Breds, kas arī bija apsargs. Viņš bija kluss, iesaistīts austrumu reliģijā, kas tika saukta par Šakti. Breds zināja par manu zagšanu. „Dag,” viņš teica, „tu kādu dienu samaksāsi par to, ko dari. Tu nekur nespruksi.”

„Kā tu to domā?” es jautāju.

„Es domāju, ka tā ir tava karma. Kas iziet, tas nāk atpakaļ. Lietas, ko tu dari citiem, tiks darītas tev.”

„Tas ir dumji, vecīt!” es kliezdu. „Es nozagu TV, es no tā atbrīvojos. Mani nenokēra, un nekad nenokērs.”

„Tu vēl redzēsi,” viņš vienkārši teica.

Pēc dažām dienām kāds ielauzās manā dzīvoklī un nozaga manu TV un radio, un es kļuvi vai traks! Tad es sāku ievērot - kad es kaut ko nozagu, to nozaga man. Kad es nozagu naudu, tā man pazuda! Vēlāk es uzzināju, ka Skots no manis zaga! Es nozagu mašīnu, un tieši divas rīpas nolaida gaisu. Mani pārliecināja pat sīkumi, bet šīs sakrītības bija tik ievērojamas, ka nobiedēja mani. Kādā mājā es nozagu neatvērtu kastīti ar *Krusteaz* pilngraudu pankūku maisījumu ar uzspiestu cenu 1,19\$. (Es dzēru, smēķēju un lietoju narkotikas, bet tomēr ēdu pilngraudu maizi, jo tā bija veselīga!) Kad nokļuvu mājās, es atklāju, ka daži no maniem draugiem bija ciemojušies un izlietojuši visu manu jauno smaržu flakonu. Pie tukšā flakona bija cenas zīme – 1,19\$!

„Tas ir spokaini!” es sev teicu. „Kāds mani redz un zina, ko es daru!” Pirmo reizi savā dzīvē es tiešām

noticēju, ka ir Dievs!

Kad Breds mani uzaicināja uz vienu no viņa sanāksmēm pēc pāris dienām, es ātri piekritu. Lielāko daļu no teiktā es nesapratu, bet es parasti atnācu mājās ar vairāk grāmatām un mazāk naudas.

Kad es kādu vakaru sēdēju un lasīju avīzi, atskanēja spalgs kliedziens un soļi koridorā. Es pielēcu kājās. Es pavēru durvis spraugā un redzēju *Sugarman* – melnādainu okškeri, kas dzīvoja mūsu stāvā - sitam vienu no savām meitām. Viņa izrāvās no viņa tvēriena un bēga. Viņš meta slotu viņai pakaļ, un es aizvēru durvis.

„Es ceru, ka viņš viņu nenogalinās,” es domāju, iekrizdams krēslā. Kautiņi un durstīšanās bija bieži sastopamas šajās kopmītnēs, bet es pie tā nevarēju pierast. Es notrausu pelnus no savas cigaretes. „Ko es te daru, dzīvojot šajā mēslu bedrē un lietojot kopīgu tualeti ar šiem rūpuļiem? Es pat nevaru naktī gulēt visu to ballīšu dēļ. Es esmu slims no šīs istabas un slims no šī dzīvesveida!”

Iezvanījās telefons, un es pacēlu.

„Sveiks, Dag. Te tētis!” teica balss līnijas otrā galā. „Es biju Ņujorkā biznesa darīšanās un apstājos, lai sasveicinātos.” Viņš izklausījās priecīgs, un es biju priecīgs, dzirdot viņa balsi. „Vai tu gribētu satikties uz stundu vai divām?”

„Protams, tēt. Vai es varu tevi aizvest pusdienās?” es jautāju. Es gribēju, lai viņš zina, ka man ir sava nauda.

„Labi, es plānoju tevi aizvest pusdienās, bet kāpēc gan ne? Tikai pasaki, kur mums satikties?”

Es zināju dažus smalkus restorānus Bostonā, un es gribēju atstāt uz viņu iespaidu, tāpēc es nosaucu visdārgāko un iedevu adresi.

Es ieradās pirms viņa un gaidīju ārā. Drīz parādījās taksometrs un izkāpa tēvs. Mani pārņēma prieks, un es gribēju skriet klāt un mesties viņam ap kaklu, bet apkampšanās nebija pieņemta mūsu ģimenē. Mēs tikai plati smaidījām un sarokojāmies.

Restorānā oficiants mūs apsēdināja labās vietās, un mēs īsu laiku parunājām. Kad bijām izdarījuši pasūtījumu, tēvs ķērās vēršim pie ragiem. „Dag, es jūtu, ka esmu tevi pievilis, es nožēloju. Vai dosi man vēl vienu iespēju?”

Man gandrīz izsprāga asaras no šīs negaidītās atzišanās. Es vilcinājos. „Ko tu vēlies, tēt?” es piesardzīgi jautāju.

„Labi, tas ir par izglītību,” viņš teica. „Tev patiešām jābūt skolā. Tev ir tikai sešpadsmit.”

„Bet, tēt,” manas dusmas sāka augt, „es sevi labi nodrošinu!” Es izvilku naudas banknotes no kabatas un parādīju viņam. Viņš nebija sajūsmā. „Vienalga, tu zini, ko es domāju par tavu mācīšanos un skolu.”

Viņš pacēla roku: „Pagaidi mirkli, Dag. Paklausies. Es runāju ar savu draugu, un viņš man pastāstīja par skolu uz kuģa. Tas ceļo pa visu pasauli. Studenti ir arī apkalpe. Stundas notiek uz kuģa, un tie apstājas visādās eksotiskās vietās. Tu vari nākt un iet, kad vēlies, un darīt visādas lietas. Tu vari nirt un braukt ar ūdens slēpēm, un ir daudz meiteņu. Mācību gads ir tikko sācies, un kuģis ir kaut kur Vidusjūrā.”

Tas izklausījās pārāk labi, lai būtu taisnība. „Kā skolu sauc?” Es jautāju, cenšamies neizrādīt interesi. „To sauc par Flinta skolu ārzemēs,” viņš teica.

„Labi, es nezinu.” Mēs ilgi sēdējām klusumā. Es nebiju pārliecināts, ka jebkad iederēšos kādā vietā ar stingru kārtību un sistēmu. Tomēr tas izklausījās jauki un brīvi, es biju noguris pats sisties un kulties pa dzīvi. Beigās piekritu: „Varbūt es pamēģināšu.”

Mans tēvs bija atvieglots, un es pamanīju viņa acīs asaras. Iekšēji es priecājos. Ja tikai es būtu zinājis, kas mani sagaida!

7. Izkuģojam!

Tēvs atcēla visas biznesa tikšanās, lai ar mani varētu aizlidot uz Dženovu Itālijā, kur skola bija novietota dokos. Mums patiešām sagādāja prieku kopā pavadītais laiks šajā lidojumā, un es zināju, ka tēvam esmu svarīgs. Viņš pat man paplīkšķināja pa muguru, kad mēs kopā uzkāpām uz kuģa. Palīdzējis man reģistrēties un uznest uz klāja mantas, viņš paspieda manu roku tā, ka mēs nodrebējām, un teica ardievas. „Labu veiksmi, dēls! Strādā cītīgi, un tiksimies Ziemassvētkos.”

„Labi, tēt,” es teicu. Kad viņš aizgāja, es noliku savas mantas un devos iepazīties.

Ļoti ātri es novērtēju jauniešus, kas mācījās šajā skolā. Daudzi bija senatoru un politiķu dēli, kas

tāpat kā es bija mežonīgi, nesavaldīgi un drauds viņu tēvu reputācijai mājās. Ja viņi ir ārpus valsts, neviens nedzird par viņiem. Citi bija pārtikušu vecāku dēli, kuru vecāki negribēja noņemt ar jauniešu problēmām. Viņi vienkārši nodeva savu bērnu audzināšanas pienākumus skolai. Vairāki puisi nāca pie manis jau pirmajās dienās ar jautājumu: „Vai tu atvedi kādas narkotikas?”

Tas, ko tētis bija stāstījis par skolu, bija taisnība tikai daļēji. Īstenībā mēs bijām cietumnieki. Mēs nedrīkstējām tikt ar meitenēm, un, protams, mums neļāva dzert, smēķēt un lietot narkotikas. Mums atņēma pasi, kad mēs piestājām krastā. Ja Itālijā kādu noķēra bez pasas, tad varēja turēt ieslodzījumā neierobežoti ilgi, tāpēc mēs neuzdrošinājāmies izdarīt kaut ko, kas pievērstu uzmanību. Es nekad neniru, nebraucu ar ūdensslēpēm un citādi nesportoju tajā laikā, kad es tur biju.

Skolas dabas zinību programma koncentrējās ap evolūcijas teoriju, un tos, kas ticēja radīšanai, uzskatīja par idiotiem. Klasē rādītās filmas parādīja Darvinu kā varoni.

„Dieva nav,” skolotāja mums teica, „tev viss ir jādara pašam. Ja tev kādam ir jāuzkāpj virsū, lai sasniegtu savu mērķi, dari to! Ja tu to nedarīsi, kāds cits darīs.” Šī aukstā filozofija padarīja mani vēl vientuļāku un izolētāku kā jebkad.

Es joprojām meklēju Dievu caur austrumu reliģijām kā Šakti, un es negribēju, lai kāds man stāsta, kam man jātic, tāpēc es pavadīju arvien vairāk laika savā istabā, meditējot un spēlējot koka flautu. Puisi mani par to izsmēja, un es viņiem to ļāvu.

Visi studenti nāca no pārtikušām ģimenēm, bet to nekad nevarētu pateikt pēc pārtikas, ar ko mūs baroja. Saldie bija tik trūcīgi, ka *Snikers* tāfelīte bija rets dārgums un kļuva par mūsu maiņas „naudu”, lai iegādātos to, ko mēs gribam, cits no cita. Mums bija jāmaksā 2'500 itāļu liras par vienu tāfelīti, tas bija divas reizes vairāk, nekā tas būtu mājās.

Kādu dienu puisis vārdā Ēriks ienāca manā kajītē. „Žēl, ka mums nav LSD, Dag,” viņš teica, „es atdotu visu par nelielu marku.”

„Atvaino, man nav,” es viņam teicu, bet, kad viņš aizgāja, mans prāts sāka darboties. LSD tiek saukta par „marku”, jo tas ir mazs kvadrātiņš - apmēram 4mm katra mala. Es izgriezu no sava maka caurspīdīgās plastmasas, aiz kuras var ielikt foto, divus mazus plastmasas kvadrātiņus. Gala veikums izskatījās kā divas LSD markas.

Kad es nākamreiz redzēju Ēriku, es teicu: „Tu neticēsi, bet es atradu pārīti marku.”

Viņa acis iemirdzējās. „Lieliski!” viņš teica entuziasma pilns. „Vai tu man vienu pārdosi? Par cik?”

„Labi, divas šokolādes tāfelītes,” es teicu.

„Norunāts,” viņš teica, „man tās ir šeit, manā sienas skapī.”

„Pagaidi brīdi, Ērik! Es nezinu, vai tās vēl ir labas. Tās ilgi ir bijušas manā makā” (tas bija ilgi, protams).

„Ir labi,” viņš noraidīja manu piezīmi. „Es mēģināšu.” Mēs apmainījāmies, un es taisījos iet.

„Starp citu, tev tā ir jānorij,” es brīdināju, „šis veids nešķīst mutē.” Valdēt smieklus, es aizgāju uz savu istabu un apsēdos uz gultas malas. Es noplēsu papīru no pirmās tāfelītes un nokodu kumosu. Es lēnām košļāju. „Paies ilgs laiks, līdz viņš atklās, ka ēd manu maku.”

Lai gan es viņu biju apmuļķojis, mani mocīja vainas sajūta. „Labi,” es sev teicu, „viņš tāpat būtu izdarījis ar mani, ja viņš par to iedomātos.”

Nākamajā rītā viņš parādījās manās durvīs. „Nu viņš mani būs pieķēris,” es domāju.

Viņš aizvēra durvis aiz sevis, bet viņš neizskatījās dusmīgs. Viņš smaidīja. „Tu zini, tā marka...” viņš entuziasma pilns iesāka, „sākumā nekas nenotika, un es vienkārši aizgāju gulēt, bet tad es naktī pamodos. Kas tas bija par ceļojumu! Es ceļoju un biju halucināciju varā visu nakti!”

Man žoklis atkāpās. Vēlāk, kad es atklāju Bībeles rakstvietu „Dievs katram dod ticības mēru”, es domāju par Ēriku. Viņam bija tik spēcīga ticība tam plastmasas gabaliņam!

Es biju dzirdējis, ka lapsu alās nav ateistu. Es redzēju, ka jūrā vētras laikā arī nav ateistu. Kādu vakaru mēs pabraucām tuvu garām ievērojamai klintij Sardīnijas krastos, bet tad dažās stundās vieglais vējš pārvērtās par viesuli un viņi pārvērtās par lieliem ūdens kalniem divdesmit piecu līdz trīsdesmit pēdu augstumā. Priekšgals augstu pacēlās lielajos viļņos, kam sekoja straujš kritiens, šī augšup un lejup kustība izsauca to, ka jaunie jūrnieki pārkārās pār bortu un „baroja zivis”. Daudzi nepaspēja tikt līdz bortam, un klājs drīz vien bija noklāts ar slidenu vēmekļu kārtu.

„Ejiet prom no borta,” kapteinis kļiedza, „ja kāds pārkritīs pāri bortam, mēs pat nevarēsim atgriezties pēc jums. Jūs nomirsiet no šoka un aukstuma, pirms mēs jūs atradīsim šādā naktī. Mēs tikai atzīmēsim kartē

un parādīsim jūsu vecākiem, kur jūs nomirāt.” Tie, protams, bija meli, bet mēs patiešām nobijāmies.

Kad vētras trakums pieauga, viņi brāzās pāri kuģa priekšgalam, sviežot uz klāja tonnām ūdens, un, kad kuģis pacēlās, lai sagaidītu nākamo vilni, ūdens sasita druskās visu, kas bija tā ceļā. Drīz glābšanas vestes, kastes un citi priekšmeti šūpojās un šļūkāja pa klāju šurpu turpu un novirpuļoja no klāja jūrā, kad ūdens gāzās no priekšgala uz pakaļgalu. Piepūšamais glābšanas plosts, piestiprināts ar virvēm pie bortiem, bīstami kustējās, draudot pievienoties trakajam skrējienam.

„Ātri, puīši,” kapteinis sauca Ralfam un man, vienīgajiem diviem, kurus nebija nogāzusi jūras slimība. „Nostipriniet glābšanas plostu, pirms nākamais vilnis to aiznes!” Ralfs, kura tēvs, miljonārs, dzīvoja Virdžīnijā, bija garš, blonds lauku puisis – parupjš vientuļnieks. Nākamais vilnis mums triecās virsū tieši tad, kad bijām sasnieguši plostu, iemetot mūs ar galvu pa priekšu tajā. Mūsu papildus svars pārplēsa auklu, un mēs kopā ar plostu kritām uz klāja. „Jē, hoo!” Ralfs kļiedza, kad mēs lidojām, bet es redzēju, ka mēs tieši tuvojamies bortam, un mana sirds krūtīs gandrīz apstājās. Ja nu es nenoturos! Mēs tik pēkšņi apstājāmies, ka gandrīz pārlidojām pār malu, bet paspējām sagrābt apmali un izmisīgi ieķērāmies. Kaut kā mēs noturējām plostu un pārdzīvojām šo brīdi. Bet, pirms mēs varējām sevi apsveikt, vēl lielāks vilnis triecās pret kuģi, un lielā grotbura pārplīsa, mūs bīstami apdraudot. Ja kuģis zaudētu savu priekšējo balstu, mēs tā sasvērtos, ka pārkristu pāri bortam.

Visi saskrēja, slimi vai veseli, kad izdzirda plīsienu. Bura sāka bīstami plandīties. Daudzas rokas bija vajadzīgas, lai to novilkto lejā, noņemtu no āķa un uzvilktu rezerves buru. Mēs cīnījāmies ar auklām, kamēr kuģis šūpojās un ūdens šļācās gar mūsu kājām, mēģinot mūs noskalot no klāja, bet beigās bura bija lejā un noāķēta. Es redzēju, ka daudziem lūpas kustas, un es zināju, ka daži mani draugi ateisti lūdza Dievu. Beidzot tika pievienota rezerves bura, gatava uzvilksanai galvenajā mastā. Kādam būtu jāapsēžas uz sēdeklīša vai gredzena ap masta galu un tas jānostiprina. Citādi, kuģim šūpojoties, gredzens ieķertos mastā un nevarētu pa to brīvi slidēt.

„Mums ir vajadzīgs kāds, kas uzsētos uz sēdeklīša,” kapteinis kļiedza vējā. „Vai ir kāds brīvprātīgais?” viņš skatījās apkārt ar izmisīgu lūgumu acīs. Man nebija bail no augstuma, un es zināju, ka varu to izdarīt. Manī joprojām bija diezgan stiprs militārās skolas rūdtījums.

„Es iešu,” es pieteicos. Es nespēju pretoties kārdinājumam izrādīties.

Es uzrāpos uz sēdeklīša, un puīši un vīri sāka vilkt vinču. Kad es biju apmēram divas trešdaļas no ceļa augšup, kuģis bīstami sasvērās četrdesmit pēdas uz priekšu un gredzens iegriezās mastā, tā ka bija neiespējami to pacelt augstāk. Es rāvu no visa spēka, bet nebija iespējams izkustināt iestrēgušo gredzenu no masta. Es dzirdēju, kā virves nostiepās, un biju nobijies, ka tās pārtrūks.

„Stop! Stop! Tas ir iesprūdis!” es kļiedzu. Vējš aiznesa manus vārdus. Lai gan viņi bija tikai deviņus metrus zem manis, viņi nedzirdēja manus kļiedzienus.

Visu laiku kuģis bīstami šūpojās no vienas puses uz otru, garais masts šūpojās lielā lokā, gandrīz iegrimstot lielajos viņšos vienā pusē, tad triecot mani cauri gaisam un saslapinot viņšos otrā pusē. Es zināju, ka, ja tas šūposies vēl kaut nedaudz tālāk, es nokritīšu no sēdeklīša un noslīkšu. Mana vienīgā cerība bija lēkt no sēdeklīša uz tīklu, kas stiepās no vienas kuģa malas līdz novērošanas platformai. Ja es būtu zemāk, es pa tiešo pārrāptos no masta uz tīklu, bet, tā kā es biju divas trešdaļas līdz augšai, tīkls bija vairākus metrus zem manis. Manas rokas trīcēja, kad pūlējos izvilkt iesprūdušo gredzenu, un es zināju, ka spēka ir atlicis maz. Es arī zināju - ja es lēkšu, kad mēs būsim noliekušies pāri ūdenim, es viegli varētu netrāpīt tīklā, bet iekristu aukstajā jūrā, un tās būtu manas beigas.

„Ak, Dievs! Glāb mani, lūdzu!” es kļiedzu. „Neļauj man nomirt!” Ātri paskatoties uz leju, es lēcu. Paldies Dievam, brīdis bija īstais. Es sagrābu tīklu ar rokām, izbāzu cauri kājas un ieķēros. Atpūties mirkli, es norāpos lejā.

Šoreiz kapteinis tika galā ar problēmu un nolaida buru. Manas rokas un kājas joprojām trīcēja, kad es stāvēju un skatījos.

„Vai tu gribi mēģināt vēlreiz?” kapteinis jautāja.

„Nē!” es teicu. „Es eju uz savu kabīni.” Uzmanīgi pārkāpis pāri dražām un atlūzām, kas pildīja klāju, es devos uz savu kajīti. Es dzirdēju, kā citi puīši vaidēja un vemstījās savās kajītēs. Dīzeļdegvielas smaka un vēmekļi lika man arī rīstīties, kad es sasniedzu savas durvis. Es iemetos savā kojā un pieķēros gultas malai. „Es esmu laimīgs, ka esmu palicis dzīvs!” es pie sevis domāju. Guļot es prātoju, cik daudzas lūgšanas un apsolījumi bija nonākuši pie Dieva tajā naktī. Es arī domāju par to, cik daudzi no tiem, kas lūdza, patiešām izmainīs savu dzīvi, ja mēs pārdzīvosim vētru.

Kaut kā mēs tikām tai pāri. Kad mēs atkal iepeldējām mierīgos ūdeņos, dzīve turpinājās kā parasti. Visi uzvedās tā, it kā nekas nebūtu noticis. Visas lūgšanas un apsolvījumi bija aizmirsti. Tajā dienā es sapratu, kāpēc Dievs nedisciplinē ar bailēm. Kad briesmas ir pāri, cilvēka dzīve parasti atgriežas atpakaļ vecajās sliedēs.

Tāpēc, kad atsākās skolas nodarbības un visus vieglos pienākumus jau pildīja citi, bet atlikušos darbus, kā berzt klāju un mazgāt traukus, es ienīdu, drīz vien es sacēlos un atteicos apmeklēt programmas, iet uz nodarbībām vai darīt jebkādu darbu, kas man ir nozīmēts. Es tikai sēdēju savā kajītē un meditēju. Pēc kāda laika pie manām durvīm klauvēja kapteinis.

„Durvis ir vaļā!” es saucu.

Viņš ienesās iekšā un sāka ārdīties: „Kas tā par uzvedību, Batčelor? Tu neapmeklē stundas! Tu nepildi savus pienākumus! Tu nedari neko, kas tev ir jādara! Vai tu nezini, ka tev ir jāpilda noteikumi tāpat kā visiem?”

„Kāpēc?” es jautāju. „Es ienīstu šo vietu. Es neprasīju, lai mani te atved, un es nevienam nevergošu!” Viņa dusmīgie vārdi mani nebiedēja. Man bija zelta medaļa roku spēka cīņās, un es pratu kauties. Es nekad nezaudēju cīnīnā.

Kad viņš redzēja, ka mani neiebiedēs, viņš mainīja taktiku. „Labi, Batčelor, ja tu nestrādā, tu neēdīsi!” viņš kļiedza. Viņš apgriezās uz papēža un iznesās ārā. Es domāju, ko darīt, bet sarunāju ar istabas biedriem, lai viņi nes man ēdienu, un turpināju savu nepakļaušanos.

Morāle sāka brukt arī citu studentu vidū. „Kāpēc man ir jāstāv sardzē? Batčelors to nedara.” „Kāpēc man ir jāberž klājs? Batčelors to nedara.” Kapteinim nebija ko atbildēt. Viņa pacietībai izsīkstot, viņš atkal nāca pie manis. „Batčelor, kas man ir jādara, lai tu labi uzvestos? Tu grauj skolas morāli. Nepakļaušanās izplešas kā mēris.”

„Es nezinu,” es paraustīju plecus. „Ir kādi priekšlikumi?”

„Ja tu apmeklēsi stundas un sadarbosies vēl pāris nedēļas, es pastāstīšu tavam tēvam, ka tu labi uzvedies, un palaidīšu tevi mājās uz Ziemassvētkiem.”

Es dziļi ieelpoju un apdomājos kādu brīdi. „Vienojušies!” es piekritu.

Viņš zināja, ka, ja es tikšu nost no kuģa, es nekad neatgriezīšos. Mēs to abi zinājām, bet nepieminējām. Protams, pirmā lieta, ko es izdarīju lidmašīnā, dodoties uz mājām Ziemassvētku brīvdienās, bija pasūtīt alu un cigarešu paku. Kamēr citi studenti skatījās uz to ar šausmām, es viņiem teicu: „Jūs nekad mani vairs neredzēsiet.” Un tā arī bija.

Tēvs bija tik priecīgs par viltus ziņojumu par manu labo uzvedību, ka es nespēju to sabojāt, pastāstot viņam patiesību. Tā vietā es pievienojos svētkiem un mēģināju aizmirst par skolu. Bet, kad bija laiks atgriezties, es atkal devos ceļā.

8. Ceļā

Es atkal devos ceļā. Milzīgs sarkansudrabains traktors rūkdams pabrauca man garām. Es skaitīju līdz trīs un pagriezu muguru pret auksto, ledaino vēju. Tas svilpoja gar manu kaklu, un es nodrebinājos jau simto reizi. Paskatījos pulkstenī un turpināju soļot. Ejot bija siltāk, nekā vienkārši stāvēt un balsojot mašīnas.

„Gandrīz jau astoņas stundas šajā nožēlojamā vietā, un izskatās, ka atkal sāks snigt,” es murmināju pie sevis mazās Oklahomas pilsētas nomalē. Mans kuņģis rāvās čokurā, bet es to ignorēju un pagriezos ar izstieptu roku pret zilo kadiljaku. Šoferis pat nepaskatījās uz manu pusi. Sabāzu rokas atpakaļ kabatās un turpināju soļot.

Tumšas domas maisījās manā galvā, un es tikko spēju noticēt, ka vēl vakar biju siltā zālē Virdžīnijā, dzēru, spēlēju azartspēles ar draugiem un piedalījos stublās derībās. Jo vairāk dzēru, jo sliktāk spēlēju, un drīz pazaudēju visu savu naudu. Tagad es varēju šausīt sevi. Kāpēc es nepataupīju naudu ēdienam? Kāds muļķis es esmu bijis! Vai es varu uzdrošināties tagad runāt ar Dievu? Es nebiju neko daudz trenējies lūgšanā, bet es zināju, ka Dievs var lasīt domas, un tā es lūdzu savā sirdī:

„Dievs, es zinu, ka esmu bijis pēdējais nelietis. Piedod man, ka esmu sāpinājis tik daudz cilvēku, un, lūdzu, sūti kādu šoferi, kas mani paņemtu savā auto un iedotu kaut ko ēst un arī mazliet naudas. Un, kamēr Tu vēl mani dzirdi, lūdzu, dod man transportu līdz pat Kalifornijai – ar kādu normālu cilvēku.”

Pirmo reizi, kad *stopēju*, man bija tikai pieci gadi. Kopš tā laika man *stopējot* ir bijuši vairāki nepatīkami piedzīvojumi. Viens vīrs, kas sapīpējies zālītī, sāka braukt pa nepareizo ceļa pusi pretī dzīvai satiksmei. Vienā citā reizē braucēji bija tā piedzērušies, ka mētājās no vienas ceļa puses un otru. Beidzot es viņiem sacīju: „Man

te jāizkāj.” Kaut gan tā nebija. Es tomēr vēl gribēju dzīvot. Kādā citā reizē mani paņēma viens vīrs ar savu draudzeni, viņi abi arī bija dzēruši. Viņš gribēja izrādīties, izslēdzot gaismas un rādot, ka spēj braukt tumsā. Dažreiz homoseksuālisti tika mani paņēmuši un centās mani pierunāt viņiem pakļauties. Reiz es braucu kopā ar noziedznieku, kaut gan tajā brīdī es to nezināju. Mašīnu apstādināja policija, viņam uzlika roku dzelžus un aizveda, bet es paliku tukšā mašīnā bez atslēgām. Tāpēc, lūgdamies Dievam, es prasīju kādu normālu cilvēku. Es tik tikko biju pabeidzis savu lūgšanu, kad balts furgons piebrauca un apstājās.

„Uz kurieni dodies?” šoferis jautri vaicāja.

„Uz Kaliforniju,” atbildēju.

„Slava Dievam! Tieši uz turieni es braucu. Lec iekšā!” viņš aicināja.

„Ak, jā, Jēzus dēļ!” es nodomāju pie sevis un iekāpu aizmugures sēdekļī. Es biju tik priecīgs, ka pilnīgi aizmirsu par lūgšanu, ko nesen biju izteicis.

Pēc pāris teikumiem par auksto laiku mans labdaris palūkojās manā virzienā. „Es minēšu, tu esi bijis kaut kur ciemos Ziemassvētkos un tagad dodies mājup,” viņš sacīja.

„Nē, es līdz šim dzīvoju Floridā, bet tagad dodos uz Kaliforniju, lai tur dzīvotu,” es noteicu nevērīgi, „un jūs?” Es nebiju gatavs apspriest savus plānus ar svešinieku.

„Nu es braucu sameklēt savu draugu dienvidu Kalifornijā. Bet saki man, lūdzu,” viņš novērsa skatu no ceļa un cieši paskatījās manī, „vai tu esi kristietis?”

Viņa jautājums mani samulsināja. Es uzskatīju sevi par ļoti reliģiozu. Es varēju runāt par Dievu, meditāciju, reinkarnāciju, garīgo zinātņi, Jaunā Laikmeta kustību, par ķermeņa pārdabiskām spējām staigāt pa sienām, es biju pētījis daudzas austrumu reliģijas. Bet, kad viņš man jautāja, vai esmu kristietis, es nezināju, ko teikt. Vai viņš man jautāja, vai es ticu Bībelei, vai es ticu, ka jāmīl citi cilvēki? Gandrīz visas reliģijas māca, ka jāmīl citi.

Redzēdams manu apmulsumu, viņš pielabojā: „Vai tu tici Jēzum Kristus?”

Atkal es nezināju, kā atbildēt. Es nezināju, vai stāsts par Jēzu bija teika vai pasaka, vai varbūt Viņš bija vienkārši jauks skolotājs. Drīz jau mēs sākam diskutēt par Jēzu, Bībeli un reliģiju. Šķiet, ka viņš man sludināja visu ceļu līdz Kalifornijai. Kolorādo ceļi bija ledaini. Automašīnas bija noslīdējušas no ceļa visapkārt mums. Man jāsaka, ka viņš nebija tik nobijies kā es. Viņš vienkārši skaļā balsī lūdza Dievu un turpināja braukt. Mašīnu dažreiz sanesa, bet ne reizes mēs nenoslīdējām no ceļa. Tas mani iespaidoja.

Viņš nopirka mums ēdamo un samaksāja par moteļa istabu. Vēlāk viņš paņēma vēl vienu *stopētāju*. Šis jaunais cilvēks izrādījās kristietis. Es jutos mazliet atstumts, klausoties viņu sarunā. Kad šoferis izlaida šo jauno cilvēku ārā, viņš tam iedeva 300 dolārus.

Kad mēs tuvojāmies Kalifornijai, viņš man jautāja: „Uz kurieni tieši Kalifornijā tu dodies?” Un, kaut gan es ne visai augstu vērtēju viņa sludināšanu, manī tomēr bija radušās siltas jūtas pret šo cilvēku, kas pret mani bija tik labs, un es viņu pārsteidzu ar savu atbildi: „Es dodos uz kalniem Palm Springsas tuvumā. Es esmu nolēmis dzīvot alā San Džakinto kalnos.”

Es pamanīju, kā izbrīnā paceļas viņa uzacis, kad viņš man jautāja: „Ar ko kopā tu dzīvosi?”

„Es nedzīvošu kopā ne ar vienu. Es dzīvošu viens pats.”

„Par ko tu runā? Tev nevar būt vairāk kā septiņpadsmit gadu,” viņš izklausījās vairāk izbrīnīts nekā tiesājošs.

„Man ir sešpadsmit,” es viņam pateicu, „lai nu kā, es jau gadiem ilgi esmu patstāvīgs. Ar mani viss būs kārtībā.”

Viņš aizveda mani tieši līdz kanjona sākumam un sniedza man 40 dolārus. Kad viņš jau brauca prom, pēkšņi es attapos. Hei! Dievs taču man iedeva visas četras lietas, ko es Viņam tajā dienā Oklahomā lūdzu: braucienu uz Kaliforniju, ēdienu un naudu – nu labi, gandrīz visas četras. Es nebiju īsti pārliecināts, vai šo vīru varēja saukt par normālu!

9. Arābi nāk!

Pirms došanās kalnos uz alu es iegāju veikalā un iepirkos par 40 dolāriem, ko mans laipnais draugs bija iedevs. Bet es neko daudz nezināju par to, ko ņemt ēšanai, dzīvojot alā. Es iegādājos vairākas konservu bundžas ar dažādiem ēdieniem un nedaudz gaļas, kas viss manu mugursomu padarīja krietni smagu. Rūpīgi sablīvēju pirkumus un cēlu somu plecos. Es atradu taku un, atstājis pilsētu aiz muguras, devos kalnos.

Atcerējies stāvo kāpienu no iepriekšējā gada, es gāju lēnām. Lai gan bija tikai janvāra sākums, tuksneša saule sāka cepināt, un jau drīz es apstājos. Noņemu mugursomu, novilku jaku un iestūķēju to somā. Pēc īsas atpūtas atkal pacēlu savu nastu plecos un devos tālāk. Es biju nodomājis aiziet prom no cilvēkiem, cik tālu vien iespējams. Mērķēju uz trešo ieleju.

Atcerējos, kā biju centies tikt līdz Džimam un Sanijai. Tā bija bērnu rotaļa, salīdzinājumā ar šo. Pat bez jakas svīdu kā pirtī. Visas malas sāpēja, un es elsoju. Mugursomas siksna griezās ādā un traucēja asinsriti, un man sāka sāpēt galva. Es jutos kā sīka skudriņa, kas stiepj balķi uz pleciem. Dažreiz es izdarīju nepareizu pagrieziena un, diezgan tālu aizgājis, atklāju savu kļūdu. Es tikai vienreiz biju šo ceļu gājis, un tas bija pirms gada.

Pagāja stunda, tad otra un tā tālāk. Es jau sāku prātot, vai cilvēki ir kādreiz nomiruši no pārguruma. Beidzot es sasniedzu kāda kalna virsotni. Skatoties lejup, redzēju Palm Springsu kādu kilometru lejā zem manis vienā pusē un trešo ieleju pus kilometru lejā otrā pusē. Kad es skatījos uz trešo ieleju, kāds milzīgs, pelēks akmens piesaistīja manu uzmanību. Tas starp kokiem stāvēja viens pats, tikai vēl kāds mazāks akmens bija tam iesāņus blakus. Aiz šiem akmeņiem kalns pacēlās tik stāvs kā siena. Un no turienes, kur es stāvēju, likās, ka aiz masīvās klints vajadzētu būt kādam strautam. Es nolēmu to visu pārbaudīt. Atguvis spēkus, es uzsāku garu, sarežģītu ceļojumu lejup uz ieleju.

Kad nokāpu ielejā, es redzēju milzīgā akmens virsotni pa kreisi un gāju tā virzienā apmērām 10 minūtes. Es rāpos pa milzīgu balķi starp klintīm, un tur jau akmens stāvēja - kādus dažus simtus metrus manā priekšā. Uz to skatoties, man aizrāvās elpa. Akmens pamatnē pavērās ala kā izgrebta bļoda. Ieejā kā zema arka klints gabals apmēram desmit metru platumā pārliecās pār alas priekšu, un saule izgaismoja tās iekšpusi. Lejup no klintīm gar alas labo pusi tecēja strauts, steidzīgi burbuļodams gar lielu, gludu akmeni un ietecēdams smaragdzaļā baseinā - apmērām 10m platā un 3m dziļā. Pa kreisi stiepās laukums, apaudzis ar zāli, kas ūdens tuvumā kļuva arvien biezāka. Es lēnām tuvojos alai, sajūsmināts par šīs vietas skaistumu.

Nolicis mugursomu zemē, es piesardzīgi iegāju alā. Nekādas pazīmes neliecināja, ka tur patlaban kāds būtu apmeties, bet apkvēpušie griesti ļāva nojaust, ka kāds tur ir bijis pirms manis. Akmens pie vienas sienas veidoja zemu plauktu, un uz plaukta atradās melna grāmata, klāta ar biezu putekļu kārtu. Es to pacēlu un nopūtu putekļus. „Svētā Bībele” – uz tās bija rakstīts. Es to noliku, pat neatvēris. „Kāds šeit ir meklējis Dievu,” es sacīju sev. „Droši vien viņš To nav atradis šajā Bībelē, citādi viņš nebūtu pametis šo grāmatu šeit.”

Tālāk pa kreisi aiz akmens es atradu vēl vienu ieeju, mazliet zemāku. Es noņemtu uz ceļiem un izrāpos cauri. Mirkli vēlāk jau stāvēju telpā ar zemiem griestiem. No ieejas iespīdēja tikai mazliet gaismas, bet kaut kā tur bija ļoti omulīga sajūta - kā lāča migā. „Kāda laba guļamistaba!” es nodomāju.

Es gribēju pēc iespējas ātrāk iekārtoties šajā mazajā paradīzē. Es ienesu mugursomu pirmajā istabā, izņēmu konservu bundžas un novietoju uz akmens malas, tālāk no ēdiena novietoju savu glīti salocīto dvielīti un ziepju gabaliņu. Tad paņēmu guļammaisu un drēbes un ielīdu guļamistabā. Salocītās drēbes novietoju sienas malā un telpas vidū atrullēju guļammaisu. Iekārtojot guļamistabu un virtuvi, es pakarināju šūpuļtīklu starp diviem kokiem pie baseina.

Ēnas jau pārklāja ieleju. Doma par to, ka nakti man būs jāpaliek vienam šajā tālajā, vientuļajā vietā, mani darīja mazliet nervozu. Kā būs, ja pumas un kojoti nāks naktī padzerties pie baseina? Man labāk jāsakur ugunskurs. Dzīvnieki baidās no uguns. Sameklēju gludus akmeņus, izveidoju mazu aplīti alas centrā un tad gāju meklēt malku. Es atnesu vairākus klēpjus un nokrāmēju kaudzīti pie ugunskura. Tad es izslējos un atzinīgi novērtēju savu jauno mājvietu: „Esmu gatavs!” Viss tiešām izskatījās tik glīti un labi sakārtots, kā pirms manas istabas kontroles militārajā akadēmijā.

Nākamajās nedēļās es biju aizņemtais, nekā to varēju iedomāties. Ēdiena gatavošana un savas mītnes uzkopšana aizņēma diezgan daudz rīta stundas. Kāds vecs vīrs Palm Springsā parādīja man, kā no liela katla ar vāku pagatavot plīti. Katru rītu es pagatavoju banānu maizi brokastīm. Bija trauki, ko mazgāt, un ēdiens, ko slēpt no mazajiem dzīvniekiem. Es pagatavoju katlu beržamo no cietas zāles saišķa. Tas bija tikpat noderīgs kā veikalā pirktais. Es arī padziļināju baseinu pie savas alas, aizdambējot tur, kur iztecēja ūdens. Katru dienu bija kaut kas, ko strādāt.

Es uztaisīju krēslu ar atzveltni un rokturiem no apaļkokiem un akmeņiem un tad to pārklāju ar segu. Dažkārt es tur sēdēju stundām ilgi.

Vasarā es nevalkāju drēbes un staigāju kails kā īsts dabas bērns. No sākuma, kad manas basās kājas vēl bija maigas un jūtīgas, asie akmeņi uz alas grīdas tās ievainoja. Tādēļ es tos izraku, tad atnesu smiltis no baseina un izklāju grīdu kā ar mīkstu tepīki.

Vēl viena lieta, ko es pagatavoju, bija dzīvnieku slazds. Es noķēru vāveri, ko izcepu un apēdu, un no tās ādas uztaisīju somu. Es arī noķēru lielu klaburčūsku, ko mēģināju ēst. Bet tur bija gandrīz tikai kauli, un tā es paēdu tikai mazliet, bet no ādas pagatavoju maksti nazim.

Man bija daži paņēmieni, kā tikt pie naudas, lai apmierinātu savas vajadzības. Viens no tiem bija pīpju gatavošana. Tās es pārdevu vienā no „galvenajiem veikaliem” Palm Springsā. Šie veikali nodarbojās ar pīpju un citu narkotiku piederumu tirgošanu.

Sākumā man bija divreiz nedēļā jāceļo uz pilsētu, lai iepirktos, bet, kad es labāk iedzīvojos, mani ieradumi mainījās un man pietika ar reizi nedēļā. Es iemācījos pirkt sauso barību, piemēram, rīsus, spageti, pupas un miltus.

Rīsu un spageti gatavošana nebija nekāda problēma. Vienmēr pēc 15 - 20 minūšu vārīšanas tie bija mīksti. Bet kā man gāja ar kaltētajām pupām! Pirmajā reizē pamēģināju vārīt 15 minūtes, bet tās bija cietas kā akmens. Es tā vai tā ēdu, bet tās mani padarīja slimu. Nākamajā reizē es dubultoju vārīšanas laiku līdz 30 minūtēm, bet tas gandrīz neko nemainīja. Kad arī pēc stundas vārīšanas tās vēl arvien bija cietas, es domāju, ka kaut kas nav kārtībā ar tām pupām. Kad es to pastāstīju draugam, viņš smējās un sacīja: „Šajā augstumā tev pupas jāvēra visu dienu.”

Tikt uz augšu, atklāt kaut ko jaunu un arvien būt meklējumos - tā bija visas manas eksistences galvenā jēga. Un tad es sāku meklēt Dievu. Kādā dienā es lasīju grāmatu par Amerikas indiāņiem, kā viņi mēģinājuši meklēt Dievu, izmantojot augus, kas izraisa halucinācijas, un es nevarēju vien sagaidīt, kad man kādus izdosies nomēģināt. Viens augs, kas grāmatā bija pieminēts, auga turpat netālu no manas alas. Es salasīju kādas lapas un izkaltēju tās, tad sarullēju kā cigareti. Bet no tās nebija nekāda labuma. Nosmēķēju visu cigareti, bet par savām pūlēm dabūju tikai sausu muti. Vēl no šīm lapām es pagatavoju tēju, bet tad dabūju tikai caureju un viss.

Kādā dienā, kad biju aizgājis uz pilsētu iepirkties, es sastapos ar hipijdraugu Bredu. Pēc īsas sarunas es izvilku no kabatas vienu auga lapu un rādīju to viņam. „Vai tu zini, kas tas ir?” es jautāju.

Viņš to paņēma, saberza pirkstos un paostīja. „Protams, indiāņi to lietoja savā reliģijā. Tā ir ļoti spēcīga zāle.”

„Nē, tā nav,” es iebildu, „es to pamēģināju. Es gan smēķēju lapas, gan pagatavoju tēju, bet nekas nenotika. Tā vienkārši nedarbojās.”

Breds smējās. „Tu vienkārši, čalīt, nezini, kā to sagatavot. Es reiz piekāpšu pie tevis un parādīšu.” Viņš kādreiz bija pavadījis tajā alā nedēļas nogales, un tā viņš zināja, kur es dzīvoju.

Dažas dienas vēlāk Breds, viņa brālis Stīvens un vēl kāds puisis vārdā Marks ieradās manā alā. „Vai esi gatavs ceļojumam?” viņš jautāja un iepazīstināja ar saviem biedriem.

„Jebkurā laikā,” attraucu. Viņš bija paņēmis krietni daudz šo augu līdzī un parādīja man, kā pagatavot stipru tēju no auga saknēm. Viņš ielēja mums katram pa tasītei, bet Stīvens atteicās.

„Es labāk tikai paskatīšos,” viņš sacīja.

Mēs visi apsēdāmies uz alas grīdas un sākām dzert.

„Pēē! Es nekad neesmu dzēris kaut ko tik rūgtu!” es izsaucos.

„Tas labi!” Breds smējās. „Tas mums dos īstu ceļojumu.”

Mēs kādu brīdi gaidījām, bet nekas nenotika. „Nu redzi! Es teicu, ka tas nedarbojas.”

„Tas darbosies. Tikai dod tam mazliet laika,” Breds mani mierināja.

„Ejam sauļoties pie baseina,” es ierosināju. Viņiem visiem mana ideja patika, un drīz mēs bijām izstiepušies saulītē. Bet dažas minūtes vēlāk es sāku justies dīvaini. „Es iešu gulēt,” sacīju. Ievēroju, ka mani pirksti neklausīja, nevarēju sasiet kurpju šņori. Es padevos un ieklumburoju alā, nometu visu un izstiepos uz grīdas.

Kad pamodos, ārā bija tumšs. Iededzināju sveci. Pirmais, ko ieraudzīju, bija *Coca-cola* automāts manā alā. „O, labi,” es domāju, „mana mute ir tik izkaltusi, ka man tiešām vajag padzerties.” Bet mani pārtrauca kāda balss.

„Kur tu ej, Dag? Nāc šurp, nāc šurp.” Es pagriezos un ieraudzīju savu vecomāti stāvam pie pelēka furgona. „Kāp iekšā furgonā, kāp iekšā!” viņa pavēlēja drebošā balsī. Es centos atvērt furgonu, bet tas pārvērtās par klinti. Pēc brīža es atrados ārā uz kalna nogāzes pundurcilvēciņu ielenkumā, tie nāca man virsū ar lokiem un bultām. Es rāpos augšā kalnā, cik ātri vien varēju.

„Palīgā, palīgā!” es kļiedzu, cenzdamies aizsniegt savus draugus alā. „Palīdziet man! Viņi taisās mani nogalināt!” Kad es beidzot tiku līdz alai, es atklāju, ka mani draugi jau bija miruši un viņu liķi peldēja baseinā.

(Īstenībā, viņi jau bija jūdzēm tālu Palm Springsā.)

Saule jau bija norietējusi, un mēness uzlēcis, un es redzēju kādas figūras, kas rāpoja visapkārt, gatavas man uzbrukt. Es kļiedzu un spēru tām, un skrēju lejā pa kalnu. (Tās rāpojošās figūras izrādījās kaktusi. Varat minēt, kā es to atklāju!) Bet tā vietā, lai turētos pie takas, es gāju šķērsām pāri - pa taisnāko ceļu uz Palm Springsu. Kā es toreiz kalnos nenosītos, es to nevaru izskaidrot citādi, kā vienīgi ar to, ka Dievs mani ir turējis savās rokās. Nogāze bija tik ļoti stāva, un manās vēnās bija tik daudz adrenalīna, ka es gāju uz priekšu milzu lēcieniem. Katrs solis 9 m garumā, kaut gan es vēl līdz pat šai dienai neesmu īsti pārliecināts, vai tā tas patiešām bija.

Es palūkojos pār plecu un redzēju, kā tanki nāca rūkdami lejup no kalna manā virzienā. Aiz tankiem nāca arābu bars ar šautenēm. Un tas viss šķita tik reāls! Es nekad dzīvē nebiju piedzīvojis tik daudz baiļu.

Tas bija pēc pulksten diviem no rīta, kad es beidzot tuvojos Palm Springsai. Tālumā es redzēju bāra gaismas un skrēju uz to. Tas bija slēgts, bet es dzirdēju balsis iekšpusē. „Ielaidiet mani, ielaidiet mani!” es kļiedzu, ar dūrēm dauzīdams durvis. „Viņi man dzenas pakaļ, viņi mani nogalinās!”

Durvis atvērās, un divi platacaini, melni vīri mani ierāva iekšā un aizslēdza durvis. „Es neviena neredzu,” viens no viņiem sacīja. „Kas tevi taisās nogalināt?”

„Kur ir telefons? Man jāizsauc policija!” es elsu, neievērodams vīrieša jautājumu. Viņi abi norādīja uz maksas telefonu bāra galā. Es uzgriezu policijas numuru, un man tūlīt atbildēja.

„Mans vārds ir Dags Batčelors!” es kļiedzu telefonā. „Es esmu no alas kalnos, un man uzbrūk arābi. Viņi jau ir nogalinājuši manus draugus!”

Balss otrā galā jautāja: „Kur jūs esat?”

„Es esmu bārā. Pagaidiet, es noskaidrošu.” Es pagriezos pret vīriešiem, kas stāvēja man aiz muguras. „Kur mēs esam?” Viņi ātri unisonā nosauca adresi, un es to atkārtēju telefonā.

„Mēs tūlīt būsim klāt,” viņš sacīja.

Pēc pāris minūtēm policijas mašīna nobremzēja pie bāra un divi policisti ieskrēja iekšā. Es skatījos viņos platām acīm. Viens panāca man tuvāk, paoda manu elpu un iespīdināja gaismu acīs. „Ne marihuāna, ne alkohols,” viņš ziņoja otram. „Nāciet līdz uz policijas iecirkni,” viņš sacīja un atvēra man durvis. Viens iesēdās aizmugures sēdekļi un otrs pie stūres.

Policijas iecirknī viņi mani ieveda pa sāndurvīm. Vēlreiz viņi pārbaudīja, vai neesmu lietojis narkotikas, bet nekas par to neliecināja. Izņemot to, ka biju drausmīgi pārbiedēts, es citādi izskatījos normāls. Viņi sarunājās savā starpā klusinātās balsīs, bet ar savu kalnu dzīvē ietrenēto dzirdi es saklausīju katru vārdu.

„Ko tu domā?” viens jautāja satrauktā balsī. „Vai tas varētu kaut kādā veidā būt saistīts ar naftas embargo?”

„Iespējams,” otrs atbildēja. Seržants atvēra citas durvis, un ienāca trešais oficiers. „Tas ir sevišķi liels noslēpums,” viņš sacīja klusā balsī. „Labāk nāc šurp un pieraksti.” Oficiers ienāca un ielika papīru rakstāmmašīnā, un sāka rakstīt, kamēr mēs sarunājāmies. Es nekad nebiju redzējis nevienu rakstām tik ātri. Viņu pat nemaz netraucēja mūsu saruna. Seržants pievērsās man: „Tagad pastāstiet mums, kas tieši notika.”

Es ātri izlēmu izlaist daļu par pundurcilvēciņiem ar lokiem un bultām. Kaut kā tas stāstā vairs neiederējās. „Nu, es biju savā alā un izdzirdēju šāvienus. Es izgāju ārā un redzēju cilvēku baru nākam manā virzienā.”

„Vai jūs varējāt redzēt, kādi viņi izskatījās?” seržants jautāja.

„Ne visai labi.”

„Vai jūs neteicāt, ka viņi bija arābi? Kādi viņi izskatījās? Kā jūs noteicāt, ka viņi bija arābi?” viņš prasīja.

„Mēness spīdēja, un es varēju redzēt viņu galvassegas un apmetņus. Viņi bija arābi, tik tiešām.”

Cits oficiers iejaucās, runādams ātri un klusi, bet es atkal visu varēju dzirdēt. „Arābi ir traki par naftas embargo. Viņi noteikti plāno uzbrukt Palm Springsai!” Visi trīs vīri izskatījās satraukti. Prezidentam bija mājas šeit, daudzi bagāti un slaveni cilvēki dzīvoja Palm Springsā, tāpēc viņi katru ziņojumu uztvēra ļoti nopietni.

„Jūs sakāt, ka viņi nogalināja jūsu draugus. Vai viņi šāva arī uz jums?” viņš jautāja.

„Ak, jā! Tur bija pilns ar cilvēkiem. Viņi šāva uz mani, un es skrēju taisni lejā no kalniem.” Es parādīju savus saplēstos, ar kaktusiem sadurstītos zābakus. „Tad tie milzīgie akmeņi pārvērtās par tankiem un rūkdami nāca lejā pa kalniem Palm Springsas virzienā.”

Rakstītājs apstājās, un vīri saskatījās. Beidzot viens no viņiem teica: „Tev kaut kas ir padomā – mēs neesam īsti pārliecināti - kas, bet, tā kā tu esi nepilngadīgs, mēs tevi ieliksīm uz dažām dienām jauniešu

nodaļā.” To pateicis, viņš piegāja pie telefona un pasauca kādu, lai mani savāc.

10. Uz Jaunmeksiku un atpakaļ

Es pavadīju divas dienas Palm Springsas cietumā, kur vienīgā barība bija taukos vārīti virtuļi un kafija, un tad mani pārcēla uz Riversaidas Jauniešu centru (labs nosaukums jauniešu cietumam). Pagāja divas dienas, kamēr es beidzu „skatīt atklāsmes” un sāku apjēgt, ka man ir bijis slikts „ceļojums”.

Es nespēju iedomāties, kas ar mani tagad notiks. Es domāju par visu to putru, ko biju savārtījis Floridā, bet tētīm nācās to izstrēbt, tāpēc nevarēju vainot viņu par to, ka viņš mani vairs negribēja redzēt. Man bija tikai aptuvena nojausma par to, ka pat laikā, kamēr es sēdēju cietumā, viņš visādā ziņā strādāja manā labā, cenzdamies man kaut kā palīdzēt. Par atgriešanos pie mammas vispār nevarēja būt ne runas. Es spēju iedomāties tikai vienu atrisinājumu – tikt laukā no šī ieslodzījuma un atgriezties savā alā.

Kopā ar savu istaba biedru, kuram arī bija vārds Dags, sākām plānot. Mums atradās dažas sērkociņu kastītes, un viens no mums sāka kausēt plastmasas rāmi loga stiklam, kamēr otrs uzmanīja sargus. Mēs ar uzvarošu smaidu klusēdami paraudzījāmies viens uz otru, kad pēdējā rāmja mala padevās un stiklu varēja viegli izņemt. Es paskatījos ārā, tur neviena nebija, bet mēs izdzirdām balsis, kas tuvojas mūsu telpai. Es steidzīgi ieliku stiklu atpakaļ vietā. Mēs uzlūkojām savu darbu un bijām apmierināti. Nekādas aizdomīgas zīmes par padarīto mēs nebijām atstājuši, un nevienam pat prātā nevarēja ienākt, ka stikls bijis izņemts. Mēs nolēmām nogaidīt īsto brīdi.

Pirms mums radās izdevība īstenot atlikušo plāna daļu, oficiers nāca un atslēdza durvis. „Douglas Batčelor!”

„Jā!” es atsaucos.

„Nāc man līdzi,” viņš pavēlēja, „mēs tevi atbrīvojam, pateicoties tava tēvoča Harija Batčelora no Jaunmeksikas aizbildniecībai.”

Es tik tikko spēju noticēt savām ausīm! Tēvocis Harijs vadīja nelielu veikaliņu navahu indiāņu rezervātā. Viņš un tante Nita bija divi paši jaukākie cilvēki, kādus es jebkad biju pazinis. Viņi mīlēja navahus un neekspluatēja un nekrāpa viņus kā daži citi tirgotāji. Mana tēvoča godīgumu un patiesumu indiāņi augstu vērtēja, viņš arī viņiem palīdzēja visos iespējamajos veidos. Viņš nesauca sevi par kristieti, bet viņš dzīvē tāds patiesi bija.

„Tavs tēvocis tevi savāks lidostā,” oficiers sacīja.

Es sajutu atvieglojumu. „Tēvocis Harijs to nenožēlos,” es apņēmos, „es būšu vislabākais palīgs, kāds viņam jebkad bijis.”

Sākumā es patiešām palīdzēju. Tēvocis Harijs un tante Nita izturējās pret mani kā pret pašu dēlu. Mans brālēns Donijs bija manā vecumā, un mēs satikām labi. Es jutu visas ģimenes mīlestību un patiesas rūpes par manu labklājību. Pirmo reizi pēc militārās skolas es jutos labi.

Manam tēvocim bija divi veikali, un es strādāju vienā no tiem Kimbito Jaunmeksikā. Es krāmēju plauktus, slaucīju grīdu un uzturēju vietu kārtībā. „Ņem visu, kas tev vajadzīgs, Dag,” tēvocis mēdza sacīt. Viņš tiešām neiebilda, kad es ņēmu cigaretes. Viņš pats smēķēja, un viņam nebija nekas pretī, ka es to daru. Es pats sev sagatavoju sviestmaizi, kad vien vēlējos, un munīciju, kad kopā ar Doniju gājām trenēties šaušanā.

Man patika navahu indiāņi, īpaši meitenes. Daži no jaunajiem cilvēkiem izrādīja interesi par mācībām un došanos prom no rezervāta, bet tie bija tikai daži izņēmumi. Kādu dienu jauns, izskatīgs, astoņpadsmitgadīgs puisis ienāca veikalā. Pēc viņa spožajām acīm un inteligentās sarunas es varēju pateikt, ka viņš nebija parasts jaunietis. „Es nekad jūs agrāk neesmu redzējis,” es sacīju, sākot sarunu ar viņu. „No kurienes jūs esat? Kā jūs sauc?”

„Mans vārds ir Kens Platero. Es dzīvoju šeit rezervātā, bet es apmeklēju koledžu Vašingtonā.” Viņš diezgan kautrīgi pasmaidīja. „Es esmu mājās pavasara brīvdienās,” viņš paskaidroja.

Tas mani iespaidoja. „Zēn, tev jābūt gudram!” es teicu. „Vai tavs vecais ir bagāts?”

„Neēē, man ir stipendija,” viņš atteica un paņēma savu somu.

„Tu varētu piekāpt pie manis, kad veikals būs slēgts, un mēs varētu kopā pabraukāt ar motocikliem,” es uzaicināju. Viņam patika mana brīvā izturēšanās, un es apbrīnoju viņa inteligentumu un labo izskatu.

Es toreiz nezināju, cik lielas problēmas indiāņiem spēj radīt alkohols. Viņi kļuva par alkoholiķiem ātrāk kā citi cilvēki. Mans tēvocis stāstīja, ka viņš nezinot nevienu indiāni, kurš varētu nedaudz iedzert, aiztaisīt

pudeli un nolikt to nost. „Viņš dzer, kamēr viņiem ir nauda un kamēr ir, ko dzert,” viņš stāstīja.

Dažas dienas pēc tam, kad biju saticis Kenu, mēs devāmies pabraukāt. Ignorējot mana tēvoča padomu, es izteicu muļķīgu piedāvājumu, ko kopš tā laika vienmēr nožēloju. „Aiziesim uz bāru un paņemsim dzeramo,” es sacīju. Es gribēju iedzert un nedomāju par sekām.

Kena sejas izteiksme izmainījās. Viņš nolaida acis kā nokaunējies, bet viņš sacīja: „Nu nē, Dag. Dzeršana ir slikta. Es negribu tajā piedalīties.”

Par nelaimi es uzstāju: „Nu beidz, Ken! Ar vienu iedzeršanu nekas nenotiks. Bez tam, es neesmu pietiekami vecs, lai to varētu nopirkt.” Man vēl nebija pat septiņpadsmit.

„Nē, Dag. Es negribu to sākt. Dzeršana rada problēmas. Visiem, kas dzer, ir problēmas.”

Es patiešām redzēju, kā viņš cīnījās. Viņa veselais saprāts sacīja: „Nē!” Bet viņa dabiskā tieksme izpatikt citiem teica: „Jā!” Beidzot viņš padevās. Es iedevu viņam naudu, mēs uzkāpām uz saviem mopēdiem un devāmies uz bāru. Viņš iegāja tajā un pēc dažām minūtēm atgriezās ar sešām alus paciņām. Es tās aizbāzu aiz jakas, mēs izbraucām ārpus pilsētas un pa abiem izdzērām.

Pēc vienas vai divām dienām mēs to atkārtojām, bet nu vairs pierunāšana no manas puses neaizņēma tik daudz laika. Pirms nedēļa bija beigusies, mēs bijām ne tikai vairākas reizes apmeklējuši bāru, bet es viņam biju iemācījis, kā pašam gatavot alu ar raugu un sīrupu. Nabaga Kens! Viņš vairs nekad neatgriezās koledžā.

Es arvien mazāk laika pavadīju, strādādams veikalā, bet vairāk braukāju ar mopēdu, dzēru, skrēju pakal meitenēm un taisīju jaunas problēmas. Jo vairāk es izgāju no rāmjiem, jo nelaimīgāks es kļuvu.

Beidzot tēvocis Harijs pasauca mani pie sevis aprunāties. „Dag,” viņš nopietni sacīja, „ja tu gribi būt mūsu ģimenes daļa, tev arī pienācīgi jāuzvedas. Citādi tev jāiet prom.” Es nekad nebiju redzējis savu tēvoci tik bēdīgu, un es jutos briesmīgi. Dažas dienas vēlāk es pārdevu savu rokas pulksteni par 20 dolāriem, nopirku jaunu mugursomu un *stopēju* atpakaļ uz savu alu Kalifornijā.

Es apstājos Palm Springsā un nopirku pārtiku pirms došanās uz alu. Es tik tikko biju izgājis no tirgus, kad dzirdēju kādu mani saucam.

„Čau, Dag!”

Es apgriezos, un tur stāvēja Džims, cieši uz mani skatīdamies. Tas bija tas pats Džims, kas man bija parādījis savu alu Takvikas kanjonā, kad man bija piecpadsmit.

„Vai tiešām tas esi tu, Batčelor?” viņš neticīgi purināja galvu.

„Jā, tas pats,” es apstiprināju, „es tikko kā atgriezos no indiāņu rezervāta Jaunmeksikā.”

Acīmredzot Džims bija kaut ko par mani dzirdējis no tiem draugiem, kas mani iepazīstināja ar zālītes tējas vārīšanu. „Mēs visi domājam, ka tu esi miris,” viņš teica smīnēdams. „Mēs neesam tevi redzējuši pēc tās zālītes balles tavā alā. Mēs meklējam tevi vairākas dienas un beidzot atmetām cerības atrast. Es priecājos, ka vēl joprojām esi dzīvs!”

„Pateicos,” es nomurmināju. Viss notikums atkal atplaiksnīja manā atmiņā, un es jutos apmulsis un nokaunējies par to, kāds muļķis esmu bijis. „Kā tad citiem izgāja?” es jautāju pēc nelielas vilcināšanās.

„Ne pārāk labi,” Džims teica, „Marks staigāja pa kaut kādām karstām oglēm un tā apdedzināja savas pēdas, ka nokļuva slimnīcā, bet nu tagad jau ir ārā.” Izskatījās, ka viņš negrib turpināt.

„Kā Bredam? Kas ar viņu notika?” es uzstāju.

Džims nokāra galvu. Pēc ilgas pauzes, viņš sacīja: „Neviens īsti nezina. Stīvens stāstīja, ka pēc tam, kad citi čaļi izgājuši no alas, viņš izstiepies uz grīdas un aizmidzis. Kad viņš nākamajā rītā pamodies, neviena vairs nav bijis. Breds, iespējams, ir kaut kur kanjona dibenā.”

Nav nekāds brīnums, ka viņi domāja, ka arī es esmu miris. Es nomākts atcerējos savu mežonīgo ceļojumu pa kalniem tajā naktī, un atkal brīnījos, kā es no turienes izkļuvu dzīvs.

Tajā dienā, ejot pa kalnu taku uz savu alu, es nopietni pārdomāju dzīvi. Lai arī kā es centos sevi attaisnot, es nespēju atbrīvoties no pārliecības, ka ar savu aplamo rīcību daru pāri ne tikai pats sev, bet sāpinu arī citus sev blakus. Vai mana muļķība maksāja Bredam dzīvību? Tajā kalna ceļā uz manu alu vainas apziņa sāka mani nospīest smagāk nekā mugursoma spieda manus plecus.

Beidzot sasniedzu trešo ieleju. Atstājis taku, es pagriezos uz savas alas pusi, kad pēkšņi sastingu izbijies. Es gandrīz uzskrēju virsū kādam jaunam cilvēkam. Aiz pārsteiguma mēs abi tikai stāvējām un skatījāmies viens uz otru.

„Nu, kas ir!” beidzot teicu. „Mani sauc Dags.”

„Es esmu Glens,” viņš atbildēja. Mēs pamājām viens otram.

„Ko tu dari te?” es jautāju

„Es dzīvoju te.”

„Kurā vietā?”

„Tur ir mana ala,” viņš mulsi atbildēja un ar īkšķi rādīja pār plecu kaut kur aizmugurē.

„Vai tu pazīsti Džimu un Saniju?” es jautāju.

„Jāaa.”

Pie sevi es nodomāju: „Vai kaut kas nav kārtībā ar šo čalīti? Vai viņš nezina, kā sarunāties?”

Acīmredzot viņam patika tikai viens jautājums vienā reizē.

„Nu es esmu atgriezies atpakaļ šeit dzīvot. Mana vieta ir tā lielā ala zem akmens,” es norādīju uz savu vareno klinti augšup.

Es rūpīgi viņu pētīju runādams. Viņš bija neliela auguma vīrs ar bārdas rugājiem uz zoda un caururbjošām, brūnām acīm. Kaut gan viņš izskatījās apmērām 25 gadu vecs, viņa gaišbrūnie mati uz galvas virsas bija pavisam plāni. Dzīvojot dabā, viņa āda bija kļuvusi tumša. Kaut kas viņa raksturā mani intrigēja. Viņa nevēlēšanās runāt radīja iespaidu, ka viņam ir kāds noslēpums, un es gribēju zināt, kas tas ir. Vēlāk es uzzināju, ka viņa vecāki ir bijuši medicīnas misionāri Indijā. Cilvēki un skolas Indijā tik ļoti atšķīrās no Amerikas, ka amerikāņiem, atgriežoties Amerikā, bija vajadzīgs adaptācijas periods. Viņš nespēja iejusties starp Amerikas bērniem un turējās savrup. Neskatoties uz viņa lielisko intelektu un talantiem, viņš nebija precējies. Tagad šķita, ka viņš gribēja aizbēgt no dzīves.

Izrādījās, ka mēs abi divi bijām vienīgie šīs ielejas iedzīvotāji mēnešiem ilgi. Viņam patika mans runīgums, un mani savukārt pievilka viņa noslēpumainā klusēšana. Taču šobrīd mēs atsveicinājāmies un solījāmies atkal drīz sastapties.

Kad es atgriezos savā alā, es nebiju pārsteigts, ka mani pārtikas krājumi bija nozuduši. Galu galā es biju projām Jaunmeksikā trīs mēnešus, un mani draugi domāja, ka esmu miris. Mani pārsteidza tas, ka Bībele vēl arvien atradās turpat, kur es to biju nolīcis. Kāda Balss sacīja: „Ņem to, Dag, un lasi!” Bet es apslāpēju balsi un nolēmu lasīt vēlāk. Vispirms man atkal bija jāiekārto sava dzīves vieta.

Es dungoju pie sevis, novietojot jaunus pārtikas krājumus. Strauta mūzika čaloja kā laimīgi bērni savā starpā. Saule spīdēja augstu virs galvas, lēns vējiņš čukstēja koku zaros, un kaņepju putniņš jautri dziedāja. Es biju mājās!

Kādā pēcpusdienā, kad es sēdēju alā un rullēju cigareti, es izdzirdu klusu: „Ņau”.

Es sēdēju pavisam klusi un, pašķiebis galvu, ieklausījies.

„Ņau.”

Tas patiešām izklausījās pēc kaķa. Tajā apkārtnē bija lūši un kalnu lauvas, bet šis izklausījās pēc parasta kaķa. Es brīnījos, kā gan kaķis ir nokļuvis šeit - šajos vientuļajos kalnos. Tad es to ieraudzīju. Tas bija visskaistākais melnbaltais persiešu kaķis, kādu jebkad biju redzējis, un tas, lēkdams pār akmeņiem un strautu, tuvojās man.

„No kurienes tu uzradies?” es brīnīdamies prasīju.

Es nekad neuzzināju atbildi uz šo jautājumu, bet nākamo pusotru gadu Svešinieks (tā es viņu nodēvēju) kļuva par pastāvīgu iemītnieku manā alā. Viņš bija mežonīgs mednieks un lielākoties pats sev sagādāja barību, ķerot vāveres, putnus un, protams, peles. Neviens no šiem radījumiem ilgi nemitinājās manā alā pēc Svešinieka ierašanās.

Dažreiz naktī, kad viņš bija beidzis medīt, viņš ielīda manā guļamistabas alā un ar ķepu maigi pabakstīja manu degunu, kamēr es pacēlu segu. Tad viņš aizlīda pie manām kājām, saritinājās un murrāja. Atzišos, ka sajūta bija patiešām jauka, bet reiz, kad viņš bija zaudējis strīdā ar skunksu, man vajadzēja viņu uz nedēļu padzīt.

Es pavadīju daudzas laimīgas stundas, pētīdams savu kanjonu, kamēr es to zināju kā savu kabatu. No pavasara līdz rudenim pārgājēju entuziasti nedēļas nogalēs bieži apstājās pie manis, prasot ceļu vai vienkārši, lai atpūstos un parunātos.

Vienu dienu mēs ar Glenu gājām no kanjona uz pilsētu, kad pēkšņi izdzirdējām kādus vaidus. Paskatījušies uz tuvāko klints dzegu, mēs ieraudzījām jaunu vīrieti sēžam uz klints malas, vaidam un drebam. Asinis tecēja no viņa kakla un pār seju. Viņa drēbes bija saplēstas un ķermenis klāts ar skrambām, zilumiem un sakaltušām asinīm. Mēs steidzāmies lejup pie viņa.

„Kas noticis?” es izdvesu. Viņš turpināja vaidēt un šūpoties uz priekšu un atpakaļ, bet neko neatbildēja. Acīmredzot viņš bija šoka stāvoklī un neaptvēra mūsu klātbūtni.

Glens paskatījās augšup. „Izskatās, ka viņš ir no turienes nokritis.” Viņš norādīja uz klints malu 30 m

viirs mums. „Es nesaprotu, kā šis kritiens viņu nenogalināja.”

„Labāk ejam pēc palīdzības,” es teicu.

Es pieliecos pie šī cilvēka auss. „Mēs būsim atpakaļ, zēn. Tikai turies!” Mēs ar Glenu turpinājām ceļu uz Palm Springsu, un es esmu pārliecināts, ka mēs tajā dienā uzstādījām rekordu.

Mēs piezvanījām glābšanas dienestam. „Steidzami,” es elsu, „tur ir smagi ievainots cilvēks Takvikas kanjonā. Viņš ir nokritis no kalnu takas. Viņš ir ļoti savainots!”

Pēc dažiem steidzīgiem jautājumiem un atbildēm viņi pasacīja man, ka tūlīt izsūtīs divu vīru komandu ar helikopteru. Mēs steidzāmies atpakaļ uz kalnu taku, lai būtu pie ievainotā vīra un, vicinot divi, un ar citiem signāliem norādītu helikopteram pareizo vietu.

Pilots helikopteru nosēdināja uz klints paša gala viirs mūsu galvām, un divi vīri virvēs centās nolaisties ar vajadzīgo aprīkojumu, kamēr lidaparāta motors turpināja darboties.

Mēs ar Glenu stāvējām un skatījāmies. Glābēji ātri novietoja ievainoto uz nestuvēm.

Nebija nevienas līdzenas vietas, kur helikopteram piezemēties, bet prasmīgais pilots manevrēja uz vienas klints maliņas. Un mēs visi četri uzstiepām nestuves ar ievainoto augšā. Nabaga cietējs ievaidējās katru reizi, kad mūsu kājas paslīdēja. Kad mēs tuvojāmies bīstamajai klints malai, es sāku uztraukties arī pats par savu drošību. Rotējošais propellers kūla gaisu ap mums, un putekļi un kaktusu bumbas griezās visapkārt. Bija skaidrs, ka tad, ja nelielā klints mala, uz kuras balstījās helikopters, nolūztu, tā kristu uz mums un no mums pāri paliktu tikai slapja vieta. Bet drīz jau mēs ievainoto bijām novietojuši drošībā, milzīgais putns pacēlās un rūkdams devās uz slimmīcu.

Vēlāk es sastapu helikoptera pilotu pilsētā un uzzināju, ka jaunais cilvēks pirms sava kritiena bija piedzēries. „Viņam palaimējās, ka jūs nācāt garām,” sacīja pilots.

Šī palīdzēšana glābšanas operācijā mani darīja patiesi laimīgu. Tā sākās mana draudzība ar Riversaidas glābšanas komandu. Pazuduši vai ievainoti ceļotāji bija diezgan parasta parādība tajos klinšainajos kalnos. Daudzreiz helikoptera komanda lidoja zemu viirs manas alas un jautāja, vai neesmu redzējis kādu ceļotāju. Es atbildēju ar žestiem vai mājot ar sarkanu divi. Kaut gan es biju likuma pārkāpējs, jo tā vieta bija indiāņu rezervāts, tomēr neviens mani neaiztīka, pateicoties manai sadarbībai ar glābšanas komandu.

Lielākā daļa no tiem, kas nokrita kalnos, bija lietojuši vai nu alkoholu, vai narkotikas. Ne visi gadījumi beidzās laimīgi. Uzmanīgi ejot pa šauru klints taku, vērojot katru savu soli, gājēji reizēm aizmirsa par smago mugursomu, kam arī vajadzēja savu vietu. Šad un tad mugursoma atsitās pret pārkārušos klinti un cilvēks zaudēja līdzsvaru un nokrita lejā kanjonā.

Daži ceļotāji centās padzerties no avota lejā, bet viņiem tas beidzās ar liktenīgu kritienu. Arī trīs baseinu sērija trešajā ielejā viņus kārdināja. Lai aizsniegtu pirmo baseinu, viņiem vajadzēja slīdēt lejup pa ļoti stāvu, gandrīz vertikālu sienu. Tālāk lejā nāca otrs baseins zem stāvas klints. Kad viņi redzēja trešo baseinu, viņi turpināja ceļojumu lejup. Bet tas, ko viņi nevarēja redzēt, bija 30 m augsts ūdenskritums zem trešā baseina. Kad viņi bija sasnieguši šo punktu, viņi bija lamātās. Bez speciāla aprīkojuma tur vairs nebija izejas. Cenšanās kāpt atpakaļ līdzinājās bites mēģinājumam izrāpties no stikla burkas Daži nomira no neizturamas pārpūles, citi no čūskas kodiena, vēl kādi no bada, bet viens pavecs vīrs nomira no sirdstriekas, kad iekrita aukstajā baseina ūdenī.

Kad es gāju iepirkties pilsētā, mani pārsteidza cilvēki, kas rakājās pa atkritumu tvertnēm tirgus malā. „Ko jūs darāt?” es jautāju, kad pirmo reizi viņus redzēju.

„Ā, mēs esam dārgumu meklētāji. Veikali izmet ārā daudzas noderīgas lietas, īpaši banānus.”

„Fui!” es pie sevis nodomāju. „Es nekad neņemtu barību no tādas pretīgas vietas. Tiem cilvēkiem nav nekādas pašcieņas.”

Katru reizi, kad es gāju uz pilsētu, es redzēju šos atkritumu pārmeklētājus. Beidzot ziņkārība pievilka mani tuvāk atkritumu tvertnēm. Drīz es arī ievēroju dažas noderīgas lietas. Pirms es to paspēju aptvert, es jau rakājos atkritumos. Pie maniem labākajiem atradumiem piederēja banāni, kas veikaliem pārdošanai bija pārāk nogatavojušies, bet lieliski noderēja manai banānu maizei. Pie maiznīcas mēs atradām daudz maižu un picu. Tā vietā, lai tās pārdotu kā dienu vecas, viņi tās izmeta, un tā mēs vienmēr atradām labu papildinājumu pārtikas krājumiem. Vēlāk, kad es kļuvu par kristietī, es domāju, ka grēks ir kā rakāšanās atkritumos. Sākumā tas liekas pretīgs un nepatīkams, bet, kad tu tam pietuvojies un pierodi, tas jau kļūst pievilcīgāks, kamēr beidzot tu esi tajā iekšā.

Es drīz sadraudzējos ar ielas ļaudīm Palm Springsā. Nevienam no viņiem nebija normālu vārdu kā Bobs vai Džims. Viņiem visiem bija iesaukas, piemēram, Trakais Dans, Dzelzceļš, Pakas Žurka. Vienā dienā

Riko ķircināja mani kopā ar saviem draugiem. „Tu esi alu cilvēks,” viņš teica, „mēs nevaram tevi saukt vienkārši par Dagu. Mēs tevi saucim par Duhugu. Jā!”

„Es gan labāk gribu būt Dags vai varbūt „Alu cilvēks”, bet tikai ne Duhugs,” es iebildu.

Tā viņi mani iesauca par Alu Cilvēku, un tā vēl joprojām mani sauc draugi.

Ielas cilvēku dzīvei piemita zināms komisms. Mazais Rihijs, jauns, ļoti maza auguma cilvēks, naktī labprāt gulēja Labās Gribas organizācijas lietoto drēbju kastē. Viņam patika tur gulēt, jo drēbes veidoja mīkstu, jauku guļamvietu. Bet reiz kādā agrā rītā kāds bija nolēmis ziedot organizācijai savus vecos katlus un pannas. Jūs varat iedomāties Rihija pārsteigumu, kad tie sāka birt uz viņa galvas. Un varat arī iedomāties labdara reakciju, kad viņš izdzirda kļedzienu no kastes: „Nu beidziet taču!”

Es varēju atskaņot plates, kad atgriezos alā, bet tās man drīz apnika un es sāku ilgoties pēc kaut kā dzīvāka. Kad mans brālis man atrakstīja un jautāja, ko es vēlos dzimšanas dienā, es lūdzu man uzdāvināt flautu.

Dažas nedēļas vēlāk pienāca sūtījums. Es ar nepacietību to atvēru, un tur gulēja skaista, jauna, sudrabaina Jamaha flauta glītā zila velveta kastē. Mācīšanās spēlēt izrādījās grūtāka, nekā es to biju iedomājies, bet man bija pietiekami daudz laika, un es iemācījos spēlēt tik labi, ka cilvēki, mani dzirdot, domāja, ka es protu tīri ciešami. Kad es gāju uz veikalu iepirkties, es ņēmu līdzi flautu. Es atradu labu vietu iepretī grāmatveikalam, kur arī citi hipiji mēdza uzturēties, apsēdos sakrustotām kājām un sāku spēlēt. Dažreiz garām gājēji apstājās un klausījās, un šad tad atmeta pa kādai monētai. Kad domāju, ka esmu savācis pietiekami, devos uz tirgu, lai nopirktu to, kas atkritumu tvertnēs nebija atrodams.

11. Atklājot patiesību

Dzīvošana alā sāka palikt vienmuļa, jo nekas jauns nenotika. Dabas varenības ielenkumā manas domas sāka pievērsties Dievam. Es ilgojos pēc patiesa iekšējā miera un tāpēc jau biju nonācis šajā vietā. Tagad es pavadīju daudz laika, pētot filozofijas un austrumu reliģiju grāmatas. Austrumu reliģijas mani mācīja meditēt, skatīties dziļāk iekšienē, jo tur es atradīšot Dievu. Bet, jo vairāk es ieskatījos iekšienē, jo neapmierinātāks kļuvu, jo es zināju, ka manā iekšējā pasaulē ir tikai liels sajukums.

Mans prāts bija aizspriedumains pret kristīgo reliģiju manu jūdu radnieku dēļ, kuri, protams, neatzina Jēzu par Mesiju. Man tika mācīts, ka kristietība ir izraisījusi visus karus Eiropas vēsturē – krustnešu gājienus un masu slepkavošanu tumšajos viduslaikos, kā arī karus Īrijā starp katoļiem un protestantiem.

Viena lieta, ko es par Jēzu Kristu biju dzirdējis, tomēr mani intriģēja. Man bija kļūdaini stāstīts, ka Viņš esot mācījis reinkarnāciju. Es nolēmu to izpētīt. Es pat mēģināju atrast pierādījumus, lai varētu strīdēties ar tiem, kas saucās Jēzus sekotāji.

Kādu dienu es noņēmu Bībeli no akmens plaukta un noslaucīju putekļus. Tur bija rakstīts „Svētā Bībele, karaļa Džeimsa versija”.

Es brīnījās, kas gan varētu būt karaļa Džeimsa „jaunava”, jo, kaut gan biju pabeidzis devīto klasi, es tomēr nebiju veikls lasītājs, un es izlasīju vārdu nepareizi (angļu vārdi „version” – versija, un „virgin” – jaunava, - tulk. piezīme). Atvēris Bībeles vāku, es atradu ar roku izdarītu ierakstu: „No jauna dzimis 12. jūlijā 1972. gadā. Es lūdzu, lai tas, kas atradīs šo Bībeli, to lasa un iegūst mieru un prieku, kādu es esmu atradis.” Zem tā bija mana labvēļa paraksts.

„Nu labi,” es nodomāju, „es meklēju mieru, jā! Bet es šaubos, ka es to atradīšu šeit.” Neskatoties uz to, es apsēdos savā krēslā un sāku lasīt. Katru reizi, kad es nonācu pie vārda „brāļi” (angļu – brethen), es domāju, ka tur teikts „elpošana” (angļu – breathing). „Tam jābūt kādam garīgam terminam,” es domāju. Jūs būsiet pārsteigti, cik daudz „elpošanas” viņi izdarīja Apustuļu darbu grāmatā!

Kaut gan man radīja grūtības karaļa Džeimsa tulkojuma novecojusī valoda, stāstījums saistīja manu uzmanību. Es domāju, ka Dieva Gars stāvēja man blakus un teica man, ka tā ir patiesība. Man patika stāsts par Ādamu un Ievu, un es vēlējos, kaut varētu tam noticēt, jo tad es spētu labāk justies. Ja Dievs ir radījis pirmo vīrieti un sievieti, tad tas mani padara par Dieva dēla pēcnācēju, nevis kādas amēbas vai pērtiķa pēcnācēju. Kad es lasīju tālāk, es dzīvoju līdzi tiem senajiem notikumiem. Mani skumdināja tas, ka Ādams un Ieva nepaklausīja Dievam un viņiem bija jāatstāj Ēdenes dārzs.

Stāsts par plūdiem saistīja manu iztēli. Ja ūdens pārklāja visu zemi, tad nav jābrīnās, ka es atradu jūras iemītnieku fosilijas 2km augstumā, kad dzīvoju Jaunmeksikā. Tas arī izskaidroja, kāpēc mana kanjona sienas

bija tik nogludinātas simtiem pēdu augstumā. Katastrofālie plūdi, kas atkāpjoties nesa sev līdzī tonnām iežu, bija saprotamāks izskaidrojums nekā tas viss, ko man skolā mācīja.

Kad mans krēsls kļuva pārāk ciets, es piecēlos, aizgāju uz savu guļamtīklu un turpināju lasīšanu. Kad izsalkums sāka man kutināt vēderu, es negribīgi noliku Bībeli un sagatavoju sev maltīti. Tad es apsēdos pie sava „galda” (otrādi apgāzta spaiņa), noliku Bībeli uz ceļiem, un turpināju lasīt ēdot.

Jēkabs man nedaudz atgādināja mani pašu. Viņa viltīgais triks radīja viņam problēmas mājās un lika viņam bēgt, lai glābtu dzīvību. Es pārdomāju par visām tām reizēm, kad es biju aizbēdzis no mājām. Tā daļa, kad viņš beidzot atgriezās pie sava tēva, gandrīz saraudināja mani.

Es lasīju un pārlasīju Desmit baušļus. Tie šķita tik perfekts likumu komplekts. Es ievēroju, ka ceturtais bauslis sacīja svētīt septīto dienu, un tā es paskatījos uz vecu kalendāru savā guļamistabas alā. „Vai tik tā nav sestdiena?” es brīnījos. Tad es izlasīju baušļus vēl trešo reizi. „Ja tik vien cilvēki dzīvotu pēc šiem likumiem, cik gan citādāka būtu mūsu pasaule!” es nodomāju.

Man sāka apnikt, kad es biju nonācis līdz 2. Mozus grāmatas otrajai daļai ar visiem tiem grūti izrunājamajiem vārdiem, un es noliku Bībeli malā. Bet mans prāts turpināja kavēties pie lasītajiem stāstiem, un es sāku apzināties, ka Dievs ir ieinteresēts cilvēces dzīvē.

Kādu dienu es sastapos ar vienu Jēzus sekotāju pilsētā, un tā vietā, lai izvairītos no viņa, kā es to mēdzu darīt, es pastāstīju viņam, ka esmu sācis lasīt Bībeli. „Bet stāsti ir beigušies,” es bēdīgi sacīju, „un tālāk ir tikai vārdi un skaitļi, kas atkārtojas. Vai tur nav vēl kādi labi stāsti?”

„Jā, ir, Bībele ir pilna ar tiem,” viņš atbildēja, „bet kāpēc tev nepamēģināt Jauno Derību? Matejs, Marks, Lūka un Jānis - visi viņi stāsta par Jēzu Kristu.”

„Es neesmu pārliecināts, ka es ticu Jēzum Kristum,” es lēni sacīju.

Viņš nestrīdējās: „Tā ir tava darīšana.”

Es nolēmu, ka es pamēģināšu Jauno Derību. Matejs iesāka ar ciltsrakstiem, un es jau sāku domāt, ka esmu kļūdījies, bet es drīz no tā tiku ārā un priecājos, ka tālāk stāstam ir kaut kāds sižets. Es tiešām biju diezgan piesardzīgs, kad sāku lasīt Mateja Evaņģēliju, bet tā vietā, lai lasītu par Jēzu kā viltīgu šarlatānu, kas meklē godu tikai sev, es atklāju, ka Viņš ir bijis sirsnīgs, spēcīgs, rūpīgs un piedodošs vīrs, kas staigāja apkārt, mācot cilvēkus, dziedinot tos un pat uzmodinot no nāves.

Es sajutu Dieva Garu pārliecinām mani, ka tā ir patiesība, bet arī sātans staigāja apkārt, iedvešot šaubas. „Tu pat nezini, vai tāda persona ir eksistējusi. Varbūt, ka Viņš ir tikai gudru rakstnieku fantāzija!” viņš čukstēja.

Nu varbūt, bet es tomēr pārbaudīšu, ko es varu noskaidrot. Es apmeklēju bibliotēku Palm Springsā. Es uzzināju, ka Jēzus bija ne tikai vēsturiska persona, Viņš bija tik svarīgs, ka visa vēsture tiek skaitīta no Viņa dzimšanas datuma.

Es pabeidzu lasīt Mateja Evaņģēliju un sāku Marka, kas stāstīja līdzīgu stāstu, bet likās, ka tur ir vairāk darbības. Man patiešām patika Lūkas Evaņģēlijs, sevišķi stāsts par pazudušo dēlu. Es sajutu, ka es esmu tas dumpīgais dēls, kam nepieciešams atgriezties pie sava Debesu Tēva.

Lūka stāstīja arī par labo samarieti. Es domāju par visiem cilvēkiem, kas man bija pabraukuši garām, kad es biju ļoti nomākts un ceļodams balsoju mašīnas. Tad tas kristietis apstājās līdzīgi kā samarietis un palīdzēja man. Es ieraudzīju kristietību jaunā gaismā, un visas pārējās reliģijas salīdzinājumā ar to nobālēja. Tā vietā, lai skatītos sevī iekšā un tur atrastu spēku, kristietība mācīja skatīties uz Jēzu. Viņš man dos mieru un piedošanu, ko es tā meklēju.

Jāņa Evaņģēlijs ar tā dziļo atklāsmi par Dievu un Viņa mīlestību mani sevišķi saistīja, un es sajutu, kā Jēzus mani velk pie sevis.

Tajā laikā, kad biju pabeidzis četrus Evaņģēlijus, es apzinājos, ka man ir jāizlemj, ko darīt ar Jēzu. Es apzinājos, ka Viņš patiešām dzīvoja, bet - kas Viņš bija? Man bija trīs iespējas. Vai nu Viņš bija trakais, vai nu Viņš bija melis, vai arī Viņš bija tas, par ko uzdevās – Dieva Dēls.

Es no visas sirds gribēju uzzināt patiesību. Man neienāca prātā, ka varu Viņu lūgt pēc vadības, bet esmu pārliecināts, ka Dievs saprata manas sirds ilgas un palīdzēja man to pārdomāt.

„Vai iespējams, ka Viņš bija trakais?” es jautāju sev.

Es pārdomāju par daudzajiem gadījumiem, kad Viņš tikai ar dažiem vārdiem aplūsināja savus ienaidniekus. Es pārdomāju par Viņa vārdu spēku, piemēram, Kalna svētrunā, un kā Viņš spēja lasīt cilvēku siržu domas un nodomus. Nē, es nolēmu, Viņš nebija trakais. Viņš bija brīnišķīgs.

„Vai Viņš bija melis un viltnieks?”

Es pārdomāju par nesavtīgo kalpošanu Viņa dzīvē, kā Viņš gāja pa ciemiem, dziedinādams slimos, uzceldams mirušos un izdzīdams ļaunos garus. Viņš veltīja visu savu dzīvi, lai paustu patiesību un stāvētu pretī liekulībai. Ja Viņš būtu melis, Viņš viegli varētu sameloties tiesā un izbēgt no nāves. Es pats biju briesmīgs melis, un es viegli spēju atpazīt citu meli. Nē, Viņš nebija melis.

Līdz ar to palika tikai viens secinājums.

Jēzum jābūt tam, par ko Viņš Pats pretendēja būt – Dievs kļuva par miesu un nāca uz šo Zemi, lai dzīvotu starp mums. Kad es to pilnībā aptvēru, es nokritu uz ceļiem tieši tur, kur biju - uz savas alas grīdas. „Kungs Jēzu!” es skaļi kļiedzu. „Es ticu, ka Tu esi Dieva Dēls un mans Glābējs. Es ticu, ka Tu esi samaksājis par maniem grēkiem. Es vēlos, lai Tu ienāktu manā dzīvē un parādītu man, kā man Tev sekot.”

Sātans tajā brīdī centās man atņemt drosmi, jo es skaidri jutu labā un ļaunā cīņu savā sirdī.

„Ko tu dari?” sātans jautāja. „Tu šeit dzīvo jau pārāk ilgi. Te nu tu esi, sarunādamies pats ar sevi. Jebkurā gadījumā tu esi tikai bezcerīgs grēcinieks. Atceries vien visas ļaunās lietas, ko tu esi darījis! Tu esi aizgājis pārāk tālu!”

„Bet ko gan es vēl varu zaudēt, izņemot savu grēku un vainas apziņu?” es atbildēju. „Jēzu, es zinu, ka esmu darījis ļoti daudz zemisku un muļķīgu lietu. Man ļoti žēl. Vai Tu, lūdzu, piedosi visas tās? Un vai Tu, lūdzu, mani izmainīsi?”

Es paliku uz ceļiem vēl mazliet. Es nejutu ne zibeni, ne kaut ko citu dramatiski, bet kaut kādā veidā es zināju, ka Dievs ir dzirdējis manu lūgšanu un piedēvis manus grēkus. Mana sirds sāka piepildīties ar vispilnīgāko mieru, kādu es jebkad biju piedzīvojis. Lēnām es piecēlos kājās un paskatījos apkārt. Visa pasaule šķita daudz skaistāka. Ūdenskrituma mūzika, skaidrais ūdens manā baseinā, šalcošie koki un zilās debesis – kādu brīnišķīgu pasauli Dievs radījis, kur cilvēkiem dzīvot! Mana sirds dziedāja, un es ilgojos dalīties ar kādu savā laimē.

Es neatmetu smēķēšanu tajā dienā. Es neatmetu alkohola lietošanu, ne arī zālītes pīpēšanu. Dievs nepārpludināja mani, atklājot uzreiz visas tās izmaiņas, kādas man vajadzēja izdarīt savā dzīvē, bet Viņš mani pieņēma, un es zināju, ka piederu Kristum. Svētais Gars pārliecināja mani par maniem grēkiem, uzrādot man tos vienu pēc otra, man pieaugot Viņa žēlastībā.

Pāris dienas vēlāk kāds baptistu puisis nāca garām manai alai pārgājienā un apstājās, lai parunātos. Nekavējoties mūsu saruna ievirzījās par reliģiju. Un es viņam pastāstīju, kā biju pieņēmis Jēzu par savu Glābēju. „Tas ir lieliski, Dag! Es tā priecājos par tevi,” viņš sirsnīgi sacīja, „bet tu vēl neesi kristīts, vai ne?”

„Kā? Nē,” es lēnām atzinos, „es pat neesmu domājis par to. Kur tas ir teikts, ka tas vajadzīgs?” Viņš paņēma manu Bībeli un ātri atšķīra Mateja Evaņģēliju. „Te tas ir, Mateja 28:19: „Ejiet pa visu pasauli un māciet visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā.” ”

„Labi, man šķiet, tas ir pietiekami skaidri,” es atzinu, „bet kā es varu tikt kristīts? Es pat nezinu nevienu mācītāju.”

„Tā nav problēma,” viņš sacīja, „te ir ūdens. Es tevi kristīšu.”

„Nu, pagaidi, ...” es vilcinājos. „Nu labi! Ja tas ir tas, kas man jādara, tad darīsim to. Es paņemšu kaut ko, ar ko noslaucīties.” Es paņēmu divus dvieļus no plaukta un noklāju tos uz zemes pie baseina. Mēs abi elsām, kad iekāpām ledus aukstajā ūdenī.

„Turies pie manas kreisās delnas,” viņš sacīja. Es to sagrābu ar abām rokām. Viņš pacēla savu labo roku pār manu galvu un svinīgi sacīja: „Brāli Dag, pamatojoties uz tavu ticību Jēzum Kristum - Dieva Dēlam -, es tevi kristu Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā. Āmen.” Viņš nolaida mani ūdenī un tad izcēla ārā. Mēs abi izkāpām no ledainā ūdens, bet es jutos kā ekstāzē, kad slaucījāties.

Mana ekstāze gan bija īsa, jo vēlāk es todien aizgāju uz pilsētu, lai nosvinētu savas kristības ar pāris alus pudelēm. Kaut kas manī sacīja: „Nē, Dag, kristieši nelieto šādus dzērienus.”

„Bet vai tad Jēzus nedzēra vīnu?” es spriedu. „Vai tad Viņš nepārvērta ūdeni vīnā?” Man nebija mācīts, ka Bībelē vārds „vīns” bieži nozīmē „vīnogu sula”. Dažreiz, kad tas bija raudzēts, tas tika saukts „jaukts vīns” jeb „stiprs dzēriens”. Vēlāk es patiešām atklāju, ka Bībele māca, ka vīns ir muļķīgs un ļauns (skat. Sal. pamācības 20:1).

Es biju lietojis daudz dažādu narkotiku savā dzīvē, tajā skaitā LSD, hašišu, kokaīnu, THC, PCP un dažādas citas, bet neviena no narkotikām neradīja lielāku atkarību un nebija bīstamāka kā alkohols. Vairāk kā pusi no nāves gadījumiem uz automaģistrālēm ir izraisījis alkohols, un vairāk kā puse ļaužu cietumos, slimnīcās un psihiatriskajās iestādēs atrodas tikai alkohola dēļ.

Es nebiju plānojis piedzerties tajā dienā, bet pēc vienas alus pudeles mans veselais saprāts bija tā

novājināts, ka es sāku dzert vēl kopā ar draugu, un, pirms saule norietēja manā kristību dienā, es jau biju arestēts par nekārtību celšanu sabiedriskā vietā.

Mans baptistu draugs nebija man pateicis svarīgo nākamo pantu. „Ejiet un māciet visas tautas, kristīdami tās Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā, mācīdami tām ievērot visu, ko Es jums esmu pavēlējis.” Viņš nebija mācījis man, kā dzīvot kristieša dzīvi. Bet, attaisnojot viņu, man jāsaka, ka jauna kristieša mācīšana aizņem daudz laika, bet viņš tajā dienā tikai gāja garām manai alai. Dievs viņu lietoja, lai nostādītu mani uz kristieša ceļa. Vēlāk citi kristieši mani mācīja, kā dzīvot kristieša dzīvi.

Es jutos nokaunējies, kad mani atbrīvoja no cietuma nākamajā dienā, bet kaut kā es zināju, ka Dievs man piedos, un es turpināju lasīt un lūgt. Es sāku vērot apstiprinošas zīmes, ka Kungs bija ar mani. Es lasīju Rakstos: „Pateicieties vienmēr.” Es turēju Dievu pie vārda. Ja es atsitū galvu vai kā citādi sevi ievainoju, es sacīju: „Paldies Tev, Kungs.” Es negribēju, klausīt velnam un lādēties, un es zināju, ka es nevaru vienlaicīgi pateikties Dievam un lādēties.

Es jutos vīlies, ka Glenam, šķiet, neinteresēja mana jaunā laime. Es nespēju izprast viņa attieksmi, bet es neļāvu tam nomākt manu garu. Mans entuziasms pieauga ar katru dienu, un es sāku lūgt Dievam, lai dod man iespēju liecināt par Viņu. „Bet tas droši vien pat Dievam ir pārāk grūti,” es nodomāju, „te jau augšā neviena nav, izņemot Glenu, un viņš negrib klausīties.”

Maz es sapratu par to, kas Dievam bija padomā man – un arī Glenam! Es toreiz vēl nezināju, ka Glens īstenībā interesējās par garīgām lietām un pēc dažiem gadiem nodeva savu dzīvi Dievam.

12. Dienas zvaigzne

Dažas dienas pēc tam, kas es biju lūdzis, lai Dievs parāda, kā es varu liecināt par Viņu, es izgāju no kanjona, lai piezvanītu savai mātei, kā es to reizi mēnesī darīju. Viņa izklausījās sajūsmināta, dzirdot manu balsi.

„Ak, Dag, uzmini nu!” viņa jūsmoja. „Man bija pusdienas ar TV ziņu reportieri no CBS (televīzijas kanāls), un viņš domā, ka stāsts par miljonāres dēlu, kas dzīvo alā, varētu ļoti interesēt cilvēkus. Viņš vēlas aizbraukt un uztaisīt reportāžu.”

„Lieliski,” es teicu. Būt TV manī radīja sajūsmu. Laikam es biju mantojis no mamma patiku uz teatrālismu. „Kad viņi brauks?” es jautāju.

„Es nezinu. Piezvani man rīt. Tad es zināšu,” viņa teica. Tajā nedēļā es vairākas reizes veicu garos pārgājienus, lai piezvanītu mammai, bet atbilde vienmēr bija viena un tā pati: „Piezvani man rīt.”

Beidzot, vīlusies CBS kompānijā, mamma sazinājās ar NBC. Viņi reaģēja momentāni, un jau nākamajā rītā 9.30 es satiku savu māti un divas TV komandas - CBS un NBC. Abas komandas nejauši bija izvēlējušās vienu un to pašu lidmašīnu un lidostā ieradās reizē. Uzreiz izcēlās skaļš strīds, kurš iegūs manu stāstu. Es to nespēju izlemēt, bet mamma, paldies viņai, rīkojās un uzvedās kā īsts tiesnesis.

„Jums bija jūsu iespēja,” viņa teica CBS vīriem, „mans dēls katru dienu veica ceļu augšā kalnā un atkal lejā, lai sazvanītos, bet jūs turpinājāt mūs barot ar solījumiem. Mēs atdodam stāstu NBC kompānijai.”

CBS darbinieks palika sarkans un sāka kliegt uz mammu: „Vai jūs, kundzīt, nesaprotat, ka noorganizēt kaut ko tādu ir milzīgs darbs? Tas bija ātrākais, ko es varēju panākt!”

„Tā tas varētu būt, bet NBC tas neprasiļa ilgu laiku,” viņa deva pretī, „viņi dabūs stāstu, un tas arī viss!”

„Vai jūs zināt, cik naudas tas izmaksāja manai kompānijai? Kundzīt, jūs esat neciešama!” To teicis, viņš kā vējš devās prom ar visu komandu.

Sākumā es brīnījos: „Kungs, kāpēc tam visam tā jānotiek?” Vēlāk es uzzināju, ka CBS ziņu reportieris bija līdzīgs leopardādas krāsas Tarzāna šortus, ko man uzvilkt, un viņš bija plānojis pataisīt to visu par farsu. Dievs zināja visu iepriekš, tāpēc Viņš darīja tā!

Nelielais sajukums mammu nesatrauca. Viņa ātri noorganizēja visu, un mēs sākām kustēties. Mūsu helikoptera pilotam Pītam Skotam bija jāveic divi lidojumi, lai aizvestu visus uz trešo kanjonu, bet tas neprasiļa daudz laika.

Cik saviļņojoši man bija redzēt taku, pa kuru es tik daudzas reizes biju ceļojis, no augšas! Piezemēšanās prasīja lielu pilota prasmi. Alas priekšā nebija vietas, kur piezemēties, tāpēc Pīts atrada lejā kanjonā lielu laukakmeni, kas bija pietiekami līdzens, lai novietotu uz tā vienu slieci, un viņš turējās gaisā, kamēr pasažieri

izkāpa un izcēla aprīkojumu.

Mēs ar Pītu pazinām viens otru ļoti labi. Viņš bija tas pats Pīts, kas strādāja Glābēju komandā, un viņš vienmēr ar mani aprunājās, kad meklēja kādu pazudušu ceļotāju. Viņš uzjautrinājās par visu to jezgu, kas bija sacelta ap viņa draugu hipiju, tas ir, mani.

Kad viss bija sagatavots filmēšanai, viņi deva man dažus norādījumus un sāka savu darbu. Vispirms viņi mani filmēja, kā es kāpju pa kalnu taku ar mugursomu plecos. Tad viņi lūdza, lai es iekuru ugunsgrūdu kaut ko pagatavoju. Viņi filmēja manu alu no iekšpuses un ārpuses, manu guļamtiķi, mazo ūdenskritumu, dīķi, manu krēslu un pat plastmasas spaini, kas kalpoja gan kā galds, gan kā pārtikas glabātuve.

„Ko vēl tu dari bez gatavošanas un ēšanas?” režisors jautāja.

„Nu dažreiz es kaut ko pētu, dažreiz es taisu lietas, dažreiz es lasu,” es teicu, „dažreiz es peldos dīķī.”

Viņa acis iemirdzējās. „Vai tu varētu mums nedaudz papeldēt?” viņš jautāja. „Tas būtu labs noslēguma kadrs.”

Es pretojos un nodūru acis. Beigās es atzinos: „Man nav peldbikšu.”

„Tā nav problēma,” viņš mani iedrošināja. „Mani operatori ir profesionāļi. Viņi var tik labi nofilmēt no attāluma, ka neviens neko nepamanīs.”

Es brīdi padomāju. „Labi,” es teicu, „ja jūs neiebilstat, es neiebilstu.” Es novilku savas drēbes. Filmēšanas komanda atkāpās tik tālu, cik varēja. Es uzrāpos uz klintsradzes apmēram divdesmit pēdu augstumā virs dīķa un ielēcu. Režisors un operatori bija apmierināti. Es papeldēju minūti vai divas, kameras strādāja. Mamma stāvēja malā un pasniedza man dvieļi, kad es izkāpu malā. (Viņu nebija iespējams šokēt.) Pēc tam, kad es jau biju apģērbies, režisors teica, ka viņam ir jāuzdod man daži jautājumi intervijai.

„Tavs tēvs ir multimiljonārs, tava māte darbojas šovbiznesā. Tu varēji veidot savu karjeru un kļūt par jebko, ko vien vēlies. Kāpēc tu izvēlējies dzīvot šādā vietā - prom no civilizācijas ērtībām?”

Es mirkli padomāju: „Es domāju, ka biju glāvēulis, kas bēg prom no dzīves īstenības un kārtības. Es gribēju darīt kaut ko savu, bet viss un visi ap mani likās tik neīsti. Tā bija „aci pret aci, zobu pret zobu” sabiedrība. Es vienmēr nokļuvu problēmās, un es zinu, ka tā bija tikai mana vaina, bet šeit es jutos lieliski. Es saņemu daudz saules, daudz svaiga gaisa un kustību prieku, rāpjoties pa kalnu takām.

Es atradu Bībeli savā alā, un tā man mācīja par Jēzu Kristu. Viņš izmainīja manu dzīvi, un beidzot es esmu atradis prieku un mieru, ko es meklēju. Tagad, kad esmu atradis Jēzu, es vēlos pastāstīt par Viņu pasaulei. Tagad es esmu brīvs cilvēks, jo mani grēki ir piedoti. Es novēlu, lai katrs varētu būt tik laimīgs, kā es šajā alā kopā ar Dievu, apņemts ar lietām un dabu, ko Viņš ir radījis.”

Kad es pabeidzu savu īso runu, viņi nofilmēja mani spēlējot flautu, tad viņi nolika malā savu aprīkojumu un mēs visi atgriezāmies Palm Springsā.

„Kad to varēs redzēt TV?” es jautāju režisoram.

„Tas būs trīs reizes dienā – ziņās 17.00, ziņās 22.00 un ziņās 23.00,” viņš teica.

„Vai viņi to paspēs izdarīt?” es skeptiski jautāju. „Tagad ir jau gandrīz 14.00.”

„Tu redzēsi,” viņš teica, acīm mirdzot, „mēs esam profesionāļi, vai esi to aizmirsis?” Bet es tik un tā šaubījos.

„Vēl ir viena lieta,” es teicu, „lūdzu, nesaki, kur šī vieta atrodas, jo es nevēlos, ka mana ala kļūst par tūrisma objektu.”

„Es saprotu. Es to pateikšu šefam,” viņš solīja.

Tā kā mēs visi jau bijām nolaidušies no kalniem, es nolēmu palikt pilsētā un paskatīties, vai viņiem izdevās paspēt uz ziņām 17.00. Alā man nebija TV. Protams, ka es domāju, kur varētu aiziet un tās noskatīties. Es taču nevarēju tikai piezvanīt pie kādām durvīm un pajautāt, vai es drīkstu noskatīties ziņas. Tad es ieraudzīju viesnīcu pāri ielai. „Tas derēs,” es skaļi teicu, „es pajautāšu viesnīcas administratoram, vai es drīkstu noskatīties TV ziņas priekšelpā.”

Dežūrējošā meitene negribīgi atļāva, tā es ieslēdzu TV un uzgriezu ziņas. Es biju tādā sajūsmā, ka ar grūtībām spēju nosēdēt mierā. Es vēlējos, kaut būtu pateicis dažiem saviem draugiem, lai arī viņi to noskatās, bet bija par vēlu. Tikai tad es ieraudzīju Džo, draugu policistu, kas novietoja mašīnu viesnīcas priekšā. Es izskrēju un viņu saķēru. „Nāc šurp, Džo! Ir kaut kas, ko es gribu tev parādīt!” es sajūsmināts teicu.

„Kas tas ir? Es esmu dežūrā, un man nav laika,” viņš protestēja.

„Tas prasīs tikai dažas minūtes,” es viņu iedrošināju, „viņi rādīs vietējo noziedznieku ziņas 17.00.”

„Ja?” viņa uzacis pacēlās. „Un kurš tas ir?”

„Tu redzēsi,” es teicu.

Mums bija kādu brīdi vēl jāpagaida, un Džo jau gribēja doties prom, bet tad ekrānā parādījās helikopters, kas lidoja pāri kanjonam. „Takvika kanjonā, tikai dažas jūdzes no Palm Springsas, ir īsta paradīze,” reportieris sāka.

„Ak, nē!” es norūcu, „viņi tomēr pastāstīja, kur ir mana ala!” Es tajā brīdī par to pārāk nesatraucos. Es biju pārāk sajūsmināts, redzot sevi kāpjam pa kalnu taku, veidojot ugunsgrūdu un gatavojot. Es uzmetu acu skatu Džo. Viņš sēdēja uz sava krēsla malas, burtiski apriņķojot ar acīm to visu. Es jutos kā slavenība. Es biju nobažījies par kadriem, kur es nirstu diķī kails, bet operatori ar to labi tika galā, tieši tā, kā režisors bija teicis. Es atviegloti nopūtos. Kad es teicu savu runu programmas beigās, Džo uzrauca uzacis un paskatījās uz mani:

„Vai tu esi kristietis, Dag?”

Neviens nekad man to nebija jautājis, kopš es sāku lasīt Bībeli. Es domāju, vai esmu pietiekami labs, lai teiktu - jā.

„Mēģinu būt,” es atbildēju.

„Es priedzējos to dzirdēt!” Džo acis mirdzēja. „Es mācu svētdienas skolas klasi. Ienāc, Alu Cilvēk! Tu esi uz pareizā ceļa.”

Vēlāk viens no maniem draugiem teica, ka viņš skatījās ziņas tajā dienā trīs reizes, būdams apcietinājumā. Toreiz es vēl nezināju, ka mana dzīve vairs nekad nebūs tāda pati.

Pēc dažām dienām pa ceļam uz pilsētu es satiku ceļotāju uz Kogara takas. „Sveiks! Kur tu dodies?” es jautāju.

„Es dodos augšup, lai redzētu vīru trešajā kanjonā. Viņš dzīvo alā. Es viņu redzēju TV!” viņš sajūsmināts atbildēja. Man tikai ar grūtībām izdevās nepakustināt ne muskuli sejā.

„Tiešām?” es jautāju. „Kas viņš ir? Pastāsti man par viņu.”

Viņš sāka stāstīt man par mani, pievienojot interesantu informāciju, ko es pat nezināju. Beigās es nevarēju nociesties.

„Hei, draugs,” es teicu, „ir kaut kas, ko es vēlos tev teikt. Šis vīrs, kas dzīvo alā...”

„Jā?” viņš jautājoši uz mani vērās.

„Tas esmu es! Es esmu tas puisis – tas, ko tu redzēji TV.”

Viņš skatījās uz mani un vīpsnāja. „Ļoti smieklīgi,” viņš teica, „tu neizskaties pēc viņa. Es viņu pazītu jebkur!” Sekoja interesanta saruna, un es neesmu pārliecināts, vai viņš noticēja man.

Pēc tam es nekad iepriekš nezināju, kad man būs ciemiņi. Dažreiz viņi atnāca vieni, dažreiz grupās. Es viņus pacienāju ar banānu maizi un dalījos ar viņiem jaunatrastajā laimē. Man nebija jāraizējas, kam liecināt. Mana ala bija kļuvusi par tūrisma objektu.

Es domāju, ka Dievam bija nodoms, kāpēc Viņš atļāva TV stāstā atklāt manas alas atrašanās vietu!

13. Izmēģinot draudzes

Manā sirdī arvien vairāk pieauga vēlme pēc sadraudzības ar citiem ticīgajiem, un es sāku apmeklēt dažas no draudzēm pilsētā. Viena vieta, ko man patika apmeklēt, bija tā sauktā Jozuas māja. Tā bija vairāk kā kristīga māja. Īpašnieks Homrs uzaicināja cilvēkus vai nu viesu, vai palīgu statusā. Viņš vadīja dievkalpojumu un stundas, kurās mācīja cilvēkiem no ielas par Dievu. Viņam bija arī darba programma, kurā palīgi piedalījās. Mēs dziedājām dziesmas, lūdzām un liecinājām. Pievilcīgu meiteņu grupa apmeklētāju vidū paaugstināja manu interesi par šo vietu, bet neviena no viņām neinteresējās par netīru hipiju, kas zināja tik maz par kristīgo dzīvi. Lai gan man tur patika kristīgā sadraudzība, tā nebija īsta draudze. Homrs apmeklēja Vasarsvētku draudzi un iedrošināja mūs darīt to pašu.

Es apciemoju šo draudzi un arī dažas citas. Dažas no tām bija harizmātiskas, un to locekļi runāja mēlēs. Es apmeklēju vietu, ko sauca par Ticības centru, un mācījos arī ar mormoņiem un Jehovas lieciniekiem. Es atklāju, ka vairums draudžu mācīja, ka viņas ir patiesās draudzes, bet citas ir nepareizas. Viens mācītājs teica: „Ja tu nerunā mēlēs, tev nav Svētā Gara kristības.”

Alā es papētīju šo tēmu un uzzināju, ka runāšana mēlēs bija viena no daudzajām dāvanām, kas tiek dotas tiem, ko Gars izvēlas. Dažiem Viņš dod vienu dāvanu, citiem Viņš dod citas dāvanas, bet es arī atklāju, ka cilvēkam nav jārunā mēlēs, lai viņā būtu Svētais Gars. Gara auglis nebija runāšana mēlēs, bet mīlestība, prieks, miers utt. Es arī pamanīju, ka tad, kad Svētais Gars tika izliets Vasarsvētkos, apustuļi runāja reālās valodās, ko saprata viesojošies jūdi, kas runāja šajās valodās, nevis, ka viņi slavētu Dievu kaut kādā debesu

valodā, ko neviens nesaprot.

Es jutos apbēdināts par nesaskaņām starp kristiešiem un veidu, kā viņi dažkārt rīkojās - tik nekristīgi viens pret otru. Es to nespēju saprast. Vai Bībele neteica: „Viena cerība, viena ticība, viena kristība”? Noteikti kaut kur Dievam bija patiesā draudze, bet kura tā bija? Es devos atpakaļ kalnos, lai pētītu un lūgtu pēc Viņa vadības.

Kādu vakaru es stāvēju savas alas priekšā, lūkojoties zvaigznēs.

Melnajās velveta debesīs mirdzēja gaismas punktiņi, un debesis likās tik varenas un tuvas. „Cik liels ir Dievs, ka Viņš pakarina visas šīs zvaigznes izplatījumā!” Tad es domāju par dažādajām baznīcām, kas katra apgalvoja, ka ir patiesā. Es nokritu ceļos un lūdzu: „Kungs, Tu mani esi pacietīgi un ilgi vadījis, un es zinu, ka man vēl ir tāls ceļš ejams, bet kaut kur ir jābūt draudzei, kas pilnībā seko Bībelei. Man ir vienalga, kura draudze tā ir. Ja Tu man tikai parādīsi, es to pieņemšu.” Es paliku uz ceļiem vēl mirkli. Miers piepildīja manu sirdi, un atkal es zināju, ka Dievs bija dzirdējis manu lūgšanu.

Nākamajā dienā atnāca Glens. Lai gan viņš nesauca sevi par kristieti, viņš bija mans draugs, un manas sirds vilšanās un ilgas izlauzās uz āru: „Ko lai es daru? Viena draudze saka vienu lietu, un cita draudze saka kaut ko citu, un visas apgalvo, ka tic Bībelei. Es lasu gandrīz visu Bībeli, bet dažreiz es to nesaprotu. Es nezinu, kura ir patiesā draudze.” Glens uzreiz neko neteica. Izskatījās, ka viņā notiek kāda cīņa.

Dažas dienas vēlāk es gulēju savā guļamtiņā un lasīju, kad Glens atkal parādījās. Viņš man iedeva grāmatu.

„Kas tas ir?” es jautāju, izbrīnā skatoties uz vāku. Tur bija attēlotas divas rokas, kas turēja pasauli. Virsraksts vēstīja „Lielā cīņa”.

„Izlasi to,” viņš vienkārši teica.

„Bet, kas tas ir?” es jautāju.

„Izlasi to,” viņš atkal teica. Viņš vienmēr bija dažu vārdu cilvēks. „Tā atbildēs uz dažiem taviem jautājumiem.”

„Labi, labi!” es teicu.

Kad Glens aizgāja, es apskatīju grāmatu daudz rūpīgāk. Tai bija 678 lappuses, un es nekad savā dzīvē nebiju izlasījis uz pusi tik biezu grāmatu! Labi, es izlasīšu dažas lappuses, lai iepriecinātu Glenu. Galu galā nebija jau nekā cita, ko darīt.

Es izlaidu ievadu un sāku ar 1. nodaļu. Rakstnieks attēloja Jeruzalemes ainavu, kā tā plešas pie Jēzus kājām. Stāsts mani uzreiz aizrāva. Lai gan neparastā valoda man ar manu ierobežoto izglītību likās grūta, es gāju uz priekšu, aprijot lappusi pēc lappuses.

„Oho!” es domāju. „Lai kas arī šo grāmatu nebūtu uzrakstījis, viņa teiktajam ir milzīgs spēks.” Rakstvietu citātu bija tik daudz, un katru izlasīto rindiņu es spēju dzīvi iztēloties.

„Kas gan to ir uzrakstījis?” es jautāju pēc stundas vai divām. Es apskatīju vāku un izlasīju autora vārdu - Elena G. Vaita.

„Pēc Bībeles šī ir visinteresantākā lieta, ko es esmu lasījis savā dzīvē,” es domāju. Beigās es aizvēru grāmatu. Guļot un lasot, es iemigu, bet ainas no lasītā ievijās manos sapņos. Kad es piecēlos, es jutu pamudinājumu lasīt vēl un vēl. Daudzas pēcpusdienas es pavadīju kopā ar grāmatu.

Kad nākamo reizi es satiku Glenu, es jautāju: „Kas ir šī Elena Vaita?”

„Daži cilvēki tic, ka viņa ir praviete.”

„Es jau tā domāju,” es teicu, „jo ir skaidrs, ka Dievs caur viņu ir runājis. Es gribētu kādreiz viņu satikt un parunāties.”

„Tu nokavēji,” Glens pasmaidīja, „viņa nomira 1915. gadā.”

„Ak, vai,” es nobēdājos, bet turpināju lasīt, un beigās viss Bībelē nostājās savās vietās un kļuva saprotams. Mana jaunā grāmata runāja par sabatu, par cilvēkiem pēc nāves, par cīņu starp velnu un Kristu un to, kā draudze cieta tumšajos viduslaikos.

Es parasti lasīju, gulēdams guļamtiņā zem koka, un šūpojos, atgrūžoties ar kāju pret akmeni. Tā bija visērtākā vieta lasīšanai. Tur bija daudz ēnas un vējiņš vienmēr pūta virzienā uz kanjonu. Es nedaudz palasīju, ieniru dīķī atvēsināties, nedaudz pasnaudu un tad lasīju tālāk. Es pārdomāju nodaļas un bieži sapņoju par to, ko es biju mācījies. Grāmata pārņēma visu manu domāšanu un paplašināja manu iespaidu par Dievu un Bībeli.

Es vairākas reizes domāju, ka nekad nevarēšu pabeigt tik biezu grāmatu, bet katru reizi, kad es gandrīz padevos, es jutu balsi, kas mani mudināja: „Turpini, tu vari to izdarīt.” Pēc pāris nedēļām es nonācu pie beigu rindkopas, un tā saviļņoja manu dvēseli:

„Lielā cīņa ir beigusies. Grēka un grēcinieku vairs nav. Viss universs ir tīrs. Harmonijas un prieka pulss puksts caur bezgalīgo radību. No Viņa, kas radīja visu, plūst dzīvība un gaisma, un prieks visās neierobežotā Visuma jomās. No sīkākā atoma līdz lielākajai pasaulei visas lietas, dzīvās un nedzīvās, savā neapēnotajā skaistumā un pilnīgajā priekā paziņo, ka Dievs ir mīlestība. (Elena Vaita „Lielā cīņa” 678. lpp.)

„Oho!” es izsaucos gan no prieka, ka pabeidzu biezu grāmatu, bet vairāk par Dieva galīgo uzvaru pār sātānu un grēku. Tas bija tik daudz, ka es gandrīz nespēju aptvert.

Es aizgāju pa kanjonu un atdevu grāmatu Glenam. „Vai tev nav vēl kāda līdzīga grāmata?” es jautāju.

„Protams, daudz tādu,” viņš teica. Viņš bija uzaudzis kristīgā mājā, un viņa vecāki viņam sūtīja kristīgo literatūru, cerot atmodināt viņa interesi. Nākamajos mēnešos es izlasīju „Laikmetu ilgas”, „Ceļš pie Kristus”, „Sentēvi un pravieši” un „Daniēls un Atklāsmes grāmata”. Es pilnīgi baudīju Bībeli un šīs iedvesmojošās grāmatas.

Viena lieta mani satrauca, un tas bija šī septītās dienas sabata jautājums. Mani pēc Bībeles un visu šo grāmatu izlasīšanas urdīja kāds nemiers, ka sestdiena bija sabats, bet es negribēju to pieņemt. Man likās, ka es jau tā esmu pietiekami atšķirīgs. Es negribēju lietas pasliktināt, ievērojot sestdienu, kad visi ievēroja svētdienu. Bez tam nebija kristīgu draudžu, kas pulcētos sestdienās. Es nolēmu, ka es atradīšu apkārtceļu. Protams, maniem svētdienu ievērojošajiem draugiem bija labi attaisnojumi viņu uzskatiem. Es nolēmu pajautāt desmit mācītājiem, bet tad es saņēmu vienpadsmit atbildes.

Viens mācītājs teica: „Likums ir atcelts. Mums nav jāievēro sabats.”

„Nu gan,” es teicu, „vai tas nozīmē, ka mums nav jāievēro desmit baušļi?”

„Ak, nē! Mēs ievērojam pārējos deviņus,” viņš piebilda.

„Vai jūs domājat, ka mums ir jāaizmirst tas, ko Dievs ir teicis, ka mums tomēr ir jāatceras? Tas nav loģiski!”

Cits mācītājs teica: „Mēs ejam uz baznīcu svētdienās, jo tā ir diena, kad Jēzus augšāmcēlās, un tas ir jaunais sabats.”

„Tas izklausās labi, bet man ir jāzina, kur atrast rakstvietu Bībelē, kas saka, ka mums ir jāievēro jaunais bauslis – nedēļas pirmā diena,” es atbildēju, „ja jūs man varat parādīt to Bībelē, es ar prieku pievienošos jūsu draudzei.”

„Labi, labi, pateikšu šādā veidā,” viņš neērti izlocījās. „Mums nav tāda baušļa. Mums ir tikai tradīcija.”

Bet es negribēju tradīciju. Jēzus teica: „Jūs atmetat Dieva baušļus, lai jūs varētu ievērot savas tradīcijas.” (Marka 7:9). Es gribēju Bībeles pierādījumus šādām pārmaiņām.

Nākamais mācītājs bija visradošākais no visiem. Viņš to izskaidroja šādi: „Jozuas dienās, kad saule apstājās, un Ecehiēla dienās, kad Dievs pagriezta tumsu atpakaļ par desmit grādiem, mēs zaudējam dienu, un sestdiena kļuva par svētdienu.”

„Ā, sapratu. Vai tu gribi teikt, ka tad, kad Jēzus bija šeit, Viņš īstenībā neievēroja septīto dienu, bet pirmo nedēļas dienu?” es jautāju.

Mācītājs izskatījās apjucis. „Labi, es neesmu pārliecināts par to,” viņš atzina.

Es atšķīru un vēlreiz izlasīju radīšanas stāstu. Pēkšņi es ievēroju kaut ko, ko pirms tam nebiju pamanījis, un tas man ļāva izšķirties. Dievs svētīja septīto dienu, pirms pasaulē ienāca grēks. Tas nozīmē, ka sabats bija pilnīgs tāpat kā pasaule, ko Dievs radīja, bija pilnīga. Kāpēc Dievs lai maina kaut ko pilnīgu?

Bez tam Dievs uzrakstīja desmit baušļus uz akmens, un jūs taču nerakstāt uz akmens kaut ko, ko jūs plānojat izdzēst vai izmainīt! Es sapratu, ka kristietis nav kristiešu sekotājs, bet gan Kristus sekotājs. Jēzus pielūdza septītajā dienā katru nedēļu un nekad neatzīmēja pirmo nedēļas dienu, tāpēc es sekošu tikai Jēzum.

Bet es vēl biju norūpējies. Kurp man doties, lai atrastu cilvēkus, kas mācīja visus desmit baušļus?

Es aizgāju pie Glēna un ieskatījos viņam acīs. „Saki man, vai ir draudze, kur cilvēki tic šīm lietām?” es jautāju.

„Jā. Visur,” viņš atbildēja.

„Patiešām? Kā sauc draudzi?”

„Septītās dienas adventistu draudze,” viņš teica.

„Septītās dienas kāda draudze? Es nekad neesmu dzirdējis par tādu. ‘Septītās dienas’ daļu es varu atšifrēt, bet ko nozīmē ‘adventisti?’” es izbrīnīts jautāju.

„Vārds *advent* nozīmē kaut kā nākšana vai ierašanās. Adventisti ir cilvēki, kas gaida Kristus otro nākšanu.”

Es pie sevis domāju: „Man ir jābūt adventistam. Es ticu Kristus otrajai nākšanai.” Es skaļi teicu: „Kā

tas nākas, ka tu tik daudz par to zini?”

Glens izskatījās nedaudz samulsis. „Es uzaugu ar Bībeli un šīm grāmatām, un es apmeklēju draudzi kopš dzimšanas.”

„Vai tas nozīmē, ka tu zini visu par to, bet tu nedari neko no tā?” es pārsteigts jautāju. „Tas ir neticami.” Es domāju par visām tām reizēm, kad mēs kopā smēķējām „zālīti” un dzērām. Es nespēju saprast, kā gan ir iespējams zināt visu par Dievu un Viņa lielo mīlestību un upuri cilvēku labā un tomēr to ignorēt.

„Aiziesim uz draudzi šajā sestdienā!” es entuziasma pilns teicu, „man ir jāredz šie brīnišķīgie ļaudis.” „Es nezinu, Dag. Es nedomāju, ka esmu tam gatavs. Tu aizej un tad pastāstīsi man par to.”

Glens nebija tik aizgrābts kā es, jo viņš jau zināja, ko es piedzīvošu. Savā prātā es iztēlojos neparastu, mazu, baltu baznīcu ar krustu torņa smailē. Cilvēki, protams, būtu svētie, kas būtu tik svēti, ka viņu pēdas ejot knapi skartu grīdu. Viņi visi smaidītu, turētu rokās Bībeles un dziedātu.

Tajā sabatā es agri piecēlos, uzvilku savu apbružāto tērpu un ceļotāja kurpes bez zeķēm. Es izķemmēju savu garos matus, bet šoreiz es tos nesasēju astē, lai gan tie sniedzās līdz maniem pleciem. Es nenoskuvos. Es pielīdzināju mazo bārdiņu, kas auga tikai zem zoda. Ar Bībeli rokās un lielām gaidām sirdī es devos ceļā.

Es atradu ielu un devos uz adresi, ko Glens man bija iedevis, bet mazas lauku draudzes vietā es atradu lielu, modernu celtni pilsētas vidū. Autostāvvietā bija pilna galvenokārt ar glaunām mašīnām. Es steidzos iekšā. Sarkanais paklājs zem manām kājām bija no plīša. Visiem vīriem bija labi uzvalki, un sievietes valkāja dārgas kleitas un lepojās ar greznām frizūrām. Es nebiju lasījis neko par to, kā kristiešiem ir jāģērbjas un pēkšņi jutos kā no laivas izmests. Galvas pagriezās manā virzienā, un es esmu pārliecināts, ka viņi prātoja, vai tik es neesmu sajaucis adresi. Cilvēks pie durvīm paspieda man roku un teica: „Es priecājos, ka tu esi šeit.” Bet man likās, ka viņš tēlo. Es ļoti ilgu laiku biju atradies šovbiznesa pasaulē, un es varēju noteikt, kad kāds tēlo. Lai nu kā, es iegāju, un man parādīja vietu, kur apsēsties draudzes aizmugurē.

Programma bija interesanta, un man patika misijas stāsts. Kad pienāca laiks pārrunāt sabatskolas materiālu, es devos ar citiem lejā uz telpu, kur krēsli bija salikti lielā aplī. Neviens nerunāja ar mani, lai gan daži patiesi uzsmaidīja. Es apsēdos krēslā, un arī citi apsēdās, bet, lai gan cilvēku bija daudz, krēsli abās pusēs man palika tukši.

Pēc dažiem sasveicināšanās vārdiem vadītājs atvēra Bībeli un sabatskolas materiālu. „Šodienas tēma ir 490 dienu pravietojums Daniela 9. nodaļā,” viņš sāka.

„Lieliski!” es domāju. Es tikko par to lasīju Ūrija Smita grāmatā „Daniēls un Atklāsmes grāmata”! Pēc dažām sagatavošanās piezīmēm viņš jautāja: „Kad 490 dienu pravietojums sākās?”

Pēkšņi es jutos kā zivs ūdenī. Es zināju, par ko runā vadītājs! Es gandrīz pārsprāgu aiz nepacietības, jo vēlējos izšaut atbildi, bet es domāju, ka nebūs piemēroti viesim sākt runāt. Es paskatījos uz izskatīgajiem cilvēkiem aplī. Skolotājs gaidīja, bet neviens nerunāja. Viņi tikai skatījās uz grīdu un durvīm, un sienām, bet neviens neatbildēja. Es vairs to nevarēju izturēt. Es pacēlu roku.

„Jā?” skolotājs teica, saraucis uzacis.

„457.gadā pirms Kristus,” es teicu ar sausu muti. Es nebiju bijis tik lielā pūlī ilgu laiku.

„Taisnība!” skolotājs pārsteigts atbildēja. „Un kad periods beidzās?” viņš jautāja pēc dažām minūtēm.

Šoreiz visi skatījās uz hipiju. Tā kā bija redzams, ka visi gaida manu atbildi, es runāju: „34.gadā pēc Kristus.”

„Atkal taisnība.” Šoreiz skolotājs neizskatījās tik pārsteigts, bet es nespēju saprast, kāpēc neviens cits nezināja atbildes. Vai tā nebija viņu draudze un viņu reliģija? Varbūt viņi bija tikai pieklājīgi un atturīgi, vai arī viņi visi bija viesi tāpat kā es?

Es biju nedaudz vīlies par šo pirmo sabatu galvenokārt siltuma un sadraudzības trūkuma dēļ. Citas draudzes bija tik draudzīgas, manis dēļ pat sacentās. Es domāju, vai cilvēku attieksme adventistu draudzē būtu tāda pati, ja viņi zinātu, ka mans tēvs ir multimiljonārs? Varbūt es biju gaidījis pārāk daudz.

Es apmeklēju draudzi vēl pāris reizes, bet izskatījās, ka es tur neiederos, tā nu es ievēroju sabatu, cik vien labi pratu sestdienās, un gāju uz draudzi svētdienās, lai baudītu kristīgu sadraudzību.

Es turpināju liecināt par savu jaunatraso ticību katram, kas atnāca uz manu alu, un dažreiz tur bija diezgan liels pūlis. Glens negribīgi atzinās, ka ir pārsteigts. „Es nezinu, vai man tas tev ir jāstāsta vai nē, Dag,” viņš kādu dienu teica, „bet, kad tu stāsti cilvēkiem par Dievu, tava seja kļūst gaišāka.”

Mana ticība auga ar katru dienu. Jo vairāk es to lietoju, jo stiprāka tā kļuva. Es bieži runāju ar draugu, kura vārds arī bija Dags. Viņš spēlēja ģitāru, un es spēlēju flautu, un mēs kopā diedelējām naudu uz ielas. Mana jaunā kristieša pieredze bija tik aizraujoša, ka es nespēju palikt mierā. Kādu dienu mēs pilsētā spēlējām

savus instrumentus, lai vāktu naudu, bet neviens neapstājās un neiemeta ne grasi, tā nu mēs sākām runāt. Drīz saruna atkal pievērsās reliģijai.

„Jā, es ticu Dievam,” Dags teica, „bet es neticu Jēzum.”

„Es varu pierādīt, ka Jēzus ir,” es pārliecināts teicu.

„Un kā tu to darīsi?” viņš skeptiski jautāja.

„Cik daudz naudas mums šobrīd būtu vajadzīgs?” es jautāju.

„Būtu jauki, ja mēs dabūtu katram pāris dolārus. Tad mēs varētu aiziet paēst,” viņš teica.

„Labi,” es teicu, „es tagad lūgšu Jēzu, un mēs dabūsim četrus dolārus.” Es noliecu savu galvu, un teicu: „Kungs, palīdzi mums dabūt četrus dolārus, lai mēs varētu nopirkt labu maltīti, un palīdzi Dagam ieraudzīt, ka Tu esi reāls. Es lūdzu Jēzus vārdā, āmen.”

Mēs atsākām spēlēt, un drīz sievietē, kas gāja garām, apstājās un ieklausījās. Kad mēs beidzām, es jautāju, vai viņai nav kāda lieka nauda.

„Nu,” viņa teica, paklusējusi kādu brīdi, „parasti es nedaru šādas lietas, bet šodien ir mana dēla dzimšanas diena, un viņš ir apmēram jūsu vecuma.” Viņa parakājās savā naudas makā un izvilka naudu. „Vai četri dolāri būs labi?” viņa jautāja. Es viņu iedrošināju, ka derēs. Kad viņa gāja prom, viņa noteikti brīnījās, kāpēc mans draugs tur sēdēja ar atkārušos žokli.

Pēc kāda laika viņš nodeva savu sirdi Glābējam - Jēzum Kristum.

14. Ja sākumā tev neveicas

Es pirmo reizi satiku Karīnu, kad mums abiem bija piecpadsmit gadu. Viņa un bariņš meiteņu nupat bija iznākušas no ballītes un stāvēja uz ielas stūra smejojoties, skaļi sarunājoties un stulbi uzvedoties. Es domāju: „Kas par stulbeņu baru. Pievilcīgas, bet muļķīgas.”

Viņai arī nepatika satīties ar tādiem kā es. Viņai labāk patika satīties ar vecākiem puisiem, kam ir mašīna.

Es viņu šad un tad satiku pilsētā arī vēlāk un atcerējos, kas viņa bija, bet manā dzīvē notika tik daudz citu lietu. Tomēr pēc diviem gadiem, kad es tikko biju sācis lasīt Bībeli, mūsu ceļi atkal krustojās. Ar draugu Riko mēs bijām aizgājuši uz biljarda zāli paslaistīties un nedaudz uzspēlēt, un es redzēju Karīnu kopa ar citu meiteni pie galda otrā telpas galā. Izrādījās, ka tā otra meitene bija Riko draudzene, viņi iepazīstināja mani ar Karīnu un tad aizgāja uz bāru, atstājot mūs divatā. Situācija bija neveikla. Neviens no mums to nebija gaidījis.

„Vai vēlies vienu spēli?” es jautāju.

„Nē,” viņa teica.

„Labi, tad aiziesim kaut kur citur,” es ieteicu. Es pieturēju durvis, un mēs izgājām ārā un pastaigājāmies sarunājoties. Kad mēs nonācām pie dzērienu veikala, es, cīnoties ar savu sirdsapziņu, iegāju un nopirku vīna pudeli. „Aiziesim uz parku un apsēdīsimies,” es teicu, „es nopirku mums dzeramo.”

„Nē, paldies, Dag. Es vairs nedzeru,” viņa atbildēja.

„Kā tu to domā - nedzer?” es neticīgi jautāju. „Visi dzer!” Bet viņa bija nelokāma.

„Un es pieņemu, ka tu arī lasi Bībeli?” es jautāju pa pusei sarkastiski.

Viņa apstājās un skatījās uz mani pārsteigta: „Īstenībā - jā. Kā tu zināji?”

„Es nezinu. Saliekot divi ar divi kopā, es minēju. Tas ir jautri,” es turpināju. „Es arī lasu Bībeli.” Mēs ilgi tovar staigājām tuksneša vēsumā, runājot par Bībeli un reliģiju. Jo vairāk mēs runājām, jo vairāk atradām, par ko runāt.

Vēlāk mēs satikāmies arvien biežāk un pēc dažām nedēļām apprecējāmies. Mēs apmetāmies pilsētā, bet mums nepatika pilsētas dzīve, tāpēc kādu dienu mēs salikām savu iedzīvi uz muguras un sākām *stopēt* uz ziemeļiem uz Kalifornijas krastu. Mēs īsti nezinājām, kurp mēs dodamies, tad nu izmantojām laiku pēc sava prāta. Dažreiz mēs aizmigām automaģistrāles malā, kur mūs pamodināja ielu laistītājs piecos no rīta. Reiz mēs nogājām no ceļa un iegājām gulēt mežā. Kad pamodāmies, parka jātņieku policists stāvēja mums blakus. „Man nav iebildumu, ka jūs šeit nakšņojat,” viņš teica, „bet jūs varbūt gribētu zināt, ka jūs gulat pie indīgā ozola.”

Kalifornijas pilsētā Ukijā mēs *nostopējām* kādu jaunu pāri. „Kurp jūs dodaties?” vadītājs jautāja.

„Mēs skaidri nezinām,” es teicu, „mēs lūdzam, lai Dievs mums parāda. Kur jūs visi dodaties?”

Šoferis, nedaudz pārsteigts, teica: „Vai jūs negribat doties tur, kur mēs dzīvojam? Tas ir nekuriens

vidū – maza pilsēta Kovelu. To ieskauj nacionālais mežs.”

„Hmmm. Vai tur ir kādas alas?”

„Droši vien,” jaunais cilvēks teica.

„Vai tur ir kāda baznīca?” Karīna jautāja.

„Tas ir vienīgais, kas tur ir,” sieva atbildēja, „pilsētā nav pat teātra.”

Mēs ar Karīnu jutām, ka jādodas uz Kovelu. Mēs ātri iemīlējām priedēm klāto kalnu skaistumu. Mēs kādu brīdi dzīvojām alā nacionālajā parkā, bet meklējām zemi. Drīz mēs atradām vietu, ko patiešām gribējām iegādāties, taču dabūt naudu bija problēma. Vienīgais darbs, ko es varēju atrast, bija sezonas. Vasaras beigās mēs bijām spiesti atgriezties Palm Springsā, lai es varētu nodrošināt mūsu augošo ģimeni, jo drīz mēs grasījāmies kļūt vecāki.

Es kādu laiku izmēģināju pagaidu darbus, bet nekas labs negadījās. Beigās es atradu darbu, kurā vajadzēja piegādāt un pārdot gaļu. Es uzreiz ievēroju, ka es biju daļa no trīspakāpju vienošanās. Kāpēc gan neizņemt vidējo un pašam negūt peļņu?

Tēvs palīdzēja man nopirkt jauku, mazu, lietotu *VW*. Man nekad nebija piederējusi automašīna, un es neko nezināju par tās apkopi. Es domāju, ka eļļa jālej radiatorā, bet *VW* nebija radiatora. Es mācījos ātri!

Mašīnai uz sāna bija zīme „Daga Batčelora liellopu gaļas vairumtirdzniecība”. Pēc vizītkaršu nodrukāšanas un dažiem izveidotiem kontaktiem es ieliku saldētavu mazā *VW* aizmugurē. Es nopirku liellopu, un draugs parādīja man, kā to sadalīt gabalos. Drīz man bija plaukstošs bizness – pārdot gaļu vairumtirdzniecībā. Bizness gāja no rokas.

Es iemācījos dažas interesantas lietas. Kādu dienu kliente jautāja, vai es nevarētu viņai sagādāt pirmklasīgu cūkgaļu. Es zināju par liellopa gaļas iedalījumu: pirmklasīga, atlasīta, laba un vidēja. Es biju redzējis dalījumu vistai, bet man bija šis tas jāpārbauda par cūkgaļu.

Es aizgāju pie sava drauga miesnieka. Kad viņš izdzirdēja manu jautājumu, viņš smējās. „Lauksaimniecības ministrijā domā, ka cūkgaļu pat suņiem nevar dot. Viņi to nekā neiedala, jo tā mudž no „tārpiem”. Viņi pat izdod bukletus, kuros teikts, lai jūs pārlicinieties, ka to rūpīgi karstumā apstrādājat, lai nogalinātu visas trihinellu kūniņas.”

„Fui!” tas manī radīja riebumu. Tad es atcerējos, ka biju kaut ko lasījis Bībelē par cūkgaļu. Daži mācītāji man teica, ka šie likumi ir novecojuši, bet mani tas nepārlicināja. Vai cilvēka organisms nereaģē uz apēsto pārtiku tāpat kā Israēla laikā? Vai tas tāpat nav pakļauts baktērijām un parazītiem?

Es vēl kaut ko iemācījos no šīs pieredzes. Tā kā es pārdevu pirmklasīgu liellopu gaļu, es nolēmu, ka izmantošu savus produktus. Drīz es ēdu Ņujorkas bifšteku brokastīs, smalku bifšteku pusdienās un iecienīto fileju vakariņās. Bet tad es ievēroju, ka visu laiku jutos noguris, bez enerģijas. Mana uzvedība arī mainījās. Naktīs es sēdēju, skatījies TV un izēdu litru saldējuma viens pats – jā, visu litru! Es jutu, ka mana garīgā dzīve bija kā paralizēta un man nebija spēka pretoties kārdinājumiem. Mana alu cilvēka diēta – rīsi, pupas, maize un augļi – bija devuši man spēku un enerģiju. Pirmo reizi es sapratu, kāda ir diētas ietekme uz manu fizisko, garīgo un morālo labsajūtu. Es nopelnīju labi gaļas biznesā, bet kaut kā mums ar Karīnu neizdevās neko sakrāt. Jo vairāk mēs nopelnījām, jo vairāk iztērējām.

„Izmēģināsim Kovelu vēl vienu reizi,” es kādu dienu teicu, „es ticu, ka šoreiz mums izdosies.” Mēs iemainījām savu *VW* pret vecu, salauztu *Ford* pikapu. Saudzīgi nobraucot 1'130km, mēs ieradāmies Kovelu, un drīz atradām 160 akrus skaistas, neiekoptas zemes, ko varējām atļauties nopirkt. Mēs dzīvojām teltī, kamēr cēlām mazu koka būdiņu. Es uzsāku nelielu malkas biznesu.

Mēs sākām apmeklēt presbiterāņu baznīcu, bet es nevarēju aizmirst par sabatu un citām lietām, ko biju mācījies. Presbiterāņu baznīcai ielas pretējā pusē bija Septītās dienas adventistu dievnams, un es cerēju, ka šī draudze varbūt būs draudzīgāka. Es biju satīcis Djuanu, kam patika baznīcas un reliģija, tā kādā sestdienā mēs nolēmām apciemot adventistu baznīcu. Karīna nolēma palikt mājās ar Rāheli, mūsu mazulīti.

Manas tā rīta sajūtas bija cerību un baiļu sajaukums. „Ja nu viņi nav draudzīgi? Ja nu viņiem nepatīk, kā es izskatos? Labi, nav svarīgi. Ir sabats, un man ir tādas pašas tiesības tur būt kā viņiem!” Es „izraku” vecu kombinezonu un pavalkātu kreklu. Matus sasēju zirgastē.

Uzsēdos uz motocikla un aizdārdināju pēc Djuana. Tajā laikā tas bija stilīgi - valkāt noplīsušus, vecus, zilus džinsus, un Djuanam tie patiešām izskatījās „kruti”. Viena no viņa aizmugurējām džinsu kabatām bija atrauta, un viņa kailā āda atklāja faktu, ka viņš nevalkāja pat apakšveļu. Man gandrīz bija kauns par viņu, bet es neko neteicu.

Smaidīgs vīrietis sagaidīja mūs pie durvīm un stingri paspieda roku. Viņš mūs laipni aicināja iekšā, kur

jauka, maza auguma, paveca sieviete arī mums paspieda roku un lūdza ierakstīties viesu grāmatā. Mēs iegājām baznīcā un apsēdāmies. Cilvēki joprojām ieradās, un mēs skatījāmies, kā viņi nāca. Tajā dienā es redzēju daudz sirmgalvju. Pāris ienāca un gāja uz sēdvietām mums priekšā, bet, pirms viņi apsēdās, viņi abi pagriezās pret mums, iepazīstināja ar sevi un paspieda roku.

Svētruna tajā dienā likās spontāni laužamies no vecā mācītāja sirds. Viņš bija sirsnīgs un patiess, tas mani aizkustināja. Es dzēru dzīvības Vārdus kā izslāpis vīrs izkaltušā tuksnesī. Pēc dievkalpojuma cilvēki pulcējās ap mums, apsveicot mūs un aicinot uz mājām pusdienās. Neviens nepievērsa uzmanību mūsu apģērbam, bet es jutos nokaunējies. Mēs ar Djuanu bijām tā iespaidoti no visiem aicinājumiem un uzmanības, ka īsti nezinājām, ko darīt. Beigās vecais mācītājs Džo Filips un viņa sieva guva virsroku pār pārējiem un mēs devāmies pie viņiem uz mājām. Es esmu pārliecināts, ka šie laipnie draudzes cilvēki nekad nebūtu ticējuši, ka kādu dienu šis hipijs būs viņu mācītājs!

Mēs ēdām veselīgu, vienkārši sagatavotu maltīti – veģetāro kukulīti, kartupeļus, divus vai trīs dārzeņus, mājās ceptu pilngraudu maizi, gurķu un citu svaigu dārzeņu salātus un ābolu pīrāgu! „Apkalpojieties paši,” mācītājs Džo aicināja, „mana sieva ir labākais pavārs pilsētā, un jūs viņu sāpināsiet, ja neēdīsiet!” Mēs ar Djuanu nesāpinājām viņu tajā dienā. Mēs iztukšojām visus traukus, kas bija uz galda. Mūsu namatēvs un namamāte abi bija pārsteigti un apmierināti.

Pēc pusdienām mācītājs Džo teica: „Dosimies uz viesistabu un studēsim Bībeli!” Man šī ideja patika, un drīz mana Bībele bija atvērta, un mēs diskutējām par Rakstiem ar mācītāju Filipu un viņa kundzi. Djuans aizmiga krēslā.

Nākamajā sabatā Karīna apmeklēja baznīcu kopā ar mani, un pēc tam mēs apmeklējām baznīcu katru sabatu un gājām uz pusdienām pie mācītāja ar kundzi. Mēs vienmēr pēcpusdienās studējām Bībeli. Tomēr mācītājs ar grūtībām tika līdz tēmai, kad es sapratu, ka tas ir kaut kas, ko es jau biju pats iemācījies. Kad mēs mācījāmies Daniela un Atklāsmes grāmatu, es zināju visus zvērus un ragus un to laikus. Kādā dienā mācītājs Džo teica: „Dag, tu gandrīz esi gatavs kristībām.”

„Kā tu to domā, mācītāj, gandrīz? Es esmu gatavs,” es teicu, „es ticu visam, ko šī baznīca māca.”

Viņš pretojās. „Kā ar smēķēšanu, Dag? Vai tu esi gatavs to atnest?”

Šoreiz bija man kārta svārstīties. „Es nezinu. Es neredzu, ka tai ir kāds sakars ar manu mīlestību pret Dievu. Es esmu atmetis visus savus patiešām sliktos netikumus – „zālītes” smēķēšanu un dzeršanu, un narkotikas, un zagšanu, un melošanu. Bet smēķēšana nav tik sliktā. Es dienā izsmēķēju tikai pusi paciņas. Un es zinu, ka Dievs mīl mani un atbild uz manām lūgšanām.”

„Taisnība, Dag, Viņš tevi mīl,” mācītājs Džo teica pacietīgi, „un Viņš tevi māca un vada soli pa solim. Bet, kamēr tu esi atkarīgs no cigaretēm, tu esi saistīts ar velnu. Vai tu vari iedomāties, kā Jēzus iepūš dūmus sejā kādam, ar ko Viņš runā par Sava Tēva mīlestību?”

Es zināju, ka Jēzus bija mūsu piemērs, un doma, ka Viņš smēķētu cigareti, likās tik nenormāla, ka es iesmējos.

„Redzi,” mācītājs turpināja, „kad tu esi kristīts, tas parāda jaunpiedzimšanu, un Kungs nevēlas, lai Viņa bērni smēķētu. Vai ne, Dag?”

„Jā, ja to tā saliek,” es piekritu.

Es atcerējos to cīņu, kā es atmetu dzeršanu. Es strīdējos ar Kungu: „Bet, Kungs, man patīk dzert. Tas ir jautri.”

Un Kungs teica: „Turpini un dzer, Dag!” Es nedomāju, ka Kungu apmierināja mana dzeršana, bet Viņš zināja, ka nespiedīs mani ar varu to pārtraukt. Pamazām es saskatīju visas problēmas, ko radīja dzeršana. Es pamodos ieslodzījumā vai biju slims visu dienu un vēmu, vai piecēlos un atklāju, ka esmu padarījis sevi par muļķi, un sagādāju raizes saviem tuviniekiem. Reiz es avarēju ar mašīnu, kas man nepiederēja. Es dzirdēju, ka Kungs saka: „Dag, vai tu esi priecīgs?” Beidzot man „pielēca”, ka Dievs tikai vēlas, lai kristieši atsakās no tā, kas viņiem ir kaitīgs fiziski vai garīgi. Kad es beidzot to sapratu, es atmetu dzeršanu. Bet es zināju, ka ar smēķēšanu būs grūtāk.

Karīna atmeta šo paradumu salīdzinoši vieglāk. Dakteris paskaidroja, ka mūsu bērns piedzima neiznēsāts, jo viņa māte smēķēja. „Smēķēšana nodara pāri ne tikai tev,” viņš teica Karīnai, „tā nodara pāri arī bērnam.”

Kādu dienu viņa iegāja istabā un ieraudzīja cigareti, ko pati bija atstājusi uz pelnu trauka malas. Dūmi plūda tieši virs guļošās Rāheles. „Ko es daru?!” Karīna iesaucās. „Jau tā ir slikti, ka es postu savas plaušas! Kā gan es varu postīt arī sava bērna plaušas?” Tajā dienā, kad es pārnācu no darba, viņa teica: „Dag, es gribu

redzēt, cik ilgi es izturēšu bez smēķēšanas.” Un tas bija viss. Viņa nekad vairs nesmēķēja.

Karīna tika kristīta bez manis.

Dažiem cilvēkiem tas ir viegli, bet citiem cigaretes dēmons sper un kliedz, pirms atlaiž. Es cīnījos ar sevi, mēģinādams saņemt pietiekami daudz drosmes, lai panāktu lūzumu. Kādu dienu es teicu: „Rīt es pārtraukšu!” Un aizmetu cigaretes, un mēģināju par tām aizmirst. Bet nākamajā dienā es tik ļoti gribēju pīpēt, ka manas rokas trīcēja. Es aizsteidzos uz veikalu un iegādājos jaunas. „Tā ir naudas izšķiešana,” es sev teicu. Es izsmēķēju pusi paciņas nākamajās stundās, bet mana sirdsapziņa visu laiku mani urdīja. „Labi, labi, es mēģināšu atkal,” pūlējās nomierināt savu sirdsapziņu.

Cīņa ilga mēnešiem.

Es mīlēju Adventistu baznīcu, jo tai bija stingri pamati. Es zināju, ka es varētu pievienoties daudzām citām baznīcām, neatmetot smēķēšanu un dzeršanu, bet es zināju, ka, ja es gribu pievienoties Adventistu baznīcai, man ir jāņem savs krusts un jāseko Viņam. Viens no mācītāja Džo mīļākajiem teicieniem kļuva arī mans: „Ja tu nestāvi par kaut ko, tu nokritīsi visās lietās.” Es izmisīgi gribēju pievienoties, bet es vēl nevarēju.

Pēc dažām nedēļām, kad es braucu ar veco kravas automašīnu, es dzirdēju, ka riepa pārsprāgst. „Ak, nē! Vēl viena!” Tā bija otrā caurā riepa tajā dienā. Mana kravas automašīna bruka manu acu priekšā. Pēdējās divdesmit četrās stundās pazuda gaismas, automobiļa pakaļējais borts nokrita un motors sāka dūmot.

Kad es pacēlu mašīnu ar domkratu un nomainīju riepu, es domāju par jaunajiem *Datsun* 4X4 pikapiem, ko reklamēja. Kā es tādu gribēju! Es sāku sapņot: ja man būtu nauda, es nopirktu tādu auto - ar karalisku kabīni visai ģimenei, ar pieciem ātrumiem, vinču priekšā un bezbortu, lai es varētu vest malku.

Es pieskrūvēju pēdējo uzgriezni, uzliku dekoratīvo disku un iedarbināju motoru, bet manas domas joprojām bija pie *Datsun* mašīnas. Beidzot es izdvesu: „Kungs, es pat atmestu smēķēšanu, ja Tu man iedotu šādu mašīnu!”

Es nekad nebiju dzirdējis Dievu runājam uz mani balsī, lai gan biju to daudzas reizes dzirdējis runājam uz manu sirdsapziņu, bet pēkšņi es dzirdēju, ka Balss atskanēja vecā pikapa kabīnē: „Tu atmestu smēķēšanu mašīnas dēļ, bet tu neatmet smēķēšanu Manis dēļ?”

Es biju kā paralizēts un sēdēju vairākas minūtes, gaidot citu balsi. Tad es domāju: „Jēzus nomira pie krusta manis dēļ, un Viņš tikai lūdz mani atmest lietas, kas man dara pāri, bet es negribu Viņa dēļ atmest smēķēšanu. Taču man vajadzēja mašīnu.” „Ak, Kungs, lūdzu, piedod man!” es kliedzu. „Es to tā nedomāju, un ar Tavu palīdzību es nekad vairs nesmēķēšu!”

Kad es nokļuvu mājās, es paņēmu savas cigaretes un izmetu tās āra tualetē, jo es zināju, ka neiešu pēc tām uz turieni. Dieva žēlastībā es vairs nekad nesmēķēju. Pēc divām nedēļām es tiku kristīts.

Tieši pēc desmit gadiem Kungs deva man *Datsun* 4X4 ar vinču, karalisku kabīni un pieciem ātrumiem. Es nelūdzu pat par automātiskajiem logiem un automātisko ātruma kontroli! Bet es brīnījos: „Kungs, kāpēc Tu gaidīji desmit gadus?”

Viņš man teica, ka šajā laikā es biju ietaupījis pietiekami daudz naudas no nesmēķēšanas, lai to nopirktu.

15. Bet, Kungs, es nekad nespēju būt mācītājs!

Kopš es pieņēmu Jēzu kalnu alā, es runāju ar cilvēkiem par Dieva mīlestību. Es virzīju gandrīz katru sarunu uz reliģiju un stāstīju, ko Dievs ir darījis manā labā. Es runāju ar cilvēkiem garāžā, ar hipijiem, ielas cilvēkiem, *stopētājiem*, mūsu kaimiņiem – visiem.

Kad mācītājs baznīcā neilgi pēc manām kristībām paziņoja, ka pēc divām nedēļām sāksies evaņģelizācijas pasākumu sērija, es domāju par visiem tiem cilvēkiem, ar kuriem es biju runājis, un daudzi no viņiem ilgojās pēc miera un laimes, ko es tagad sajutu. Es nolēmu, ka es viņus uzaicināšu uz sapulcēm.

Vakarā, kad sanāksmes sākās, mūsu mazā baznīca bija pārpildīta. Es stāvēju durvīs un gaidīju draugus, ko biju uzaicinājis. Daudzi mani kalnu kaimiņi apmeklēja šo pirmo sanākumu un turpināja nākt katru vakaru. Kad bija pirmās kristības, desmit no divpadsmit kristītajiem bija tie, ar ko es mācījos un ko uzaicināju. „Kāds prieks kalpot Dievam,” es domāju, „tā ir laime, kam neseko pagiras!”

Kādu dienu mācītājs Džo pienāca pie manis. „Kāpēc tev mums nesludināt, Dag? Tava mīlestība pret Dievu un entuziasms aizsniedz cilvēku sirdis, un tev tajā ir jādalās no katedras.”

Pēkšņi jutos apjucis. Es un sludināt? „Ak, nē, mācītāj! Es esmu sliktais zēns. Es nekad nevarēšu būt

mācītājs! Man nav izglītības, un es nezinu, ko teikt. Nē, paldies, mācītāj, es to nevaru darīt.”

„Tev nav jābūt ar koledžas izglītību,” viņš uzstāja, „vienkārši piecelies un stāsti cilvēkiem, ko Dievs ir darījis tavā labā. Tas ir arī viss, kas tev ir jādara.”

„Ak, es nedomāju, ka es to varu,” es teicu no sirds.

Mācītājs atlika šo sarunu, bet viņš bija iesējis to domu manā prātā, un Svētais Gars to aplaistīja. Kad viņš atkal pievērsās šim jautājumam, es pretojos jau mazāk, un beigās es piekritu pamēģināt.

Ja es dzīvotu simts gadu, es tomēr nekad neaizmirstu šo pirmo svētrunu, ko es sludināju! Man pat nebija uzvalka, un es aizmirsu uzlikt kaklasaiti, bet ne jau mans apģērbs mani satrauca. Es nervozi sēdēju uz paaugstinājuma, gaidot īsto mirkli. Manas rokas svīda, un es jutu, ka sirds dauzās kaut kur kaklā. Kad es beidzot piecēlos, lai runātu, es noliku Bībeli sev priekšā un sagraibu katedras malas. Es biju priecīgs, ka ir kaut kas, aiz kā paslēpt savus trīcošos ceļus. Kad es atvēru muti, lai runātu, balss, kas nāca ārā, neizklausījās mana. Es laizīju un čāpstināju lūpas, jo mana mute bija tik sausa. Bet šie dārgie cilvēki! Lai Dievs svētī viņu sirdis, viņi bija pati uzmanība! Mācītājs un viņa kundze Filipi sēdēja pirmajā rindā, un katru reizi, kad es izteicu apgalvojumu, viņi māja ar galvu un teica: „Āmen.” Cilvēku reakcija uz maniem vārgajiem vārdiem mani iedrošināja turpināt, un kaut kā es tiku cauri. Kad es sniedzu roku pie durvīm tajā dienā, daudziem bija asaras acīs, un viņi teica, ka mana svētruna viņiem bijusi patiešām svētība.

„Es? Svētība?” es domāju. Es ievēroju, ka vairākiem klausītājiem, kas izteica komplimentus par svētrunu, bija dzirdes aparāts. Es nolēmu, ka viņiem tajā rītā tie laikam nedarbojās.

Es runāju diezgan bieži pēc tam, un ar katru reizi tas kļuva nedaudz vieglāk.

„Dag, tev jāiet mācīties uz koledžu un jāklūst par mācītāju,” mācītājs Filips mudināja. „Kungs ir devis tev īpašu talantu šim darbam, un es zinu, cik ļoti tev patīk līdzdalīt Evaņģēliju. Tu esi vajadzīgs Viņa darbam.”

Es pētīju vecā vīra seju. Es domāju pie sevis: „Ja es jebkad kļūšu par mācītāju, es gribētu būt kā tu.” Kā viņš mani iedvesmoja! Viņam es teicu: „Protams, mācītāj Džo, mēs lūgsim par to.”

Beigās es aizgāju uz skolu, lai apgūtu pāris priekšmetus. Mīļais, labais tēvs! Viņš vienmēr gribēja, lai es iegūstu izglītību, pat ja tā bija reliģiska. Tāpēc viņš bija priecīgs palīdzēt, un sešus mēnešus es apmeklēju Dienvidrietumu adventistu koledžu Kīnē Teksasā. Tā bija vislabākā lieta, ko es jebkad esmu darījis. Es biju slaistījies tik daudz, būdams pusaudzis skolā, ka es iegalvoju sev, ka es neesmu sevišķi gudrs, bet Dienvidrietumu koledžā es uzreiz dabāju A (augstāko) līmeni. Nu es zināju, ka es varu kaut ko iemācīties, ja tikai es gribu.

Es bibliotēkā paņēmu grāmatu – Bendžamina Franklina autobiogrāfija. Es biju pārsteigts, kad es lasīju, kā šis vīrs izstājās no skolas un aizbēga no mājām, bet viņš iemācījās runāt un rakstīt septiņās valodās! Viņš izgudroja bifokālās brilles, Franklina krāsni, pasta sistēmu, publiskās bibliotēkas un ugunsdzēsēju nodaļas. Viņš veica elektriskos atklājumus, uzsāka izdot laikrakstus un žurnālus un bija pirmais Savienoto Valstu vēstnieks Francijā. Un viņš bija veģetārietis!

Es domāju: „Ja viņš varēja pats mācīties, es arī varu. Jēzus apsolīja, ka „Es varu visu Kristus spēkā.”” Kopš es kļuva par kristieti, es biju iemācījies daudzas lietas, par ko es pat nebiju sapņojis, ka es varētu darīt, tanī skaitā - spēlēt flautu, ģitāru, mutes harmonikas, klavieres un trompeti. Es biju iemācījies nedaudz runāt spāniski un vadīt lidmašīnu, un sērfot, un tajā laikā biju sācis mācīties dziedāt – lai gan mani draugi lūdza, lai es to pārtraucu!

Pēc koledžas es strādāju kopā ar mācītāju Marvinu Moru Teksasā. Viņš bija garš, draudzīgs puisis, kas nedaudz izskatījās pēc Ābrahama Linkolna. Mēs abi organizējām Atklāsmes grāmatas seminārus un izveidojām labu komandu, jo Kungs patiešām svētīja mūsu centienus, un daudzi tika kristīti. Vēlāk togad es tiku aicināts pievienoties slavenajai *gospel* grupai *Heritage Singers* kā viņu slavēšanas sludinātājs. Es joprojām strādāju pie dziedāšanas!

Dievs zināja, ko Viņš dara, jo, kamēr es stāvēju auditorijas priekšā vakaru pēc vakara katrā *Heritage Singers* koncertā, stāstot cilvēkiem, ko Dievs manā labā ir izdarījis un aicinot viņus sekot Jēzum, manas pēdējās bailes no uzstāšanās uz skatuves pazuda. 18 mēnešu runāšana piecas reizes nedēļā ar uzviju kompensēja to, ko es biju palaidis garām pamatizglītības neapgūšanas laikā.

16. Indiāņu pasakas

Kādu dienu, kad es biju *Heritage Singers* birojā, iezvanījās telefons. „Šeit runā Lerojs Mors,” balss teica, „es atbildu par Septītās dienas adventistu vietējo amerikāņu darbu Ziemeļamerikā. Es esmu dzirdējis par

taviem panākumiem evaņģelizācijā. Vai tu negribētu nākt uz *La Vida* misiju un strādāt ar navahiem?”

Es domāju par savām dienām kopā ar indiāņiem, kad dzīvoju pie tēvoča Harija Jaunmeksikā. Man patiešām patika šie cilvēki. Tomēr bija dažas lietas, ko es gribēju aizmirst.

„Atvainojiet, Mora kungs,” es teicu, „mūsu treileris ir piekrāmēts un drīz mēs dosimies uz Kaliforniju. Es strādāju ar *Heritage Singers*.”

„Es saprotu,” viņš padomāja, „labi, tā kā tu jebkurā gadījumā brauc cauri Jaunmeksikai, kāpēc tev neapstāties *La Vida* misijā un vismaz nepaskatīties uz mums? Mēs dosim naktsmājas.”

„Paldies, Mora kungs,” es teicu, „mēs apstāsimies, un es lūgšu par jūsu piedāvājumu. Sazināsimies.”

Savā sirdī es jau biju pieņēmis lēmumu, ka mani tas neinteresē, bet Dievam bija citi plāni. Vēl pirms mēs ie braucām misijā, mūsu treileris dīvaini sašūpojās un izdvesa neparastu skaņu. „Tā ir laba zīme, mēs jau gandrīz esam klāt,” es teicu Karīnai, „kaut kāda ķibeles ar treileri.”

Un pēc pāris minūtēm, kad ie braucām misijas pagalmā, mūsu treilerim nokrita ritenis. No visām iespējamajām vietām, kur tas varēja saplīst šajā kopumā 3'000 km garajā ceļojumā, tas saplīsa misijas pagalmā!

„Tev ir vajadzīgs jauns riteņu gultņu komplekts,” viens no vīriem man teica. Viņš bija noņēmis riteni un parādīja man nodilušās detaļas.

„Cik laika tas prasīs?” es jautāju.

„Kādu laiciņu, es domāju,” vīrs atbildēja, „šīs vienjūga garāžas daudz nenes. Viņiem noteikti ir jāpasūta no Albuverkes. Divas dienas vismaz.”

Es nopūtos: „Tas vismaz dos iespēju mums apskatīt šo vietu.” Kad mēs ar Karīnu redzējām navahu cilvēku vajadzības, mēs sapratām, ka Dievs mūs šeit gribēja atvest.

„Mēs paliksim,” es teicu Lerojam nedaudz vēlāk.

Misija bija nopirkusi Vaterflovā Jaunmeksikā vecu māju, kas bija paredzēta mums, kur apmesties. Viņi gribēja, lai mēs tur izveidojam draudzi, bet cilvēki, kas dzīvoja mājā, vēl nemaz nebija izvākušies un pat pabeiguši pakoties. Viņi atstāja vecās mēbeles, nevajadzīgās grabažas un mēslus. Viņi pat atstāja savus netīros brokastu šķīvjus uz galda. Mēneša laikā mēs visu sakārtojām un pārkrāsojām, un kopumā nemaz nebija slikti. Vismaz māja bija plaša.

Blakus atradās misijai piederoša māja uz riteņiem, kas bija iznomāta indiāņu ģimenei. Pagalms bija piemēslots ar alus bundžām. Tuksnesīgajā ainavā bija redzams tikai kāds rets koks.

Darbs sākās lēnām. Pamazām mēs pārveidojām vecu hamburgeru ēstuvī par sapulču telpu, kur mums notika Atklāsmes grāmatas seminārs. Kungs svētīja mūsu pūles, un darbs virzījās uz priekšu. Drīz jau vairāk nekā simts cilvēku pulcējās mazajā ēkā.

Misija bija tikai septiņdesmit jūdzes no mana tēvoča tirdzniecības vietas, un es bieži domāju par viņu un viņa ģimeni, un vēl dažiem maniem draugiem. Kādu dienu kāds apdauzīts pikaps ieripoja pagalmā, kur es strādāju. Mašīna nebija nemaz tik veca, bet sliktā stāvoklī. Indiānis atvēra durvis un lēnām izkliboja ārā. Viņam bija gari, šķipsnaini mati, spīdīga, rētaina seja, iekritušas acis un liels vēders. Man likās, ka viņam bija kādi piecdesmit gadi. Viņš piekliboja pie manis un aizdomīgi paskatījās visapkārt.

„Vai tu pazīsti Dagu Batčeloru?” viņš jautāja.

Es biju pārsteigts, izdzirdot savu vārdu. Es uzmanīgi paskatījos uz vīrieti, bet nevarēju viņu atpazīt. „Jā, es esmu Dags Batčelors,” es teicu, joprojām izbrīnīts.

Viņš kādu brīdi vilcinājās, vērīgi uz mani paskatījās un tad viņa seja atplauka smaidā. „Dag! Dag!” viņš kļiedza. „Vai atceries mani? Es esmu Kens!” Viņš pienāca pie manis un apkampa mani kā ar lāča ķepām. Es apkampu viņu, joprojām nebūdams pārliecināts, vai pazīstu šo cilvēku.

„Kens?” es jautāju.

„Jā! Kens Platero. Atceries? Mēs braucām kopā ar motocikliem, kad tu dzīvoji pie sava tēvoča.”

Pēkšņi pār mani nāca apskaidrība. Viņš bija mans pudeles brālis, ko es pārliecināju aizvest mani uz bāru! Viņš toreiz teica: „Dzeršana rada tikai problēmas.”

„Tas esi tu! Es tevi nepazīnu!” es teicu. „Ir pagājis ilgs laiks – apmēram desmit gadi.”

„Apmēram tā. Es dzirdēju no tava tēvoča Harija, ka tu esi šeit. Viņš saka, ka tu tagad esot kristietis. Vai tā ir?”

„Tā ir, Ken. Es esmu Septītās dienas adventists.”

„Es esmu tik priecīgs!” viņš iesaucās patiesā dedzībā. „Manā dzīvē ir vajadzīgs Dievs, jo man ir daudz problēmu!” Rūpju grumbas vagoja viņa pieri, un, kad viņš nopūtās, es sapratu, ka viņa skumjas bija dziļas.

„Kādas problēmas?” es jautāju.

„Mana sieva mani pamet. Man ir problēmas ar likumsargiem, un mana dzīve ir jucekļis.” Viņš bija tik bēdīgs. „Man ir vajadzīgs tas Kungs!”

„Es saprotu, kā tu jūties,” es teicu, „jo es esmu grēkošanas čempions. Lūgšim par to.” Mēs ar Kenu zemojāmies uz ceļiem pagalmā, un es lūdzu par viņu un viņa ģimeni. Asaras straumēm plūda pār viņa seju, kad mēs beidzām. Viņš paņēma manu roku abās savās: „Es nākšu uz jūsu draudzi. Es gribu, lai jūs turpināt lūgt par mani un manu ģimeni!”

„Es tevi gaidīšu, Ken! Un tu vienmēr būsi manās lūgšanās,” es viņu iedrošināju.

„Tu esi mans vislabākais draugs!” viņš teica, kad kāpa atpakaļ mašīnā.

Kad viņš aizbrauca, es domāju: „Nē, Ken! Es esmu bijis tev vislielākais ienaidnieks. Es tevi novedu neceļos. Ak, Dievs, ko es esmu izdarījis?!” es kļiedzu. „Es sagrāvu cilvēka dzīvi ar savu slikto piemēru, kad vēl biju jauns un dumjš!”

Es vairs neredzēju Kenu. Es cerēju, ka viņš atnāks uz mūsu sanāksmēm, bet viņš nekad vairs neatnāca. Es mēģināju uzzināt, kur viņš dzīvo, bet man tas neizdevās. Varbūt es pārāk maz centos. Atmiņas bija sāpīgas. „Kungs,” es lūdzu, „ja ir kaut kas, ko es varu darīt, lai izpirktu savu izdarīto ļaunumu, lūdzu, parādi man, kas tas ir!”

Kamēr lūdzu, es pievērsu uzmanību mājai uz riteņiem, kas atradās blakus mūsu mājai. Kas bija ļaudis, kas tur dzīvoja? Mēs ar Karīnu zinājām, ka viņiem bija trīs bērni un ka viņi bija inteligenti, jauki cilvēki. Vēlāk mēs uzzinājām, ka viņu vārdi bija Toms un Alise Bedžeji. Viņa strādāja par datora operatoru, un viņai bija arī citas biroja darba iemaņas. Viņš bija bijis Vjetnamā, brīvi runāja gan navahu valodā, gan angļiski un bija augstas kvalifikācijas elektriķis. Bet tajā dienā, kad es stāvēju dārzā un lūdzu, es par viņiem neko daudz nezināju.

Es mēģināju viņiem tuvoties un būt labs kaimiņš. Karīna bija uzcepusi maizi un citus gardumus un stāvēja pie viņu durvīm. Alise atvēra durvis nelielā spraugā un smaidīja, un laipni pieņēma dāvanu, bet tad ātri aizvēra durvis. Mēs vienmēr pamājam viņiem un runājamies, kad viņus redzējam, bet viņi palika atturīgi. Mēs netikām gudri, kur ir problēma.

Tad kādu nakti es dzirdēju izmisīgu klauvējienu pie durvīm. Durvju zvans atkārtoti zvanīja, un klauvējienu nerimās, kamēr es tiku līdz durvīm. Es ātri tās atvēru, un tur stāvēja vienpadsmitgadīgā Treisija, vecākā no trim kaimiņu bērniem. Viņas acis bija bailēs plati ieplestas. „Nāciet ātri!” viņa lūdzās. „Mans tēvs nogalinās manu mammu!”

Es vilcinājos pāris sekundes, kamēr prātā zibēja dažādas domas. Kādu brīdi man likās, ka jāizsauc policija un nav jājaucas kaimiņu darīšanās, bet, ja es tā darītu, es nekad viņus vairs neaizsniegtu ar Evaņģēliju. Es attaisīju durvis un metos pāri pagalmam pie viņu durvīm, un sāku skaļi klauvēt. Iekšā es dzirdēju belzienus un kļiedzienus, un kaušanās troksni. Mirklī es sapratu, ka neviens durvis neatvērs, tāpēc atgrūdu tās vaļā un steidzos iekšā.

Vīrietis stāvēja guļamistabā, atspiedies pret sienu, satraukti elsdams un blenzdams uz savu sievu, kas sēdēja uz grīdas, turēdama roku pie asiņojošā deguna un mutes, šņukstēdama un vaidēdama. Viņas brūnais vaigs bija saskrāpēts un uzpampis. Viņš nepaskatījās uz mani, kad es ienācu istabā. Viņš turpināja blenzt uz sievu, lamājoties angļiski un navahu valodā. Viņš vicināja dūres pret viņu. Viņa iekļiedzās un centās sarauties vēl mazāka viņa priekšā. Viņš atvēzējās un sita atkal, bet trāpīja garām. Es sapratu, ka viņš tikai mēģināja viņu iebiedēt, nevis iesist. Telpā bija jūtama spēcīga alkohola dvinga.

Es nevarēju tā vienkārši stāvēt tur un noskatīties, tāpēc iestājos starp viņiem un palīdzēju viņai piecelties.

„Ak, mācītājs atnācis, lai izglābtu tevi?” viņš ņurdēja.

„Izbeidz,” es teicu, „liec viņu mierā!”

„A, kas tevi te saucis?” viņš atrūca. „Ej prom!”

Es nepakustējos ne no vietas. „Es tikai mēģinu palīdzēt,” es mierīgi paskaidroju, „es varēju izsaukt policiju, bet es to neizdarīju, jo tā nerisina problēmas. Ja tu sievu tik ļoti ienīsti, tad atstāj, bet nesit viņu.”

„Viņa pie visa ir vainīga!” viņš blāva. Tad viņi sāka kliegt apvainojumus viens uz otru un viņš atkal sāka draudīgi svērties uz viņas pusi.

Esmu tikai 59 kg smags, bet Toms noteikti pāri 60 kg, tomēr es sagrābu viņu ar pilnu *Nelsonu* - ar savām rokām zem viņa padusēm, un mani pirksti cieši apņēma viņa sprandu. Kad sieva pamanīja, ka viņš nekur nevar izbēgt, viņa uzbruka viņam un sāka plēst aiz matiem.

„Izbeidz!” es kļiedzu. Es metu Tomu pret vienu sienu un Alisi pret otru – tas nebija grūti, jo viņi abi bija krietni iereibuši – un nostājos starp viņiem. Mūsu krūtis cilājās elsojot no piepūles, kad mēs tur tā

stāvējām, bet divi jaunākie bērni bija ierāvušies istabas stūrī un klusi raudāja.

Kad mēs mazliet atjēdzāmies un atsākām elpot normāli, es teicu: „Apsēdīsimies un pārrunāsim visu kā saprātīgi cilvēki.”

Viņi iekliboja viesistabā un apsēdās. Viņi abi bija apģērbusies, lai ietu uz balli. Viņi neko daudz nerunāja, bet es nolēmu neiet prom, kamēr viens no viņiem neizies. Pēc dažām minūtēm Alise piecēlās un kopā ar bērniem izgāja.

Viņu noslēpums nāca gaismā. Mēs ar Karīnu uzzinājām, ka šī bija bēdīgi slavēta indiāņu ģimene šajā apkaimē. Tā bijis jau gadiem. Toms bija garš un pievilcīgs - īsts *mačo*. Alise bija pievilcīga un labprāt flirtēja ar citiem, un viņi abi dzēra. Viņi bija greizsirdīgi viens uz otru, un, kad viņi dzēra, izcēlās kautiņi.

Es domāju, ko darīt. Vai man ziņot misijai, lai viņus izliek no vagoniņa? Ja es tā darītu, es zaudētu visas cerības jebkad viņus mantot Kristus. Ko Jēzus darītu? Es nolēmu, ka Viņš būtu viņu draugs. „Labi, Kungs, es mēģināšu,” pie sevis nodomāju.

Kad Tomam radās problēmas par draudēšanu ar ieroci cilvēkam, kas viņu bija apvainojis, es aizgāju kopā ar viņu uz tiesu. Kad viņu apcietināja, es palīdzēju viņam izklūt brīvībā.

Karīna iedraudzējās ar Alisi un bērniem. Viņa cepa cepumus viņiem un šad un tad uzrīkoja mazus svētkus. Dažreiz, kad tur bija nemieri, Alise un bērni, bet dažreiz tikai bērni meklēja drošību mūsu mājās. Pagalmā ieradās divas vai trīs policijas mašīnas, zibinot sarkanām un zilām gaismām, kamēr oficiēri aizgāja izšķirt kautiņu.

Kādu vakaru, kad es biju prom evaņģelizācijā, Karīna sēdēja savā gultā un lasīja. Pēkšņi atsprāga durvis un Alise ieskrēja lādēdamās. Viņa paskatījās uz Karīnu un teica: „Lūdzu atvaino!” Un izskrēja istabai cauri. Pēc brīža ieskrēja Toms, dzenoties viņai pakaļ ar slotu. Karīna pat nepiecēlās no gultas. Mēs bijām pieraduši pie šādas uzvedības. Visa pasaule šķita visbriesmīgākā vieta viņu dzeršanas un skandālu dēļ.

Toms mēdza nedzert dažas nedēļas, dabūt darbu, labi nopelnīt. Tad viņš sāka „plostot”. Viņš ne tikai iztērēja visu naudu, bet arī sagādāja lielas problēmas. Reiz viņš avarēja ar savu jauno auto. Citreiz viņš kaut ko iemeta viņu lielekrāna TV, un tas saplaisāja.

Bieži, kad Toms bija skaidrā, es gāju pie viņa un runāju ar viņu par Dieva mīlestību. Sākumā viņš bija piesardzīgs, bet es turpināju būt draudzīgs un apciemot viņu. Viņš zināja, ka viņi mums rūp, un viņš sāka ieklausīties. Viņam bija interese par garīgām lietām. Viņš bija lasījis kristīgas grāmatas un pat bija gājis uz baznīcu. Daži baptistu draugi bija viņam mācījuši, ko nozīmē būt kristietim, bet viņam bija jāiemācās, ko nozīmē sekot Jēzum, cik svarīga ir Bībeles pētīšana un personīga lūgšanu dzīve, kā mums ir jāiemācās savi bērni un jālūdz kopā ar viņiem. Tās viņam bija jaunas lietas.

Mēs plānojām jaunu Atklāsmes grāmatas semināru, un es cerēju, ka varēšu aizvest turp arī Tomu kopā ar ģimeni. Kādu dienu es ar viņu runāju. „Tom,” es teicu, „tu esi man parādā.”

„Kā tu to domā?”

„Es esmu gājis uz tiesu ar tevi, es tevi aizstāvēju. Es atvairīju policiju un biju labs kaimiņš. Es kaut ko vēlos no tevis.”

„Labi, Dag, ko tu vēlies?” viņš jautāja.

„Es vēlos, lai tu atnāc uz šīm sanāksmēm, ko es vadīšu,” es teicu, „mēs pētīsim Atklāsmes grāmatu, un tev patiks.”

„Ak nē, Dag. Es nevaru.”

„Kāpēc ne?” es pretojos. „Atnāc tikai uz pirmajiem pāris vakariem. Ja tev nepatiks, tad varēsi pārtraukt.”

„Labi, es atnākšu,” viņš teica.

„Vai apsoli?” es jautāju.

„Apsolu.”

Es zināju, ka man viņš ir jāatved, kamēr viņš ir skaidrā.

Citi draudzē mani nemaz neiedrošināja. „Tu nekur tālu netiksi ar navahiem,” viņi brīdināja, „tu būsi laimīgs, ja atnāks piecdesmit. Drīzāk desmit vai piecpadsmit.”

„Uzliksim mums mērķi – simtu,” es teicu savai mazajai draudzei. „Dieva roka nav palikusi īsāka. Viņš var mūs svētīt.” Un tā mēs lūdzām par simts cilvēkiem, lai atnāc uz semināru.

Pirmajā vakarā mums bija 375, ieskaitot bērnus! Telpa bija pārpildīta. „Tas ir visiespaidīgākais, ko es esmu redzējis starp indiāņiem,” Lerojs Mors mums teica, „tas ir neticami, kā pēkšņi visi šie cilvēki vēlas dzirdēt Evaņģēliju!”

Bet vislielākais pārsteigums bija, kad ieradās Toms un Alise ar saviem trim bērniem. Cilvēki plūda

iekšā nepārtraukti, un mūsu darbinieki bija pārslogoti, mēģinot visus reģistrēt.

„Vai es varu palīdzēt?” Alise jautāja Karīnai, kas intensīvi strādāja.

„Protams!” Karīna pateicīgi teica, atbrīvojot vietu Alisei pie galda.

Kad sanāksmes turpinājās, bija interesanti vērot, kādas izmaiņas notika šajā ģimenē. Alise sāka smaidīt. Tad bērni sāka smaidīt. Toms un Alise, un pat Treisija, viņu vecākā meita, aktīvi piedalījās jautājumā un atbilžu diskusijās.

Viņi apsēdās pie priekšējā galda, un es skatījos, kā viņi pētīja, domāja un uzrakstīja atbildes. Kad mums bija diskusijas, viņi cēla roku, bet dažreiz vienkārši nosauca atbildi.

Sanāksmes notika sešus vakarus nedēļā sešas nedēļas. Kādu vakaru Toma nebija savā vietā, kad es sāku sludināt. Mana sirds bija smaga, un es iekšēji kļiedzu: „Ak, Kungs, neļauj viņam dzert!” Kad viņš ienāca pēc pāris minūtēm un apsēdās kopā ar ģimeni, es jutos atvieglots.

Es pamanīju izmaiņas arī viņu ģimenes dzīvē. Kādu dienu es skatījos pa logu - Toms un Alise uzlasīja alus bundžas un lika tās plastmasas maisos. Tad viņi tīrīja pagalmu. Pēc dažām dienām mēs ar Karīnu ievērojām, ka visa ģimene rok zemi un veido dārzu. Toms un Alise laistīja viens otru ar šļūteni. Bērni skrēja pretī tēvam un kļiedza: „Mūs arī!” Toms pagriezta šļūteni pret viņiem, un drīz visi bija samirkuši un smieklīgi skanēja visapkārt.

Kādas pārmaiņas! Pirms Atklāsmes grāmatas semināra es nekad nebiju redzējis, ka bērni smaida vecāku klātbūtnē, kur nu vēl smejas. Īstenībā viņi pat nespēlējās savā pagalmā. Viņi nāca uz mūsu māju spēlēt.

Kādu sabatu viņi mūs pārsteidza, atnākot uz baznīcu un sabatskolu. Kāda pārsteidzoša ģimene – gaumīgi sagērbušies, visi uzposušies, sākot ar Tomu un Alisi, līdz pat jaunākajam bērnam.

Atklāsmes grāmatas semināra beigās gandrīz simts cilvēku apliecināja, ka viņi tic un vēlas tikt kristīti. Mūs brīdināja, lai nepārsteidzamiem, kristot navahus. „Viņi ir jauki cilvēki un vēlas izpatikt,” Lerojs mums skaidroja, „pārliecinieties, ka viņi kristās, Svētā Gara pārliecināti, nevis cenšoties kādam izpatikt.”

Tā nu mēs rūpīgi visus apciemojām pirms kristībām, un tas vilkās diezgan ilgi. Pa šo laiku mēs turpinājām draudzes sanāksmes, un Toms un Alise katru sabatu uzcītīgi apmeklēja dievkalpojumus. Kādu dienu mans tulks neieradās. Ko darīt? Es slikti runāju navahu valodā, bet daudzi gados vecākie navahi nesaprata anglicki.

„Es tulkošu,” Toms pieteicās un tā arī darīja. Man sariesās asaras acīs, kad es redzēju, kā cilvēki paliecinās uz priekšu savos krēslos, lai nepalaistu garām nevienu vārdu no sacītā un redzētu Toma dedzīgo seju, kad viņš stāvēja klases priekšā. Viņš ne tikai tulkoja, viņš mācīja. Es nezinu, kas bija laimīgāks – Toms vai es. Pēc dažiem mēnešiem Toms un Alise tika kristīti, un likās, ka visa pasaule bija kļuvusi labāka tā dēļ, ko Evaņģēlijs bija izdarījis šai vienai indiāņu ģimenei!

17. Došanās mājup

Galvenās durvis noblikšķēja man aiz muguras, kad iesteidzos mājās. „Kas vēlas doties uz Kovelu?” es iesaucos. Bērni atskrēja, un Karīna ielika pēdējo maizes pannu krāsnī un pagriezās, raudzīdamās manī smejošām acīm.

„Mēs gribam, mēs gribam!” bērni sauca korī.

„Kā tas var būt, ka mēs dodamies uz Kovelu?” Karīna jautāja.

„Man piezvanīja Deivs, un man ir jādodas mājās un jāparūpējas par dažām lietām mūsu būdā. Cik ātri jūs varat sapakoties?”

„Mēs nevaram braukt, kamēr maize nav gatava,” Karīna teica, „bet es varu ļoti ātri sataisīties.”

„Tik ātri nemaz nevajag,” es teicu, „jo īstenībā mēs izbraucam rīt agri no rīta.”

Nākamajā rītā visi bija ārā no gultām uz pirmo aicinājumu, un mēs bijām ceļā jau ar saullēktu.

„Vai mēs satiksim mācītāju Džo Filipu un viņa kundzi?” Miha jautāja. Filipi bija kļuvuši mūsu bērniem gluži kā vecvecāki, un viņi tos ļoti mīlēja.

„Protams,” es viņiem piekritu, „mēs satiksim visu mūsu draudzes ģimeni!”

Jautras sarunas pildīja automašīnu, un mēs izbaudījām prieku par atgriešanos mājās. Ap pusdienlaiku runas apklusā, un visi sāka migt ciet. Es paliku viens ar savām domām, kamēr auto ēda jūdzi pēc jūdzes.

Filipi. Kādas gaišas atmiņas manī atausa, atceroties, kā viņi palīdzēja mūsu ģimenei un veidoja mūsu dzīvi! „Tas ir praktisks veids, kā viņi izdzīvo kristietību,” es domāju, un es atcerējos ainas no mūsu pazīšanās laika paša sākuma.

„Ko es darīšu?” kādu dienu es jautāju Karīnai. „Mums vajadzīgs motorzāģis, ja es gribu tirgot malku. Tas ir vienīgais veids, kā nopelnīt pietiekami, lai samaksātu par zemi, bet banka man atteica aizdevumu.”

„Kāpēc? Ko viņi teica?” viņa jautāja.

„Viņi teica, ka viņi nevar man aizdot naudu, jo man nav aktīva.” Ja es nebūtu pieaudzis, es apraudātos. Vai es zaudēšu savu zemi, pirms es varēšu veikt pirmo iemaksu?

„Bet kā tu iegūsi aktīvu, ja tu nevari aizņemties naudu?” viņa skatījās uz mani norūpējusies.

„To es *viņiem* jautāju!” es teicu, „viņi pat nemēģināja man dot iespēju. Es viņiem biju tikai netīrs hipijs.”

Bet, kad mācītājs Džo dzirdēja par manu nožēlojamo stāvokli, viņš daudz neprātoja. Viņš iebāza roku kabatā, izvilka savu čekku grāmatiņu un sāka rakstīt.

„Atdosi man, kad varēsi,” viņš teica smaidot un iedeva man čekku par 300 dolāriem. Man žoklis atkārās. Šis vīrs mani knapi pazina! Es nolēmu, ka atmaksāšu viņam, cik ātri vien varēšu, un tā arī bija!

Mācītājs Filips pensijas gados bija pārcēlies uz Kovelu, pirms es vēl biju dzimis. Tur viņš izveidoja draudzi un vēlāk skolu. Daži skatās uz kalpošanu kā uz karjeru ar iespēju gūt labu atalgojumu, bet ne mācītājs Džo. Viņš atteicās iet pensijā. Viņš bija nolēmis kalpot Kungam līdz pēdējam elpas vilcienam.

Mani iespaidoja viņa dzīvesveids. Astoņdesmit gados viņš atgriezās Kovelu un uzcēla savu māju, citiem palīdzot, protams, bet viņš nesa kokmateriālus un strādāja kā piecdesmitgadīgs.

„Kaut kāda nozīme tajā ir veģetārisma,” es atceros, ka reiz Karīnai teicu. Es domāju par brīnišķīgiem dārzeņiem, ko viņi audzēja. Būtībā viņi pārtika no sava dārza divu iemeslu dēļ. Pirmkārt, veselības dēļ, otrkārt, viņiem ne mazāk svarīga bija nauda, ko viņi ietaupīja. Jo mazāk viņi tērēja pārtikai, jo vairāk viņiem palika evaņģēlija izplatīšanai. No viņu mazajiem ikmēneša ienākumiem viņi deva vairāk nekā 50% dažādām kalpošanām un projektiem!

Es zinu, ka šī dievbijīgā vīra lūgšanas bija darījušas ļoti daudz, lai palīdzētu man pieņemt lēmumu par Kristu. Džo un Mirjamai Filipiem bija saraksts ar vairāk nekā piecdesmit cilvēkiem, par ko Džo lūdza katru rītu. Mācītājs Džo katru personu nosauca vārdā un lūdza par viņu problēmām un labklājību, un viņš pavadīja daudz laika, lasot Bībeli. Es esmu pārliecināts, ka tas bija viņa garīgā spēka noslēpums. Viņš nekad neizrādīja nepacietību vai dusmas, bet pat vissarežģītākajās situācijās saglabāja mierīgu, laipnu nosvērtību.

Un Filipa kundze. Kāda spēcīga liecība bija viņas dzīve! Viņa vienmēr strādāja līdzās savam vīram un pat palīdzēja celt māju. Es atcerējos reizi, kad viņš nesa garu dēli, kas sašūpojās un viņai kārtīgi iebelza. „Džo!” viņa teica.

„Atvaino, mīļā,” viņš atbildēja, un viņi katrs aizgāja savās darīšanās. Es skaļi iesmējos, to atceroties.

„Par ko tu smeijies?” Karīna gribēja zināt, mostoties no snaudiena.

„Ak, es vienkārši domāju par Filipiem,” es teicu.

„Viņi ir jauks pāris, vai ne?” viņa teica.

„Kopš Mirjama apprecējās ar mācītāju Džo, es zinu, ka viņas sargeņģelim bija jāstrādā virsstundas. Vai atceries, kad viņš atpakaļgaitā gandrīz pārbrauca viņai pāri?” es jautāju.

„Es atceros!” viņa teica. „Viņi man atgādina dažas Laurela un Hardija filmas, ko es skatījos bērnībā.”

„Jā, tas ir labs salīdzinājums. Atceries, kad mēs redzējām, ka auto brauca pa nepareizo lielceļa pusi, un izrādījās, ka tie bija Filipi?”

„Jā! Tas bija briesmīgi,” Karīna smējās. „Tagad tas liekas smieklīgi, bet viņi varēja aiziet bojā. Viņi ir tik pievilcīgs pāris. Viņa ir galvastiesu garāka nekā viņš, un, kad viņa smejas, viņas mute sniedzas līdz ausīm.”

Es plati smaidīju, to atcerēdamies: „Filipa kundze ir vienīgā, ko es jebkad esmu redzējis, kas piecelsies svētrunas vidū un pārtrauks mācītāju.”

„Bet viņa nekad nav rupja,” Karīna steidzās viņu aizstāvēt, „man patīk, kā viņa aizver acis un nekļūdīgi citē Svētos Rakstus.”

„Jā,” es piekritu, „viņas seja staro. Es vienmēr jūtu, ka viņai ir vēsts tieši no debesīm.”

„Es domāju, ka visi tā domā. Viņi klausās viņā ar nedalītu uzmanību,” Karīna teica, „lai nu kā, mācītājs Džo to novērtē.”

Ceļojums uz Kaliforniju bija grūts. Mēs braucām pa taisno, gandrīz neapstājoties, un mēs bijām priecīgi, ieraugot mūsu kalnu māju, ko bijām uzcēlušī. Mēs izrāpāmies stīvi. „Katrš kaut ko ienes,” es atgādināju, kad bērni traucās uz durvīm.

Laiks Kovelu pagāja pārāk ātri. Bija tik daudz darba un tik maz laika. Vismaz mums bija laiks kārtīgam Filipu ģimenes apciemojumam.

„Skaties, māt, kas te ieradušies!” mācītājs aicināja savu sievu, kad steidzās pie durvīm, lai mūs sveiktu. Pēc apkampieniem un smiekliem un „redz, kā jūs esat izauguši” katram bērnam, mēs devāmies iekšā.

Vārītu ābolu smarža pildīja māju. Filipa kundze gatavoja ābolu mērci, un mācītājs Džo palīdzēja mizot. „Turpiniet savu darbu,” Karīna teica, „mēs visi nāksim virtuvē un palīdzēsim jums.” Filipa kundze iedeva mums katram priekšautu, un es palīdzēju mizot un izņemt serdes.

„Tu lieliski izskaties,” es teicu mācītājam Džo, „cik tev ir gadu?”

„Man ir deviņdesmit trīs, Dag. Es jau gatavojos iet augšā.”

„Tu mani pārsteidz,” es teicu, kratot galvu.

Viņš pārtrauca mizot un atspiedās pret galdu: „Dag, es vairs neesmu stiprs. Šī ābolu mizošana un griešana prasa no manis visus spēkus, bet es gribu kaut ko darīt tik ilgi, cik es varēšu, tik daudz, cik es varēšu, un tik bieži, cik es varēšu.” Viņa vārdi gandrīz mani saraudināja, jo es zināju, ka viņš tā arī domā. Viņš dzīvoja, lai svētītu un kalpotu citiem.

Četratā mēs darbu padarījām ātri. Tad nomazgājām rokas un sasēdāmies ap galdu.

„Dag,” mācītājs Džo teica, skatoties manī cieši un miklām acīm, „Kungs aicina tevi kalpošanā. Es ne tikai tā domāju. Es zinu to. Es nezinu, kā tas notiks. Es zinu, ka ir grūti ar sievu un bērniem, bet, ja Dievs tevi aicina, tā ir Viņa problēma. Viņš visu atrisinās.”

„Es tā ceru,” es teicu. Es domāju par savas dzīves zaudētajām iespējām, jo man kalpošanai gandrīz nemaz nebija attiecīgas izglītības.

„Tāpēc, ka es tam stipri ticu, es esmu tev novēlējis visas savas grāmatas,” mācītājs Džo teica. „Nāc, es tev parādīšu bibliotēku.” Mēs piecēlāmies un iegājām viņa lasītavā, sievietes mums sekoja. Tur, rūpīgi sakārtoti, bija neskaitāmi grāmatu plaukti.

„No kurienes tās visas?” es jautāju.

„Dažādi. Neaizmirsti, ka es biju kalpošanā vairāk nekā sešdesmit gadus. Tādā laika periodā var daudzās lietās iedzīvoties.”

„Jā, un viņš ir bijis misijas konferences prezidents, un daudz ceļojis,” Filipa kundze piebilda, „viņš nopērk jaunu grāmatu visur, kur vien dodas.”

Es klusi nosvilpos. Tur grāmatu pietiktu trīs mūžiem!

„Cik ilgi tu te paliksi? Vai tu te būsi sabbatā?” mācītājs jautāja.

„Jā, mēs būsim šeit sabbatā, bet mēs dodamies prom agri svētdienas rītā,” es atbildēju.

„Jauki! Varbūt vari mums sludināt? Visi tavi draugi gribēs redzēt un dzirdēt tevi.”

„Es priecātos, mācītāj,” es viņam piekritu.

Pēc brīnišķīga sabata ar draugiem mēs atgriezāmies Jaunmeksikā, lai turpinātu darbu pie navahiem. Pēc pāris nedēļām mēs saņēmām ziņu, ka mācītājs Filips ir miris. Viņš naktī bija izkritis no gultas un bijis pārāk vājš, lai pieceltos. Viņa sieva mēģināja viņu iecelt atpakaļ gultā, bet viņai tas neizdevās.

„Neraizējies, māt,” viņš teicis, „tikai apsedz mani šeit pat uz grīdas. Man ir ērti.” Viņa apsedza viņu, cerot dabūt palīdzību nākamajā dienā, bet no rīta viņš jau bija aizgājis. Es biju tik priecīgs, ka satiku viņu divas nedēļas pirms tam.

Kādu dienu zvanīja telefons. „Te Ričards Švarcs, Ziemeļkalifornijas konferences misijas sekretārs,” balss teica. Es biju viņu dažas reizes saticis. „Dag, mēs esam dzirdējuši par taviem panākumiem ar navahiem, un mēs apsveram iespēju, ka tu pārceltos uz Ziemeļkaliforniju veikt mācītāja un evaņģēlista darbu. Vai tevi tas interesētu?”

Jā! Manas mājas un draugi bija Ziemeļkalifornijā, tas izklausījās pārāk labi, lai būtu patiesība, bet es centos neizklausīties pārāk sajūsmināts.

„Vai ir kāda konkrēta draudze, par ko jūs domājat?” es jautāju.

„Jā,” viņš atbildēja, „ir vairākas, par ko mēs domājam. Viena ir mazā pilsētiņā Kovelō. Jūs varbūt neesat par to dzirdējis?”

Mana sirds sāka priekā lēkāt. Starp 130 adventistu draudzēm Ziemeļkalifornijā šī bija tieši tā, kurā es visvairāk vēlējos būt par mācītāju!

Karīna man iespēra. „Saki - jā!” viņa čukstēja. Lai gan es biju jau to izlēmis, es tomēr zināju, ka vispirms tas ir jānes Kunga priekšā.

„Mēs to pārrunāsim un lūgsim par to,” es teicu, „sazināsimies.”

Karīna teica: „Es jau kravāšos, kamēr tu lūgsi.”

Tas patiešām bija Dieva dots brīnums! Man bija vajadzīga tāda draudze kā Kovelō, jo cilvēki tur

pazīna mani un zināja manus trūkumus, bet viņi mani tik un tā mīlēja. Mūsu vecie draugi bija sajūsmā, redzot, ka atgriezās viņu mācītājs.

Kad es beidzot tur nokļuvu, es atklāju, cik *daudz* es nezināju par mācītāja darbu. Es pat nezināju, kā novadīt padomes sēdi. Es izsacīju ierosinājumus un pats tos apstiprināju! Bet cilvēki mani pacieta un mani mīlēja tādu, kāds es biju. Ar Dieva svētību draudze auga un plauka. Mēs nopirkām blakus zemi un uzcēlām baznīcai paplašinājumu.

Vēl bez mācītāja pienākumiem no manis gaidīja, lai es vadu evaņģelizācijas sanāksmes. Pirmās sanāksmes es vadīju turpat Kovelu. Apmēram 100 cilvēku apmeklēja pirmo vakaru, un labs apmeklējums bija visu laiku. Noslēgumā 12 cilvēki pieņēma lēmumu un tika kristīti tajā gadā. Draudze izauga manas īsās kalpošanas laikā no 86 līdz 112.

Evaņģelizācija aizņēma arvien vairāk mana laika, un beigās es lūdzu, lai mani atbrīvo no draudzes gana pienākumiem, lai es varu evaņģelizēt uz pilnu slodzi. Nesen es sludināju Kovelu sabata rītā. Kad es skatījos uz draudzi, es redzēju tik daudz cilvēku, ar kuriem jutos īpaši tuvs. Čarija bija viens no pirmajiem cilvēkiem, ko mēs satikām, kad pārcēlāmies uz Kovelu. Viņa tajā laikā bija hipijs tāpat kā mēs. Es uzaicināju viņu uz sanāksmēm, un tagad viņa bija šeit - uzticīga draudzes locekle tāpat kā viņas māte Paulīne.

Atsaucoties vecāsmammas lūgumam, Filipu mazmeita Edvīna sāka apmeklēt sanāksmes un tagad bija uzticīga draudzes locekle. Filipa kundze vienmēr teica: „Ja tikai Džo redzētu, ka tu atgriezies, lai ganītu draudzi, ko viņš uzcēla, viņš ar tevi lepotos! Ja tikai Džo redzētu, ka viņa mazmeita tika kristīta tavās sanāksmēs, viņš būtu ļoti laimīgs!” Un viņa raudāja.

Tad vēl bija Džons. Šis vīrs bija uzaudzis draudzē, bet to pameta jaunībā un apmeklēja presbiterāņu draudzi. Kad sākās evaņģelizācijas sanāksmes, viņš uzticīgi nāca un bija pirmais, ko es kristīju savā kalpošanā. Nu viņš bija stiprs draudzes loceklis, mācīja sabatskolas klasi un bija precējies ar Čarijas māti.

Un Marta! Redzot Martu, nāca prātā visjaukākās atmiņas. Tas ir garš stāsts, bet ir vērts to izstāstīt. Lai gan man bija dalītas jūtas pret Lieldienu saullēkta dievkalpojumu, es nolēmu to apmeklēt. Bija jauka sadraudzība ar citiem pilsētas mācītājiem, un man nekad neapnīka Augšāmcelšanās stāsts. Viņi man lūdza, lai es saku rīta lūgšanu, un es uzvilku savu uzvalku, uzliku kaklasaiti un devos uz pilsētu.

Pēc dievkalpojuma es iekāpu automašīnā un braucu mājās, bet, kad braucu garām Vasarsvētku draudzes svētnīcai, es sajutu stipru pamudinājumu apstāties un ieiet. Es jutu, ka man tur būs jāsludina todien. „Bet kāpēc man tas būtu jādara?” es sev jautāju. „Es esmu adventistu draudzes mācītājs.”

Es turpināju braukt garām, bet tad es tik spēcīgi izjutu to, ka neklausu Dievam, ka tūlīt apgriezies un braucu atpakaļ. „Kā lai es zinu, ka tās nav tikai manas iedomas?” es turpināju strīdēties. „Vai man ir jāieiet baznīcā un jāaiziet pa celiņu un jāsaka mācītājam: „Kungs man teica, ka man šorīt šeit ir jāsludina, tad nu tu vari iet un apsēsties!”” Atkal es pabraucu garām. Es nezinu, cik reizes es braucu garām, strīdoties ar sevi un lūdzot pēc vadības. Beigās es aizbraucu mājās, lai ēstu brokastis. Es noņēmu kaklasaiti un pakāru skapī. Es aizgāju pie ledusskapja un paņēmu banānu, bet atgriezās iepriekšējā sajūta, un es sapratu, ka bēgu prom kā Jona. „Labi, Kungs, es gan visu īsti nesaprotu, bet saprotu to, ka man labāk ir iet,” es atkal uzsēju kaklasaiti un devos uz durvīm.

„Kur tu ej?” Karīna jautāja.

„Uz baznīcu,” es teicu.

„O?” tas bija viss, ko viņa teica. Viņa nebija pārsteigta, jo es bieži rīkojos dīvaini. Es aizbraucu atpakaļ un novietoju mašīnu Vasarsvētku draudzes svētnīcas priekšā. Kad es iegāju iekšā, dievkalpojums jau noritēja, un mācītājs tikko bija uzaicinājis draudzi zēmoties uz ceļiem un pirms sludināšanas lūgt pēc Svētā Gara izliešanās. Es ieslīdēju aizmugurējā solū rindā un notupos uz ceļiem.

Lūgšanas Vasarsvētku dievkalpojumos nav tādas kā vairumā baznīcu. Viņi lūdz ilgu laiku, un viņi nelūdz klusām savās sirdīs. Daži lūdz skaļi, daži murmina, un daži lūdz mēlēs. Sieviete, kas lūdza aiz manis, izklausījās tā, it kā runātu par japāņu motocikliem. Es lūdzu Kungam, lai Viņš dara man zināmu, vai Viņš ir atvedis mani šeit, vai arī tās ir bijušas tikai manas iedomas.

Kamēr es lūdzu, garā es redzēju skatu: kad viņi beidza lūgt, mācītājs aicināja mani nākt un sludināt. „Bet ko es teikšu?” es domāju, būdams zemojies lūgšanā. Un tad pār mani nāca svētruna tā, it kā tā man būtu speciāli iedota - par Mariju Magdalēnu, kas pārstāvēja draudzi.

Lūgšanas aprīma, un viņi viens pēc otra apsēdās. Es piecēlos no ceļiem un apsēdos aizmugurējā solā. Tad mācītājs Rejs Hals uzkāpa uz paaugstinājuma, paskatījās tieši uz mani un teica: „Es redzu, ka mūsu adventistu brālis šodien ir šeit. Mācītāj, vai tev nav daži vārdi, ko teikt par Kungu šajā rītā?”

Es zināju, ko viņš domāja, teikdams: „Vai tev ir liecība?” Mana sirds joņoja, bet es centos noslēpt savu sajūsmu. Es piecēlos, cik mierīgi vien pratu. „Jūs zināt, kā tas ir, mācītāj,” es teicu, „mēs, mācītāji, nevaram pateikt tikai *dažus* vārdus.” Es smaidīju un jau sēdos, bet, pirms es to izdarīju, viņš pienāca pie manis.

„Tad nāc priekšā un sludini.” Mana sirds sāka strauji sisties krūtīs, un es domāju: „Tas nevar būt!” Bet, kad es gāju uz priekšu ar Bībeli rokās, es sapratu, ka nekad neesmu juties pārliecinātāks, ka esmu tur, kur Dievs vēlēties, lai es būtu, jo Viņš bija mani atvedis uz šo baznīcu tik zīmīgā veidā, un es zināju, ka Viņš mani mācīs un dos man īstos vārdus, ko teikt.

Es kā lidot aizlidoju līdz kancelei un atvēru Bībeli Jāņa 8. nodaļā. Bija sajūta, ka viss ir jau iepriekš izmēģināts. Es sāku runāt par sievieti, kas pieķerta laulības pārkāpšanā, un vārdi vienkārši plūda man no mutes gandrīz bez piepūles. Es dzirdēju daudzus *Āmen, Slava Dievam un Sludini to, brāli!* Tas norādīja uz to, ka viņi manī klausās, un tas sasildīja manu sirdi. (Es gribētu, lai arī adventisti biežāk tā darītu draudzēs.)

Beigās es izteicu aicinājumu. Daudzi cilvēki nāca uz priekšu, un mums bija lūgšana kopā. Kad cilvēki devās prom, mācītājs Hals mani uzrunāja ar asarām acīs, tās ritēja pa viņa vaigiem. „Mācītāj Dag,” viņš teica aizkustināti, „Dievs tevi šajā rītā šurp atsūtīja.”

Es brīnījos, kā viņš to zināja.

„Es esmu apslimis,” viņš turpināja, „es nezināju, ko man darīt, tāpēc es par to lūdzu. Es lūdzu, lai mana sieva sludina, bet viņa bija nobijusies līdz nāvei. Tā ka tu redzi, brāli Dag, Dievs tevi atsūtīja kā atbildi uz manu lūgšanu.”

Kopš tās dienas es vairs nešaubījos, ka Dievam ir Savi ļaudis katrā baznīcā, neskatoties uz viņu ticību un doktrīnām. Viņš dzird un atbild uz viņu lūgšanām, un, pirms Jēzus nāks, mēs visi būsim apvienoti vienā miesā, kas tur Dieva baušļus un Jēzus ticību (skat. Atkl. 14:12). Pirms es aizgāju, viņš aicināja mani atkal atnākt, un es viņam apsoliju, ka es to izdarīšu.

Tā es satiku Martu. Es atnācu nākamajā svētdienā apciemot Vasarsvētku draudzes svētnīcu, un tad es ievēroju spāņu sievieti, kas bija apsēdusies man priekšā. Es redzēju, ka viņa nerunā angļiski, tāpēc es izteicu īsu lūgšanu, lai Kungs man palīdz ar viņu iedraudzēties. Uzreiz pēc lūgšanas mācītājs teica: „Tagad piecelieties un sasveicinieties ar cilvēkiem sev līdzās.” Es redzēju, ka Dievs bija atvēris ceļu, tāpēc, kamēr cilvēki sveica viens otru, es teicu, „Como esta usted, hermana?” („Kā klājas, māsa?”) Es nedaudz biju iemācījies spāņu valodu no meksikāņu drauga, kas dzīvoja kādu laiku pie mums.

Viņa atplauka platā smaidā, kad izdzirdēja savu valodu. Viņa sāka bērt vārdus spāniski ātrāk, nekā es spēju saprast. Es pacēlu roku. „Despacio,” es teicu, „mas lento!” („Runā lēnāk!”) Tad, izmantojot savas vājšas spāņu valodas prasmes, es jautāju: „Vai tu saproti, ko šeit runā?”

„Nē,” viņa teica, „bet šis ir Dieva nams, tāpēc es nāku.”

„Es eju uz baznīcu sestdienās, un mums ir daži draudzes locekļi, kas runā spāniski. Atnāc pie mums sestdien,” es aicināju.

„Gracias, señor,” (paldies, kungs,) viņa teica, un, protams, viņa bija manā draudzē nākamajā sabatā. Drīz sāka nākt arī viņas bērni. Tagad gan viņa, gan viņas bērni ir uzticīgi mūsu draudzes locekļi, un visi bērni apmeklē mūsu mazo draudzes skolu. Kad es skatījos uz adventistu draudzi tajā sabatā, es priecājos, redzot Martu un viņas bērnus.

Neilgi pēc tam, kad mēs devāmies uz lūgšanu vakaru, mēs redzējām ātro palīdzību Filipa kundzes mājas priekšā. Viņai bija insults, un pēc pāris dienām viņa nomira, nenākusi pie samaņas. Viņas mazmeita atrada viņas Bībeli uz galda, kā arī atvērtu apcerējumu grāmatiņu blakus tai. Tā bija trešdiena, un viņa bija aizpildījusi trešdienas atbilžu daļu mazliet klicerīgā rokrakstā. Viņas pēdējie vārdi tajā rītā bija: „Mēs nemirsim.”

Visi mirst pirmajā nāvē, protams, bet taisnie nemirs otrajā nāvē, kas minēta Atklāsmes 20. nodaļā. Par to Filipa kundze bija pilnīgi pārliecināta.

Man bija tā priekštiesība vadīt viņas bērnu ceremoniju. Baznīcu piepildīja viņas draugi un kaimiņi, un puķes bija visur. Izskatījās gandrīz kā svinībās. Liels karotājs bija uzvarējis grēku un nolīcis savu ieroci. Tur viņa gulēja mierā - sātanam neaizsniedzama. Man nebija viņas žēl. Man pat mazliet skauda, jo nākamais, ko viņa dzirdēs, būs Jēzus balss, kas aicinās viņu no kapa, kā apsoliņš 1. Tesalonīkiešiem 4:16,17. Viņa sajūtīs, kā viņas nemirstīgajā miesā ieplūst mūžīgā dzīvība, un viņa būs kopā ar savu mīļoto Džo. Kas par atkalapvienošanos! Kopā viņi ies pa zelta ielām brīnišķīgajā pilsētā, kas ir aprakstīta pēdējās divās Bībeles nodaļās.

Pēc bērēm es apciemoju viņas dēlu. Viņš joprojām nebija atdevis savu sirdi Kungam, un es cerēju, ka atradīšu viņam iedrošinājuma vārdus.

„Tu zini, ka tava māte tevi ļoti mīlēja, un viņa lūdza par tevi katru dienu,” es teicu, „viņa līdz pašam

dzīves beigām par tevi lūdza.”

„Jā, es zinu,” viņš teica, „bet neapgrūtinī sevi ar lūgšanām par mani.”

Ko es varēju teikt šim mačo tipa vīrietim, kas bija smagi nodzēries un rupji lamājās. Kā lai aizsniedzu viņa sirdi? „Ja tu mani pazītu pirms pāris gadiem, tu ne mirkli neticētu, ka es jebkad būšu kristietis. Man ir daudz jāpateicas taviem vecākiem, ka esmu šeit šodien. Viņi bija īsti svētie.”

„Es zinu. Viņi bija svētie,” viņš klusi teica. Viņš skatījās lejup un virpināja pirkstos cepuri. „Bet viņi visu laiku tādi nebija. Viņi *kļuva* svētie.”

Nu šie vārdi man jau deva cerību. Es varu kļūt svēts. Kad es skatos uz Jēzus pilnīgo piemēru, es saku: „Man varbūt vēl tāls ceļš priekšā.” Bet, kad es skatos atpakaļ un redzu, cik tālu Viņš mani ir atvedis, tas man dod drosmi. Es zinu, ka Viņš darbu ar mani nav pabeidzis. Ja es Viņam ļaušu, Viņš pabeigs to, ko Viņš ir iesācis manā dzīvē, un kādu dienu aizvedīs mani mājās.

18. Akmens, kas neripos

Pirms neilga laika es aizvedu savu ģimeni uz dienvidu Kaliforniju īsās brīvdienās. Mēs atradām jauku, nelielu viesnīcu *Desert Hot Springs* ar skaistu skatu uz kalnu, kur reiz bija manas mājas.

„Tēt, aizejam uz tavu alu,” Miha, mūsu otrs bērns un vecākais dēls, vienmēr bija sajūsmā par alu stāstiem. Rāhelei labāk patika iepirkšanās kopā ar mammu, un Daniels, piecgadnieks, bija pārāk jauns šādam gājienam.

Nākamajā rītā agri Karīna aizveda mūs ar Mihi un mūsu mugursomas uz Palm Springsu. Kad gājām cauri pilsētai, es ievēroju daudzas pārmaiņas. Vecais gadatirgus bija slēgts un aizsists ar dēļiem. Mani vecie ielas draugi bija prom. Ticības centra baznīca, ko mēs mēdzām apmeklēt, bija pārcēlusies. Pat sākot iet pa kanjonu, lietas izskatījās citādākas.

Bija pagājuši astoņi gadi, kopš es pēdējo reizi gāju pa šo taku. Pa šo laiku bija bijis ugunsgrēks San Džasiento kalnā, mērena zemestrīce un lieli plūdi šajā apkaimē. Koki, kas reiz bija ceļazīmes gar taku, tagad bija tikai nomelnējuši celmi. Daudzās vietās vecā taka bija izskalota un mainījusi vietu. Pat strauts bija mainījis savu gultni.

Lai gan Miham bija tikai septiņi gadi, viņš soļoja kā īsts karavīrs, ne reizi nesūdzoties par karstumu vai mazās mugursomas, ko viņš nesa, smagumu.

Kalnās pusceļā es norādīju uz priekšu. „Mēs apstāsimies tur, pie Kvadrāta dīķa,” es teicu, „tā ir lieliska vieta, kur apstāties, nopeldēties un atvēsināties.” Bet, kad nonācām pie dīķa, mēs atklājām, ka tas bija pildīts ar smiltīm. Mēs vienīgi varējām palīst zem ūdenskrituma līdžās.

Es sāku domāt, vai maz man ala joprojām ir tur. Ko es atradīšu?

Pēc apmēram divarpus stundu gājiena kalnup mēs sasniedzām ceļojuma augstāko punktu – vietu apmēram 1000 metrus virs Palm Springsas ar plašu skatu uz visām tuksneša pilsētām. Mēs apsēdāmies un apmēram 10 minūtes baudījām jauko skatu. Iedzērām ūdeni.

Pēc neilgās atpūtas likām somas atpakaļ plecos un sākām ceļojumu lejup uz trešo ieleju. Lietas sāka izskatīties daudz pazīstamākas, un man sirds sāka sisties arvien ātrāk – vairāk no sajūsmas nekā no iešanas. Kad mēs apgājām kalnu grēdu un ieraudzījām trešo ieleju tieši mums priekšā, es apstājos uz brīdi, lai atvilktu elpu un izbaudītu skatu.

„Uz ko tu skaties, tēt?” Miha jautāja.

„Uz savu akmeni,” es aizkustināts atbildēju.

Tajā brīdī mūs ieskāva klintis, un manis sacītais varētu izklausīties dīvaini cilvēkam, kas nevarēja redzēt to, ko redzējām mēs. Bet viena klintis ielejā izcēlās kā basketbola bumba starp tenisa bumbiņām. Es dzīvoju šī milzīgā laukakmens paēnā pusotru gadu. Simtiem reižu pēc kilometriem garā kāpiena vientuļajos tuksneša kalnos dienas vislielākajā karstumā es apgāju ap šo kalnu grēdu un uzlūkoju „savu” akmeni. Man tas solīja atpūtu un ēnu. Tas nozīmēja, ka mājas jau ir redzamas, tur ir pārtika un ūdens. Dažreiz šajos kalnos bija zemestrīces, lejā ar troksni gāzās akmeņi un dubļi no visām pusēm, bet es nekad nebiju nobijies, būdams „sava” akmens aizsardzībā.

Pēc visiem šiem gadiem, to ieraugot bez jebkādam pārmaiņām, manās acīs sariesās asaras. „Nāc, Miha,” es teicu, „mēs gandrīz jau esam klāt.” Es gribēju iet, pirms viņš ierauga manas miklās acis.

Pēc desmit minūtēm mēs bijām ielejā, ejot gar Takvika strautu. „Tur, otrā pusē, man bija sauna, Miha.”

Es norādīju uz takas vienu pusi. „Es ugunī sakarsēju lielus akmeņus, tad ienesu tos ar liekšķeri vigvamā no plastmasa, aizvēru no iekšpuses durvis un uzlēju virsū karstu ūdeni. Pāris minūtēs es biju tā sakarsis un nosvīdis, ka man bija jāskrien ārā un jāienirst lielajā dīķī, lūk, tur.”

Miha klausījās, izbrīnā iepletis acis.

Pēc pāris brīžiem mēs rāpāmies starp divām klintīm un pāri baļķim, kas noveda mūs „manas alas pagalmā”. Maz kas bija mainījies. Dūmu nomelnotie griesti, mans akmens krēsls un pavards bija tie paši. Nedaudz smiltis no guļamistabas alas un lielās istabas grīdas bija aizskalotas, bet es joprojām šeit jutos kā mājās.

Miha nevarēja vien noslēpt savu sajūsmu. Lai gan viņš bija noguris, viņš nolika savu somu un gāja izpētīt. Es pāris minūtes atpūtos pirms izpakošanās un apmetnes izveides. Kad Miha atgriezās, mēs nopeldējāmies dīķī. Šajā gada laikā ūdens bija atsvaidzinoši vēss.

Mēs apsēdāmies rietošās saules staros nožūt. „Miha, drīz būs tumšs,” es teicu, „savāksim malku šīvakara ugunskuram.” Saulei norietot, mums jau bija liela grēda malkas un mežonīga apetīte, tad nu mēs iekūrām ugunskuru un pagatavojām nelielu maltīti.

„Tēt,” Miha teica, kad viņš apēda pēdējo pupu karoti, „kur tu atradi to Bībeli, kas bija alā?”

Es norādīju uz alu. „Redzi to klintsradzi pie manas guļamistabas alas? Tā bija tur.”

„Kas ar to notika?”

„Neilgi pēc tam, kad es to sāku lasīt, es to nejauši iemetu strautā,” es teicu, „pēc tam tā uzbrieda un nebija viegli to lasīt, tāpēc mans draugs Glens man iedeva jaunu. Es nezīnu, kas notika ar pirmo.”

Mums bija vakara lūgšana, tad piemetām ugunskuram vairāk žagaru. Vēl ilgi pēc ierāpšanās guļammaisā Miha turpināja uzdot jautājumus par dzīvi šajā mežonīgajā kanjonā.

Beigās viņš apkusa, un es zināju, ka viņš ir aizmidzis. Ēnas no ugunskura dejoja uz alas sienām, radot pazīstamus tēlus. Pēkšņi neliela ķengurveidīgā žurka aizlēca pa alas grīdu, uz brīdi apstājās un paskatījās uz mani, it kā jautājot: „Kur tu esi bijis?” Un tad tā aizlēca prom. Es iebāzu roku mugursomā un sameklēju Bībeli, ko biju paņēmis līdzi. Es to atvēru uz labu laimi un ugunskura gaismā lasīju Mateja 7:24,25, kur Jēzus runāja: „Tāpēc ikviens, kas šos Manus vārdus dzird un dara, pielīdzināms gudram vīram, kas savu namu cēlis uz klints. Kad stiprs lietus lija un straumes nāca un vēji pūta un gāzās šim namam virsū, nams tomēr nesabruka; jo tas bija celts uz klints.”

Es domāju: „Cik daudz reižu Bībelē Jēzus ir salīdzināts ar klinti. Viņš ir saukts par galveno Stūrakmeni, stipro Pamatu un Akmeni, kas izcirsts no klints. Pat Desmit Baušļi tika uzrakstīti uz akmens, lai parādītu, cik tie ir nemainīgi. Viens no maniem Kristus simboliem Jesajas 32:2 salīdzina Jēzu ar augstu Klinti, kas dod ēnu iztvīkušai un izslāpušai zemei. Tāpat kā mans alas laukakmens ir pastāvējis lietū, vējā, ugunī un zemestrīcēs nemainīgs un neizkustināms, tā arī Jēzus vienmēr ir bijis man uzticams un mīlošs, sniedzot patvērumu no garīgās tveices un aukstuma.”

Ar šīm laimīgajām domām es noliku Bībeli uz akmens un ierāpos guļammaisā. Es nezīnu, vai zeme bija cietāka vai es biju kļuvis mīkstāks, bet pagāja kāds laiks, līdz es iekārtojos. Bet drīz, avota skaņu ieaijāts, es iemigu.

Miham bija grūti otrā rītā atmosties. Viņa acis bija pa pusei atvērtas, un bija komiski noskatīties, kā viņš lūkojas apkārt, mēģinot aptvert, kur atrodas un kā viņš te nokļuvis. Viņa mati izskatījās tā, it kā viņš visu nakti tos būtu veidojis ar olu putotāju!

„Mums ir agri jāiziet lejup, lai satiktu mammu pilsētā,” es teicu, atverot brokastu kārbu.

„Bet, tēt, mēs tikko te nokļuvām.”

„Es zīnu, dēls, bet mūsu brīvdienas ir gandrīz beigušās. Priecāsimies, ka mums bija iespēja apciemot šo alu.”

„Labi,” Miha teica, smagi nopūties.

Pēc brokastīm, ātras peldes dīķī un īsas lūgšanas mēs sapakojām mantas un uzmetām visam pēdējo skatu. Kad es jau gāju pa alas pagalmu, Miha man sauca: „Tēt, tu esi atstājis savu Bībeli tur, uz akmens!”

„Es zīnu, dēls!”

Viņš mani saprata, un mēs sākām savu ceļojumu lejup pa kalniem.

„Tēt?” Miha ierunājās pēc ilga klusuma.

„Jā, dēls!”

„Vai tev nekad nepietrūkst dzīves šeit?”

Man nebija ilgi jādomā: „Jā, dēls, pietrūkst. Daudzējādā ziņā dzīve šeit bija daudz vieglāka. Šeit nebija

sasprindzinājuma, nebija uztraukumu.”

„Tēt, vai tu domā, ka tu kādreiz šeit atgriezīsies?”

„Nē, dēls, Dievs nav aicinājis mūs bēgt prom no pasaules. Jēzus teica, ka mums ir jāiet pasaulē un jāsludina Evaņģēlijs.”

Mēs abi klusējām, ejot lejup pa taku. Es domāju savas domas, un es zināju, ka, kaut arī bērnišķīgas, arī Miha domāja savas domas. Es biju tik pateicīgs Dievam par visiem saviem bērniem, bet īpaši tuvs es jutos Miham šajā rītā, kad mēs gājām kopā. Dievs man bija mācījis daudzas lietas par Savu mīlestību caur maniem bērniem, un Miha man pasniedza vienu no lieliskākajām stundām.

Kādu rītu pirms pieciem gadiem, kad mēs vēl dzīvojām Kovelu, mēs ar Karīnu atradām viņu gultiņā kunkstam un truli skatāmies griestos. Mēs sapratām, ka tas ir kaut kas nopietns, tāpēc Karīna paņēma viņu rokās un mēs steidzāmies uz tuvāko slimnīcu četrdesmit jūdžu attālumā. Mēs iesteidzāmies pirmās palīdzības istabā, un pēc galvenajām pārbaudēm jaunais ārsts – māceklis -, kas tajā rītā dežūrēja, teica, ka viņam ir aizdomas, ka Miham ir muguras meningīts. Viņš teica, ka vienīgais veids, kā par to pārliecināties, ir veikt muguras punkciju. Bija jāievieto septiņus centimetrus gara adatu starp Mihas mugurkaula skriemeļiem. Mugurkauls, protams, ir pildīts ar nerviem.

Miha bija tādā vecumā, kad viņš vēl tikai sāka runāt. Viņš prata pāris vārdus - „mammu,” „tēti” un „banāns”. Es domāju par to, kas notiek viņa prātā. Karīna izgāja no telpas, sakot, ka nespēj to izturēt. Es stāvēju aiz vairākām medmāsām, kas cieši turēja manu zēnu uz sāniem, ar puslokā izliektu muguru. Tas radīja Miham lielas sāpes, un viņš sāka vaidēt. Bēdīgākais bija tas, ka jaunais ārsts – praktikants - atzinās, ka viņam nav pieredzes šādas pārbaudes veikšanai. Tā nu es skatījos ar sāpēs sažņaugtu sirdi, kā trīs vai četras reizes jaunais dakteris dūra adatu mazā zēna mugurā. Tikai vecāki spēj saprast tās mokas, kas jāiztur, skatoties, kā viņu bērns cieš.

Miha skatījās uz mani un atkal, un atkal kļiedza: „Tēti, tēti, tēti!”

Tas plēsa mani vai pušu. Es zinu, ka viņš nekādi nevarēja saprast: „Kāpēc tu ļauj šiem cilvēkiem mani sāpināt? Vai tu mani vairs nemīli?” Un es zināju, ka tik mazam man nebija iespējams viņam to izskaidrot. Vienas no manām lielākajām bailēm bija tādas, ka Miha varētu nomirt, domājot, ka es viņu nemīlu.

Izrādījās, ka viņam tiešām bija muguras meningīts, bet Dieva žēlastībā jau pēc desmit dienām slimnīcā viņš pilnībā atlaba. Bet pēc tam es nekad vairs nespēju lasīt stāstu par krustu un Jēzu, kas sauca Savam Tēvam „mans Dievs, mans Dievs, kāpēc Tu Mani esi pametis”, nedomājot par šo pieredzi. Man būtu daudz vieglāk pašam ciest, nekā noskatīties, kā viens no maniem bērniem cieš. Un es zinu, ka mūsu Tēvs debesīs mīlēja Savu Dēlu Jēzu daudz vairāk, nekā es mīlu savus bērnus.

Kā Viņš to varēja izdarīt?

Mans vienīgais secinājums ir tāds, ka Dievs un Kristus mīl mūs tik neprātīgi, ka Viņi bija gatavi iet cauri šim briesmīgajam, smagajam pārbaudījumam par spīti visām sāpēm.

„Tāpēc,” es teicu Miham, „Dievs ir aicinājis mani sludināt evaņģēliju. Es jūtu pamudinājumu stāstīt pasaulei par Dievu, kas mūs tik ļoti mīl.”

Un es lūdzu, lai tie, kas lasa šo stāstu, mācās no manas pieredzes, ka manta un nauda nenes laimi. Es nogāju grūtu ceļu, lai saprastu, ka laime, ko piedāvā pasaule, nav īstā laime. Tie ir lieli maldi. Bet prieks kalpot Dievam un kalpot līdzciltvēkiem ir īsts, un tam nekad neseko paģiras.

Es to zinu, jo esmu to visu izmēģinājis!